

Giới thiệu Đạo Thống Truyền Thừa Hệ Thống

Thể loại: đô thị, huyền huyền, xuyên không

Câu chuyện này bắt đầu từ nhân vật có tên là Bạch Vũ sống ở thời hiện đại với công việc là nhân viên văn phòng. Cứ nghĩ cuộc đời như vậy mà trôi qua ai ngờ sau một lần say rượu vô tình nhận được Đạo Thống Truyền Thừa Hệ Thống. Trong thời đại mạt pháp này, tu hành đã trở thành truyền thuyết từ lâu, nhưng đối với Bạch Vũ thì lại không thành vấn đề bởi vì hắn có thể tu luyện bên trong các thể giới phim truyền hình, ví dụ như Anh Thúc - Lâm Chánh Anh (series cương thi), Tây Du Ký, Phong Thần Bảng.... Hơn nữa hắn còn có thể dùng hồi đoái điểm để trong nháy mắt tu luyện xong những phép thuật thần kỳ.

Hãy đến với Đạo Thống Truyền Thừa Hệ Thống để theo dõi những chuyển phiên lưu của Bạch ca ca nhé.

Bạn đang đọc truyện *Đạo Thống Truyền Thừa Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Đạo Thống Truyền Thừa Hệ Thống

Bạch Vũ hiện là một gã viên chức của một công ty nhỏ, trải qua cuộc sống bình thường đến không thể bình thường hơn. Một ngày chỉ có làm việc, ăn rồi ngủ. Chỉ vì vẻ ngoài của hắn bình thường lại không có điều kiện kinh tế, cho nên đến giờ cũng không có nổi một cô bạn gái. Nhìn thấy người khác có đôi có cặp, Bạch Vũ cảm thấy rất hâm mộ, hắn cũng không ít lần làm quen, nhưng xã hội này vốn thực tế, không có kinh tế bảo đảm thì không ai dám giao nửa đời sau cho bạn, cho nên kết cục rất bi thảm.

"Bạch Vũ, sau khi tan việc chúng ta đi uống rượu không?"

Nói chuyện chính là Lý Hiểu Phong, quan hệ của hai người không tệ, là bạn tốt duy nhất của Bạch Vũ ở công ty này. Lúc này hắn đang ha ha cười đùa đồ Bạch Vũ.

Bạch Vũ có chút do dự, nói:

"Ngày mai còn phải đi làm, không nên uống rượu đâu. Còn nhớ lần trước cùng cậu uống một lần mà phải nghỉ ca, sau đó tôi bị ông chủ mắng một trận." - Ánh mắt sắc bén của tổng giám đốc lần trước đến bây giờ vẫn còn mới mẻ trong ký ức hắn đây này.

"Sợ cái gì, sợ thì hôm nay uống ít một chút." - Lý Hiểu Phong tiếp tục giật gậy nói: "Được rồi, chỉ cần kiềm chế một chút."

Có thể cùng bằng hữu ngẫu nhiên uống chút rượu, trao đổi cảm tình cũng là một cách giải tỏa áp lực công việc, vì vậy Bạch Vũ đáp ứng.

Cùng Lý Hiểu Phong uống rượu, Bạch Vũ mới phát hiện đây là một lựa chọn sai lầm. Lý Hiểu Phong thấy được rượu sẽ nuốt hết lời lúc trước đã nói. Thật kinh hãi! Hắn cùng Lý Hiểu Phong uống đến nổi thần trí mơ hồ, phân không rõ Đông Tây Nam Bắc.

Trên đường về nhà, đầu óc Bạch Vũ dần dần u mê, hắn không biết mình đã trở về nhà trọ của mình bằng cách nào, ngay cả đồ cũng không cỏi đã nằm lỳ ở trên giường ngủ mất đất. Lúc này hắn không hề biết giữa không trung có một vệt sáng tựa như một ngôi sao màu tím đang bay về phía cửa sổ phòng hắn. Đường như không có gì ngăn cản, vệt sáng kia xuyên qua cửa sổ thủy tinh, tiến thẳng vào giữa trán hắn, chui vào.

Sau khi vệt sáng kia tiến vào trong đầu của hắn, nó nhanh chóng thu thập thông tin trong não hắn. Mơ hồ có một tiếng nói yếu ớt lúc ẩn lúc hiện vang lên:

"Thu thập tư liệu. Tư liệu thu thập hoàn thành. Mạt pháp thời đại, truyền thừa đạo thống, kiến tạo đạo thống truyền thừa hệ thống. Kiến tạo trung tâm. Kiến tạo hoàn tất."

"Sắp xếp tư liệu. Sắp xếp hoàn tất. Kiểm tra tin tức cơ bản của Kí Chủ, kiểm tra thành công, bởi vì Kí Chủ say rượu bất tỉnh nên... hệ thống tự động nhận chủ."

Bạch Vũ mơ mơ màng màng tỉnh lại, từ từ mở to mắt, lọt vào trong tầm mắt chính là mặt đất màu vàng kim óng ánh, cảm giác mát lạnh phảng phất khiến cho chất còn trong cơ thể hắn tiêu tán không ít. Nhưng ngay sau đó hắn kinh ngạc, đột nhiên bật dậy. Đây là đâu? Phóng mắt nhìn lại chính là một tòa cung điện cực lớn màu vàng kim óng ánh. Trong điện có tám cái kim trụ cực lớn, bên trên trạm trở long phượng lộ ra hơi thở vô cùng bá khí. Ở đầu đại điện có một bảo tọa, được đặt cách mặt đất ước chừng hơn một trượng, phía trên có chín đầu Kim Long, phảng phất như đang sống lại, phát ra một luồng khí thể bức nhân, làm cho Bạch Vũ không khỏi đổ mồ hôi lạnh. Hắn kinh hãi nói:

"Đây là nơi nào, sao mình lại ở đây?"

Âm thanh như có như không vang lên bên tai hắn:

"Nơi này là không gian bên trong của đạo thống truyền thừa hệ thống, hoan nghênh Kí Chủ đến."

Bạch Vũ lúc này càng thêm kinh hãi, kêu lên:

"Là ai, mau ra đây, đừng giả thần giả quỷ."

Nhưng cả buổi lại không có bất kỳ hồi đáp nào. Bạch Vũ đợi chừng mười phút đồng hồ, lại không có trả lời, không khỏi có chút lo lắng, cái này không phải là bất cóc tổng tiền trong truyền thuyết đó chứ, nhưng hắn có cái gì tốt để ra điều kiện đâu? Âm thanh vừa nãy có nói cái gì kia mà "Không gian bên trong của đạo thống truyền thừa hệ thống"? Mất Bạch Vũ đột nhiên tròn to. Hệ thống? Cái này không phải là đồ vật trong tiểu thuyết sao? Nhìn lại cái cung điện này, có vẻ như không giống hang ổ của mấy tên bất cóc tổng tiền. Vì vậy hắn ho khan một tiếng, chậm rãi lên tiếng thử thăm dò:

"Hệ thống?"

Âm thanh yếu ớt giống như con gió thoảng thả truyền đến:

"Đúng vậy Kí Chủ."

Bạch Vũ mừng rỡ trong lòng, nhưng hắn vẫn thử thăm dò nói:

"Người có công năng gì?"

Vừa dứt lời, trước mặt của hắn chậm rãi hiện ra một cái màn hình ảo.

- Kí Chủ: Bạch Vũ, hai mươi ba tuổi.
- Huyết mạch: Nhân tộc.
- Thể chất: Năm (người địa cầu bình quân năm).
- Linh lực (pháp lực): không kỹ năng (Thuật pháp).
- Không có pháp khí (Pháp bảo).
- Không có linh hồn (Nguyên thần).
- Sức chịu đựng: Bảy (người địa cầu bình quân vì năm, Kí Chủ đã được hệ thống cải tạo thành bảy).

Phía dưới có một vài lựa chọn:

- Lựa chọn xuyên qua thế giới Hằng Sa.
- Lựa chọn xuyên qua Tiểu Thế Giới.
- Lựa chọn xuyên qua Đại thế giới.
- Danh mục trao đổi đạo điển.
- Danh mục trao đổi pháp khí.

...

Một loạt lựa chọn khác. Ngoài còn có một cột số bên cạnh, trên đó hiện ra số một trăm.

Bạch Vũ kìm nén cảm giác hào hứng, nói:

"Có phải là ta đã xuyên qua... đến thế giới này làm các loại nhiệm vụ?"

"Đúng vậy, Kí Chủ."

"À." - Bạch Vũ chỉ vào con số kia, hiếu kỳ nói: "Đây là cái gì?"

Hệ thống đáp lại bằng âm thanh yếu ớt, vô cảm:

"Đó là số điểm có thể đổi của Kí Chủ hiện tại, có thể dùng nó để nhanh chóng học tập các loại pháp thuật hoặc trao đổi các loại pháp bảo."

Trong lòng Bạch Vũ hiện tại tràn ngập vui sướng, hắn không thể chờ đợi được, hắn muốn hiểu rõ về cái Đạo thống truyền thừa hệ thống này, liền nói:

"Hiện tại ta có thể đổi mấy thứ được không?"

“Được, tuy nhiên tôi vẫn hi vọng Kí Chủ có thể chờ thêm một thời gian nữa.” - Hệ thống đáp.

Bạch Vũ không khỏi nghi ngờ, nói:

“Vì cái gì?”

Hệ thống đáp:

“Trước hết, Kí Chủ có thể lựa chọn thể giới phù hợp để tiến vào, sau đó căn cứ vào tình huống thực tế mà lựa chọn đổi.”

Bạch Vũ bừng tỉnh đại ngộ, có lẽ bên trong những thể giới này tồn tại thứ nguy hiểm khó có thể đoán trước được. Nếu chỉ vì xúc động nhất thời mà đi đổi mấy thứ râu ria, trong khi cái không gian này lại có quy định ép buộc mình phải đến mấy cái thể giới kia. Đến lúc đó khóc cũng không khóc được đâu. Hay là cứ hỏi thử rồi so sánh xem sao. Nghĩ vậy, hắn liền hỏi:

“Hệ thống, không biết cứ bao lâu sẽ phải lựa chọn thể giới một lần, điểm trao đổi phải làm sao mới có được?”

Hệ thống hỏi đáp:

“Chọn thể giới bình thường thì cứ bảy ngày một lần, điểm trao đổi đến khi vào trong thể giới thì có thể tìm được. Dùng vật phẩm đổi, hoặc hoàn thành nhiệm vụ nhận được.”

Bạch Vũ lại nói:

“Vậy thì... Làm sao lựa chọn thể giới? Ngẫu nhiên hay là tùy chọn?”

“Hệ thống sẽ căn cứ tình trạng của Kí Chủ để lựa chọn thể giới phù hợp.”

Bạch Vũ có hơi động tâm, hắn muốn lựa chọn một thể giới, có lẽ sẽ có hi vọng biết được một số vật phẩm trao đổi.”

Hắn lại hỏi:

“Sau khi lựa chọn xong thể giới thì sẽ lập tức tiến vào sao?”

“Không, sẽ dành cho Kí Chủ mười phút để chuẩn bị.”

Bạch Vũ thở dài một hơi, bước đến trước màn hình ảo. Có điều hắn không lựa chọn thể giới, mà ấn mở Danh mục trao đổi đạo diễn.

Màn hình ảo dần dần ngưng thực, hiện ra ba lựa chọn: Phẩm phẩm, Tiên phẩm, Thánh phẩm. Bạch Vũ cố nén ham muốn lựa chọn Thánh phẩm, hắn ấn mở vào mục Phẩm phẩm. Hắn vẫn có cái gọi là tự mình biết mình đây, với một trăm điểm trao đổi thì hắn không thể nào một bước lên trời như vậy được. Màn hình thay đổi, Bạch Vũ cũng không xem bảng hiển thị phân loại vật phẩm trước mặt, mà lên tiếng nói với hệ thống:

“Hệ thống, hiện tại liệt kê những vật phẩm mà ta có thể đổi.”

Thuật pháp Mao Sơn cơ bản: Trên đó ghi lại cách thức tu luyện thuật pháp Mao Sơn cơ bản, sau khi luyện thành có thể ngưng tụ một lượng pháp thuật nhỏ, có tác dụng đối với tiểu quỷ bình thường. Đối với lão quỷ có tu vi trong vòng một trăm năm Có chút hiệu quả. Lão quỷ có tu vi trên trăm năm: Không có hiệu quả. Có thể dùng để đối phó với Cuồng thi cấp thấp, nhưng trong một số trường hợp, thuật pháp không có tác dụng. Tự tập luyện cần một trăm điểm trao đổi, luyện cấp tốc cần năm trăm điểm.

Pháp thổ nạp Đạo Môn cơ bản: Luyện thành có thể ngưng tụ một lượng pháp lực nhỏ. Nghe đồn pháp này là do một cao nhân sáng chế, vô số đại pháp đều có căn cơ từ pháp này. Nhưng chính vì vậy mà việc tu luyện vô cùng chậm chạp, cho nên không có người tu luyện, từ đó cũng không được lưu truyền. Tự luyện tập cần chín mươi điểm trao đổi, luyện cấp tốc cần bốn trăm điểm.

Nhìn hai vật phẩm này, ánh mắt Bạch Vũ sáng lên, mấy thứ này trước hết có thể giúp cho người ta có được pháp lực, vậy sau này không phải... Nghĩ đến bản thân bắt một cái pháp quyết, giữa không trung lập tức rơi xuống một đồng bạc, Bạch Vũ bị choáng. Sau này còn cần phải đi làm chi cho mệt thân? Có điều, hiện tại nghĩ đến mấy thứ này vẫn còn quá sớm, đầu tiên là phải cố gắng để bản thân trở nên mạnh mẽ hơn, lỡ may ở trong cái thể giới kia bị ngum rồi thì làm gì còn có cơ hội nữa? Bạch Vũ hỏi:

“Hệ thống, mấy cái thể giới ta phải xuyên qua là dạng gì vậy?”

“Hệ thống sẽ kết nối với một số thể giới trong phim điện ảnh và truyền hình ở thể giới của Kí Chủ. Kí Chủ hẳn là có ấn tượng với chúng?”

“Phim điện ảnh và truyền hình?” - Bạch Vũ cảm thấy có hơi khó tin, hỏi: “Những thể giới đó thật sự tồn tại?”

“Trên lý thuyết mà nói thì đại đa số chúng đều tồn tại, khả năng tưởng tượng của đại năng giả là thứ mà bạn không thể tưởng tượng được.”

“Phim điện ảnh và truyền hình đề tài gì?” - Bạch Vũ hỏi vấn đề mấu chốt.

“Theo như cách nói của người địa cầu thì là đề tài Huyền Huyền.”

Bạch Vũ khẽ gật đầu, vậy thì mấy cái đó chính là thế giới tồn tại thần tiên và yêu ma. Mà thôi, đại khái là bây giờ hắn sẽ phải tiến vào những thế giới tồn tại sức mạnh phi nhân loại, có thể là một số phim ma hoặc cương thi Hồng Kông. Một trăm điểm trao đổi lúc này cực kỳ hữu dụng với hắn, ngoài ra cần phải biết rõ cốt truyện, chỉ có biết rõ cốt truyện mới có thể làm tăng thực lực bản thân hiện tại, có thể giữ mạng vào thời khắc mấu chốt. Nghĩ đến đây Bạch Vũ cố gắng kiềm chế xúc động của mình, quyết định trước tiên ra ngoài sưu tập tư liệu, sau đó đưa đơn nghỉ việc, chấp nhận hi sinh công việc với phần tiền lương đáng thương của mình.

Vì vậy, hắn quay sang hỏi hệ thống:

“Làm cách nào để đi ra ngoài?”

“Kí Chủ chỉ cần yên lặng nghĩ đến việc “đi ra ngoài” là được. Cũng như vậy, chỉ cần nghĩ “Tiến vào” là có thể quay lại đây.”

Bạch Vũ nghe theo, quả nhiên trong đầu hắn lóe lên một cái, ngay sau đó hắn phát hiện bản thân đang nằm trên giường của mình. Bạch Vũ ngồi dậy, nhìn ánh mặt trời chói chang qua khung cửa sổ, yên lặng ngắm người một lúc lâu. Đột nhiên hắn đưa tay véo đùi mình một cái, đau đến nhe răng nhếch miệng. Đợi đau dần qua đi, hắn thầm gọi:

“Hệ thống, người còn đó không?”

“Đây, Kí Chủ.”

“Ha ha ha, không có gì, không có gì.” - Hắn cười như điên, vừa cười vừa nhảy xuống giường, kim lòng không được vung tay loạn xạ, bộ dáng vô cùng vui sướng. Nhảy lên giường sau đó lại nhảy xuống, nằm sấp xuống đất chống đẩy hai cái, sau đó lại bày ra tư thế chiến đấu. May mắn là ở đây chỉ có một mình hắn, nếu có người trông thấy chắc còn tưởng rằng hắn bị điên rồi. Nhưng phản ứng của hắn cũng không có gì là lạ, một người bình thường đột nhiên trúng xổ số được năm trăm vạn chắc cũng sẽ như vậy.

“Rầm”

Bạch Vũ ngã sấp xuống đất, hai chân vẫn còn vất ở trên giường.

Tuy nhiên hắn cũng không hề ý, vừa kéo mền vừa há miệng cười.

Hàng xóm nghe thấy tiếng động, cảm thấy vô cùng khó hiểu, đừng nói là tên này bị đá kích gì đó nên phát ngốc rồi chứ?

Bạn đang đọc truyện *Đạo Thống Truyền Thừa Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Cương Thi Tiên Sinh

Bạch Vũ đến công ty từ rất sớm, đưa đơn từ chức cho Tổng Giám đốc. Ông ta nhìn hắn bằng ánh mắt khó tin, chuyện này là sao đây? Hắn nghỉ ca mình chưa phê bình hắn đã đành, vậy mà hắn lại đưa đơn từ chức. Chuyện gì vậy chứ? Ra oai phủ đầu à? Tổng Giám đốc sầm mặt hừ lạnh:

“Tốt thôi, đến phòng tài chính nhận lương của mình xong thì xéo đi.”

Bạch Vũ nhếch miệng khinh thường, nhưng trên mặt lại không có biểu cảm gì, hắn chỉ khẽ gật đầu, sau đó đi ra ngoài, đến phòng tài chính nhận tiền lương tháng này. Vừa ra khỏi phòng tài chính, hắn đâm sầm vào Lý Hiểu Phong. Cậu ta thấy hắn vội vàng kéo sang một bên, nhìn hắn vừa tức giận, vừa cảm thấy khó hiểu:

“Bạch Vũ, có chuyện gì à? Sao lại từ chức hả? Có phải là sếp mắng cậu cho nên trong lòng cậu khó chịu, nghĩ không thông? Chẳng lẽ cậu không biết tính tình của Tổng Giám đốc à? Bây giờ công việc rất khó tìm, nói không chừng cậu không tìm được công việc tốt như bây giờ đâu.”

Bạch Vũ không khỏi có chút cảm động, tuy nhiên đạo thống truyền thừa hệ thống là bí mật của hắn, không thể để lộ ra ngoài.

Bạch Vũ ha ha cười, nói:

“Không đâu, tôi muốn về quê phát triển, dự định sẽ ở nhà buôn bán cái gì đó, nhân lúc còn trẻ mà cố gắng phấn đấu. Mẹ tôi già rồi nên rất muốn ôm cháu. Cậu không biết bây giờ phụ nữ thiếu cỡ nào à, cần phải có điều kiện kinh tế tốt mới có thể tìm vợ được.”

Lý Hiểu Phong đồng cảm, khẽ gật đầu, nói:

“Cũng đúng, nếu vậy thì tôi cũng không ngăn cản cậu, nếu như thiếu tiền thì có thể nói với tôi, tôi gom lại cho cậu mượn.”

Bạch Vũ cười nói:

“Được, nếu quả thật không đủ thì tôi sẽ điện thoại cho cậu. Nếu như tôi phát tài chắc chắn sẽ không quên cậu đâu.”

Nói đến đây, hai người nhìn nhau cười.

“Ôi trời! Năng lực không lớn mà tham vọng thì lại không nhỏ là đây này.” - Đúng lúc này, một âm thanh chanh chua vang lên sau lưng hai người.

Cả hai quay đầu lại thì thấy một cô gái trang điểm đậm, cách ăn mặc cũng như trang điểm của cô ta tựa như một yêu tinh mị hoặc. Tuy dung mạo cũng chỉ là bậc trung, nhưng vẻ ngoài quyến rũ của cô ta lại khiến cho cánh đàn ông không dám nhìn thẳng. Lúc này trong mắt Lý Hiểu Phong hiện lên sự chán ghét, nhưng hắn còn chưa lên tiếng thì Bạch Vũ đã nhếch miệng giễu cợt:

“Chắc chắn, đây không phải là Lệ tỷ sao, xin hỏi Lệ tỷ sao không ở trong phòng của Tổng Giám đốc mà công tác đi, tới nơi này nghe lên hai huynh đệ chúng tôi nói chuyện làm gì?” - Hắn cố ý nhấn mạnh hai chữ “công tác”, bất kì ai cũng có thể nghe ra hàm ý khác trong đó. Chỉ là hắn đã nghĩ việc nên chẳng sợ đắc tội tên Tổng Giám đốc hồi đầu kia nữa.

Vương Tiểu Lệ biến sắc, cô không ngờ Bạch Vũ luôn bị mình khi dễ lại có lúc nói chuyện như vậy. Cô ta thờ dõc, đôi mắt xinh đẹp trừng hấn:

“Hai cái tên vương bát đản(1) này, không muốn lăn lộn nữa đúng không?”

(1) Vương bát đản: Lulu mạnh.

Bạch Vũ không khỏi sầm mặt lại, hấn cười lạnh:

“Vương Tiểu Lệ, đừng có như một bà điên la lối om sòm lên như thế. Người nói cô là tôi, cô đừng có mà lôi Hiểu Phong vào. Muốn gì thì tìm tôi đây này.” - Bạch Vũ đẩy mọi chuyện về phía mình. Nói như thế nào đi nữa thì Hiểu Phong vẫn còn làm việc ở đây, nếu để cho bà điên kia đi thổi gió bên tai tên Tổng Giám đốc hồi đầu thì khoảng thời gian sau này của cậu ta đừng nghĩ sống tốt.

Có người nghe thấy động tĩnh liền chạy đến xem, Vương Tiểu Lệ nhìn thấy càng lúc càng có nhiều đồng nghiệp trong công ty vây quanh, cô ta tức giận đến mức hai má đỏ bừng, hung hăng trừng mắt nhìn Bạch Vũ, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

“Cứ chờ đi.”

Sau đó cô ta đẩy đám người ra, nhanh chân rời khỏi.

Còn về Bạch Vũ, hấn cảm thấy vô cùng sáng khoái, bị chèn ép suốt hai năm rớt cuộc thì bây giờ cũng có thể thở được rồi.

Lúc này Lý Hiểu Phong từ phía sau bước đến, ghé vào tai hấn thấp giọng nói:

“Cậu nên cẩn thận, nghe nói cái cô ta có quan hệ không rõ ràng với một số người trong hắc đạo, có thể sẽ tìm cậu gây phiền toái đấy.”

Thế nhưng nghe xong Bạch Vũ lại tự tin cười, nói:

“Không sao đâu, tốt nhất là bọn họ đừng có đến, đến rồi thì tôi sẽ khiến bọn họ phải trả một cái giá đắt.”

Chỉ có điều Lý Hiểu Phong cũng không tin tưởng hấn.

Trong mắt cậu ta vẫn tràn đầy lo lắng. Bạch Vũ không nhiều lời, nói tạm biệt với Lý Hiểu Phong, sau đó trở về phòng trọ của mình.

Vừa về đến phòng trọ, chuyện thứ nhất hấn làm chính là mở máy tính lên, tìm xem mấy bộ phim về cương thi, phim ma,... Bé quan liên tiếp hai ngày, rớt cục hấn cũng lệt thân thể nặng nề mỗi một về giường. Đến khi tỉnh lại đã lại qua một ngày một đêm, sau khi điều chỉnh tốt trạng thái thân thể, Bạch Vũ âm thầm niệm “Tiến vào”. Ngay sau đó, cả người hấn liền xuất hiện giữa cung điện trong không gian của hệ thống.

“Hệ thống, chọn thế giới.” - Vừa vào không gian hệ thống, Bạch Vũ không chút do dự yêu cầu hệ thống bắt đầu chọn thế giới.

“Vâng, bắt đầu chọn bối cảnh thế giới tương ứng với thực lực Kí Chủ, đang chọn... Chọn thế giới hoàn tất. Hằng Sa thế giới: Cương thi tiên sinh.”

Bộ phim điện ảnh Cương thi tiên sinh có thể nói là hết sức quen thuộc với Bạch Vũ, từ nhỏ đến lớn hấn đã xem qua rất nhiều lần rồi. Bộ phim điện ảnh này ra đời đã dẫn đầu trào lưu phim về cương thi, có thể nói là một bộ phim kinh điển. Cốt truyện đại khái nói về việc một phú hào ở nông thôn tên là Nhậm Phát, năm đó tổ tiên của ông ta cưỡng ép người khác cầu được một khối phong thủy bảo địa(2), nhờ thầy phong thủy chỉ điểm, ông ta quyết định dời phần mộ đã được chôn cất hai mươi năm của cha mình đến đó để cầu danh lợi cho con cháu đời sau. Đạo trưởng Cửu thúc đồng ý nhận việc này. Quan tài mở ra, thi thể không thối rữa. Cửu thúc sinh nghi, lệnh cho đồ đệ là Văn Tài và Thu Sinh trông coi. Đêm khuya, Nhậm Phát bị cương thi giết chết, Văn Tài vì bảo vệ người trong lòng mà trúng thi độc, bản thân suýt nữa cũng biến thành cương thi. Thu Sinh bị nữ quỷ đa tình mê hoặc. Cửu thúc niệm tình nữ quỷ không có ác ý, lại còn cứu Thu Sinh trong tay cương thi, vì thế mà buông tha cho cô ta. Lúc cương thi đến nhà Cửu thúc muốn cắn cháu gái của ông ta, Cửu thúc đuổi tới, cùng đồ đệ Thu Sinh chế ngự cương thi, nhưng cương thi quá mạnh, hai người không cách nào đối phó. Đang lúc Cửu thúc sắp không địch lại, sự đệ của ông ta cũng là một đạo sĩ tới kịp lúc, ba người hợp lực cuối cùng đã thiêu cương thi thành tro.

(2) Phong thủy bảo địa: Khu đất có địa thế tốt.

Trong thế giới này, thứ có khả năng uy hiếp lớn nhất đối với Bạch Vũ chỉ có con cương thi kia, về phần nữ quỷ thì không có uy hiếp quá lớn. Đầu tiên cần đổi một vài thứ hữu dụng với mình, thứ hữu dụng nhất mà một trăm điểm trao đổi này có thể đổi được cũng chỉ có cái thuật pháp Mao Sơn cơ bản kia mà thôi, hắn cũng không nghĩ nhiều, lập tức sử dụng điểm trao đổi để đổi thuật pháp Mao Sơn cơ bản.

Mấy chữ thuật pháp Mao Sơn cơ bản đột nhiên hóa thành một vệt sáng màu vàng kim, chui thẳng vào sau ót Bạch Vũ. Hắn cảm thấy một luồng tin tức cứ như một dòng sông chảy ngược, hung hăng cọ rửa từng dây thần kinh trong đầu hắn, khiến cho hắn cảm thấy từng đợt đau đớn.

Qua một lúc lâu, tinh thần dần dần tỉnh táo lại, Bạch Vũ mở mắt ra phát hiện bản thân đang đứng trong một con hẻm nhỏ. Lối ra của con hẻm cách Bạch Vũ cũng không xa, hắn có thể thấy rất rõ người đang đi trên đường lớn. Trên đường có không ít người mặc quần áo và đeo trang sức cuối thời nhà Thanh, cũng có người mặc âu phục, để tóc ngắn. Bên cạnh đó, Bạch Vũ còn thấy một vài phòng ốc thiết kế theo phong cách Châu Âu. Hắn lập tức nhận ra bản thân đã tiến vào thế giới của Cương thi tiên sinh.

Tuy nhiên, bây giờ có một việc hắn vô cùng để ý, đó chính là... hắn không có tiền. Thuật pháp Mao Sơn cơ bản đã khắc vào đầu hắn, thế nhưng loại thuật pháp này cần một ít đồ vật đặc thù mới có thể thi triển được. Nói ví dụ như chu sa, bùa,... mà mấy thứ này đều cần tiền, tuy nói là có một vài pháp thuật không cần dựa vào chúng, nhưng quan trọng là hắn không có đủ pháp lực. Sau khi đổi được thuật pháp Mao Sơn cơ bản, trong cơ thể hắn mặc dù đã có được một ít pháp lực, nhưng miễn cưỡng chỉ có thể điều động pháp khí mà thôi, còn chưa đạt tới trình độ hoàn thiện.

Sờ khắp người, phát hiện chỉ có mấy đồng của Mao gia gia, một cái bật lửa, một bao thuốc lá cùng với một cái điện thoại di động. Bạch Vũ trầm tư trong chốc lát, đột nhiên linh quang lóe lên, hắn sờ điện thoại trong túi, cười hắc hắc, lắm bẫm:

“Tài nguyên có sẵn cần phải lợi dụng tối đa mới được!”

Tuy nhiên, trong lòng vẫn cảm thấy hơi đau, hắn đã bỏ ra mấy trăm đô để mua cái điện thoại này đấy.

Hắn hỏi vài người trên đường, rốt cuộc tìm được một cái tiệm cầm đồ. Bạch Vũ ngẩng đầu ưỡn ngực bước vào tiệm, lọt vào tầm mắt hắn là một quầy hàng, quầy rất cao, với chiều cao một mét bảy mươi lăm của Bạch Vũ mà chỉ có thể đứng ngang tới mắt. Đi đến cạnh quầy, hắn cao giọng hô:

“Có ai không?”

Một lúc lâu sau, Bạch Vũ không kiên nhẫn gọi thêm một lần nữa, lúc này mới có một giọng nói hỏn hển vang lên:

“Gọi cái gì mà gọi, không phải đã tới rồi à?”

Trước mắt hắn là một ông lão có dáng người nhỏ gầy, mặc một bộ quần áo tối màu, đi phía sau ông ta là một người phụ nữ trung niên. Bà ta còn thò đầu ra nhìn lên hắn.

Bạch Vũ đứng đực mặt ra nhìn, trong lòng cảm thấy rất buồn cười. Xem ra là hắn đến không đúng lúc, phá hủy chuyện tốt của người ta rồi. Hắn khụ một tiếng, nói:

“Chường quầy à, ông xem thứ này đi.”

Nói xong, hắn lấy điện thoại di động ra. Chường quầy cầm điện thoại trên tay, quan sát một hồi, rồi nhếch miệng cười mỉa:

“Cái gương soi mặt này thì đáng bao nhiêu đồng hả?”

Thế nhưng Bạch Vũ lại ha ha cười, nói:

“Chường quầy à, ông đừng nên xem thường nó, cái này không chỉ là một tấm gương bình thường thôi đâu.”

Chường quầy không thèm nghe hắn nói, chưa đợi hắn kịp giải thích ông ta đã xoay người đi vào trong, cười lạnh:

“Với cái gương bé tí đó, cho người một đồng tiền thì cũng xem là tiện nghi cho người lắm rồi, nhìn đen thui, mặt kính vừa không sáng lại vừa nhỏ đến đáng thương, lại còn định còn kẻ mặc cả à?”

Bạch Vũ dở khóc dở cười, chuyện này là chuyện gì vậy hả? Hắn rơi vào đường cùng, chỉ có thể rời khỏi tiệm cầm đồ, nhìn dòng người qua lại trên đường không khỏi thở dài, trầm nghĩ:

“Kể tiếp nên làm gì bây giờ.”

Đi mãi đi mãi, không ngờ lại đi đến một nơi hẻo lánh. Theo thói quen, hắn rút thuốc ra đốt lên, bắt đầu hút.

“Ái chà, vị tiên sinh này.” - Bỗng nhiên có một bàn tay đặt lên vai Bạch Vũ, kẻ đó, một giọng nam vang lên.

Bạch Vũ đang mãi suy nghĩ nên bị giật mình, trong lòng lập tức nổi nóng, đừng nói là đụng phải cướp chứ? Nếu là vậy thật thì cũng xem như chuyện tốt, hiện tại tổ chất thân thể của hắn đã được thuật pháp cải tạo, khác hẳn với người thường. Thêm vào đó bản thân hắn cũng đã từng học qua một ít sanda(3), đối phó với vài tên cướp vẫn được. Bạch Vũ từ từ xoay người lại, nhìn về phía người đàn ông kia.

(3) Sanda: Thường được gọi là tán thủ, một môn võ của Trung Quốc.

Trước mặt hắn là một người đàn ông mặt trường bào(4) đang mỉm cười. Hắn ta có vẻ hào hoa phong nhã, tươi cười mang theo vài phần nho nhã lễ độ. Nhưng Bạch Vũ lại không bị bộ dạng của tên này mê hoặc, hắn nhíu mày, nói:

“Có chuyện gì?”

Giọng điệu mườì phần không khách khí.

(4) Trường bào: Một loại áo trang phục thời nhà Thanh.

Người đàn ông kia sững sờ, tuy nhiên, hắn nhanh chóng mỉm cười:

“Vị tiền sinh này, tại hạ có một chuyện muốn nhờ. Thứ có thể tạo ra lửa trên tay người, có thể bán cho ta không?”

Giọng điệu của hắn ta vô cùng thành khẩn, khiến Bạch Vũ không khỏi quan sát hắn kỹ hơn.

Nhìn cái bật lửa trên tay, trong lòng Bạch Vũ âm thầm cười khỏ, hóa ra bây giờ bật lửa dễ khiến người ta chấp nhận hơn so với điện thoại. Thế nhưng thời điểm hiện tại không có thứ này sao?

Bạch Vũ nghi ngờ hỏi:

“Người chưa thấy qua thứ này à?”

Hắn cảm thấy mình đã hơi hiểu ra vấn đề, kỳ thật niên đại xuất hiện của bật lửa vào khoảng thế kỷ hai mươi, tuy hắn không biết niên đại cụ thể của Cương thi tiền sinh, nhưng có thể là khoảng thời gian trước đó.

Bạn đang đọc truyện *Đạo Thống Truyền Thừa Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Cửu Thúc

Cuối cùng Bạch Vũ chấp nhận bán chiếc bật lửa với giá một trăm đồng đại dương, kế tiếp là tính đến việc đi đến nghĩa trang. Nhìn sắc trời một chút không ngờ mặt trời đã bắt đầu xuống núi, vì vậy lại hỏi một số người ở ven đường, tìm đúng phương hướng liền trực tiếp đi thẳng tới đó. Ước chừng hơn nửa canh giờ rốt cuộc tìm được nghĩa trang, nhưng mới vừa bước vào cửa hắn lại hoảng sợ. Khắp nơi đều thấy hành thi(1) nhảy loạn, còn có hai người vừa chạy loạn vừa hô hào bốn phía tránh né.

(1) Hành thi: Xác chết biết đi.

Chỉ thấy một người còn ăn mặc quan phục triều Thanh, nếu không vì động tác của hắn xem ra vẫn giống người, thật đúng là có khả năng nghĩ rằng hắn cũng trở thành cương thi rồi. Trong nội tâm Bạch Vũ khẽ động, đây không phải là hình ảnh lúc mới bắt đầu kịch bản sao? Lúc này một âm thanh như có như không vang lên ở bên tai của hắn:

“Kịch bản bắt đầu, tuyên bố nhiệm vụ: Hiệp trợ Cửu Thúc chế ngự hành thi, hoàn thành nhiệm vụ ban thưởng một trăm hói đoái điểm.”

Hai mắt Bạch Vũ lập tức tỏa ánh sáng, cái nhiệm vụ này chẳng những cho một trăm hói đoái điểm, lại có thể tạo mối quan hệ tốt cùng với Cửu Thúc. Hắn không do dự nữa, lập tức vận hết số pháp lực ít ỏi trong cơ thể lên, cắn nát ngón giữa rồi vọt tới những hành thi kia.

Nhưng lúc này Bạch Vũ cảm thấy hơi kinh ngạc, bởi vì hắn phát hiện pháp lực của hắn không ngờ đã tăng trưởng một ít, nếu lúc vừa học tập thuật pháp chỉ là một tia, bây giờ lại là gấp ba lần so với lúc đó. Thế chất cũng có được tăng trưởng rõ rệt, hiện tại Bạch Vũ đoán chừng “điểm thể chất” của mình có lẽ đã đạt mức bảy, tức là vượt qua người thường rất nhiều, động tác trở nên linh hoạt dị thường, lực lượng tăng nhiều so với trước đó.

Chỉ thấy Bạch Vũ linh hoạt xuyên thẳng vào bên trong bày thi, ngón tay thỉnh thoảng điểm ra liền có một con hành thi bị định trụ, nhưng số lượng quá nhiều cho nên hắn phải tránh né liên tục. Lúc này tiếng kêu to của Văn Tài cũng kinh động đến Cửu Thúc và người đuổi thi, hai người kinh ngạc nhìn thấy cả phòng toàn hành thi nhưng chứng kiến một đạo nhân ảnh xuyên qua xệt lại giữa bày thi một cách thành thạo thì bất chợt sững sờ.

“Văn Tài, người nọ là ai?” - Vừa chế phục Thu Sinh đang giả quỷ, Cửu Thúc vừa hỏi.

Văn Tài lắc đầu nói:

“Đệ tử không biết, vừa rồi đệ tử thấy hắn lao từ ngoài cửa vào.”

Cửu Thúc gật đầu:

“Hắn là một đạo huynh đến tá túc.” - Rồi sau đó lại quay đầu nói với đạo nhân đuổi thi:

“Sư đệ, giờ chúng ta qua đó hỗ trợ đi.”

“Được!”

Chỉ thấy hai người đều vận lên pháp lực đồng thời đưa tay ra, nhưng duy nhất không đồng dạng là Cửu Thúc đưa ngón tay ra, đạo nhân đuổi thi thì đưa ra nắm đấm. Cửu Thúc nhìn qua quả đấm, trong mắt hiện lên một tia giận dữ, hung hăng trừng mắt nhìn đạo nhân đuổi thi.

Đạo nhân đuổi thi cười cười xấu hổ, vội vàng đổi lại thành chỉ ngón tay, liếc sang hướng Bạch Vũ thấy hắn không chú ý bên này mới thờ dãi một hơi. Thăm nghĩ may mắn không mất mặt trước đồng đạo.

Hai người gia nhập lập tức làm cho áp lực của Bạch Vũ giảm nhiều, không quá mấy phút đồng hồ đã chế phục được bảy hành thi. Lần thứ nhất đối diện với bảy hành thi nên Bạch Vũ vẫn còn có chút cố kỵ, cảm giác hơi quái dị, hắn không khống chế được nên hầu như toàn đánh cho bảy hành thi đến gãy xương toàn thân rồi mới định trụ bọn nó. Chỉ là đạo nhân đuổi thi tâm đầu không thoải, luống cuống tay chân giành giật cùng Bạch Vũ và Cửu Thúc một hồi mới giảm được nhiều tổn thương.

“Nhiệm vụ hoàn thành, ban thưởng Kí Chủ một trăm điểm hối đoái.”

Cửu Thúc đem sự tình còn lại giao cho đạo nhân đuổi thi, đi đến trước Bạch Vũ đánh giá hắn một chút, vừa rồi trong chiến đấu nên không quan sát kỹ, hiện tại mới phát hiện Bạch Vũ đúng là còn rất trẻ, nhưng lại mặc trang phục Tây Dương. Trên mặt hiện lên một tia ngạc nhiên, nhưng rất nhanh liền đã ăn xuống, tiến lên ôm quyền nói:

“Đạo hữu không biết là truyền nhân của phái nào, từ đâu mà đến, xin cho biết để ta tận tình chủ khách.”

Bạch Vũ cũng đang đánh giá hắn, phát hiện hắn lại cùng thúc thúc của mình có vài phần rất giống, cũng không khỏi cảm thấy kinh ngạc, chỉ là đối với câu hỏi này hắn đã sớm có đối sách để ứng phó những tình huống như thế này.

Đề xuống cảm xúc, Bạch Vũ cũng ôm quyền cười nói:

“Đạo hữu khách khí, tại hạ là đệ tử Mao Sơn, học được chút ít môn sự nên đi du lịch tứ hải tăng trưởng kiến thức mà thôi. Tại hạ thích nhất chính là kết giao kỳ nhân dị sĩ, nghe nói trên thị trấn này có một người đồng đạo gọi là Cửu Thúc, pháp thuật tinh xảo cao cường, cho nên đến đây làm quen, chắc hẳn chính là đạo hữu rồi.”

Cửu Thúc nghe Bạch Vũ lấy lòng, lập tức mặt mày hớn hở, cười ha hả mà nói:

“Không dám không dám, chỉ là người khác nâng đỡ, nhưng hai ta coi như là đồng môn, ta năm đó cũng tại Mao Sơn học được một ít môn sự”

Lúc này đạo nhân đuổi thi cũng chạy tới trước hai người, thờ phỉ phỉ chen miệng nói:

“Sư huynh, ta không thể nán lại đây được nữa.”

Hắn trừng mắt liếc Thu Sinh cùng Văn Tài, nói tiếp:

“Hai cái tên ranh con này toàn bịa chuyện, khách hàng của ta còn đang đợi, nếu còn nán lại đây thêm hai ngày nữa thì sinh ý này của ta cũng không làm nổi nữa.”

Trong nội tâm Cửu Thúc cũng cảm giác có chút mất mặt, hung hăng trừng mắt nhìn hai người, nhìn đạo nhân đuổi thi mà nói:

“Sư đệ, thực xin lỗi, người yên tâm đợi tí nữa ta sẽ nhất quyết giáo huấn bọn họ.” - Sau đó quay sang Bạch Vũ nói:

“Làm cho đạo hữu chê cười.”

Nhưng đạo nhân đuổi thi vừa đi, Cửu Thúc cũng chỉ là nói bọn họ vài câu, sau đó lại bảo hai người về nhà, từ điểm này có thể thấy được Cửu Thúc là một người hay bao che khuyết điểm. Sau đó Bạch Vũ cùng Cửu Thúc đi vào phòng trong cùng đàm luận đạo pháp. Đạo pháp của Cửu Thúc trong phim ảnh cũng chỉ xem như là làm giống, trong phim có thể nhìn ra được, nhưng ngẫm lại thì trong phim ảnh Cửu Thúc chỉ là một đạo sĩ khai mở nghĩa trang. Ngược lại Bạch Vũ học tập Mao Sơn trụ cột thuật pháp lại cùng sở học của Cửu Thúc không sai biệt nhiều lắm.

Mao Sơn thuật pháp mà Bạch Vũ theo chia ra làm hai giai đoạn, thứ nhất: Mượn vật thi thuật. Giai đoạn này chủ yếu là mượn nhờ ngoại vật để thi chú, giai đoạn này lại có thể chia làm hai giai đoạn nhỏ hơn là dùng chú thi thuật cùng không chú thi thuật. Dùng chú thi thuật chính là vừa học đạo thuật không lâu hoặc là pháp lực không đủ, cần dùng chú ngữ để tăng cường pháp thuật uy lực, phần lớn đạo sĩ trong phim ảnh đều là cảnh giới này, đương nhiên là có chút ít đạo sĩ cảnh giới cao cũng có sử dụng chú thuật, bởi vì như vậy có thể tăng trưởng uy lực thuật pháp của mình tốt hơn. Không chú thi thuật là đem thuật pháp quen thuộc tới trình độ nhất định mà pháp lực lại đạt tới yêu cầu, có thể không cần niệm chú thuật pháp mà vẫn thi triển lô hỏa thuần thanh.

Thứ hai: Câu thông Thiên Địa. Giai đoạn này thuật sĩ mới xem như là đụng chạm đến cánh cửa đại đạo, có thể không cần mượn nhờ ngoại vật thi triển thuật pháp, đương nhiên khi đó thuật pháp muốn sử dụng liền vận lên, là chân chính pháp thuật rồi. Cảnh giới này cũng có thể chia làm hai cảnh giới nhỏ, ngộ Đạo Tông sư cùng đắc đạo Toàn Chân, Bạch Vũ đối với hai cảnh giới còn chưa hiểu lắm, đương nhiên không xác định được sẽ mạnh đến mức nào.

Bình thường Mao Sơn thuật sĩ thường dừng lại tại giai đoạn thứ nhất là cảnh giới mượn vật thi thuật, phần lớn đạo thuật đều cần công cụ, pháp khí hiệp trợ. Mà cảnh giới của Cửu Thúc mới là giai đoạn thứ nhất, đệ nhất tiểu giai đoạn đỉnh phong, khả năng qua một thời gian ngắn pháp lực tĩnh tiến thêm một chút nữa sẽ gặp đột phá đến cảnh giới nhỏ thứ hai.

Bạch Vũ hiện tại chỉ là mới bước vào giai đoạn thứ nhất mà thôi, cùng Cửu Thúc thảo luận đạo thuật đối với hắn cũng có lấy ích lợi không nhỏ. Cửu Thúc luôn giảng chút ít bí quyết thi chú như lúc nào niệm động chú thuật có thể tăng nhanh tốc độ thi pháp hoặc là những thứ cần chú ý trong công việc. Cửu Thúc tất nhiên học tập đạo thuật sớm hơn nhiều so với Bạch Vũ, cho nên có một ít kinh nghiệm cùng một ít tiểu pháp thuật vận dụng, làm cho Bạch Vũ cảm thấy khâm phục trong lòng đối với kinh nghiệm đối chiến của hắn.

Hai người nói chuyện say sưa suốt một đêm, tuy nhiên cũng không cảm thấy buồn ngủ, vẫn mặt mày hớn hờ. Nhưng đúng lúc này một hồi tiếng gà gáy truyền đến kéo hai người từ trong thế giới đạo pháp ra ngoài, hai người nhìn nhau cười cười, Cửu Thúc nói:

“Bất tri bất giác đã qua một đêm, sư đệ đi nghỉ trước đi, đợi chút nữa sẽ có người tìm ta thương lượng, người cũng đi theo, cho người ném thử trà ngoại quốc.”

Thời gian dần trôi qua đạo hữu đã đổi thành sư đệ, quan hệ đã sinh ra biến hóa rõ rệt.

Bạch Vũ nghe xong trong lòng âm thầm cười, không khỏi nhớ tới cảnh trong phim lúc hai thầy trò Cửu Thúc bị bày trò. Nhưng ngoài miệng lại nói:

“Cái này có chút không tốt lắm đâu sư huynh, dù sao cũng là chuyện riêng của huynh.”

Cửu Thúc không vui nói:

“Cái này có là cái gì? Người đi cũng có thể tham mưu cho ta mà.”

Sau đó bỗng nhiên hắn lấy tay nâng cằm lên, trầm tư thoáng một chút, nói tiếp:

“Sư đệ, người uống qua trà ngoại quốc chưa vậy? Người có lẽ còn chưa có uống qua đâu.” - Sau đó lại tự nói nhỏ:

“Xem ra lần này lại để cho Văn Tài đi theo rồi.”

Bạch Vũ đứng cách hắn không xa cũng nghe được, trong lòng có chút im lặng, ta còn chưa có trả lời đây này. Sau đó phiền muộn cáo biệt Cửu Thúc, đi tới một gian phòng bên trong. Nằm ở trên giường, Bạch Vũ nhìn lên nóc nhà, trong nội tâm một lần lại một lần nhớ lại kịch bản, cảm thấy mình đã nhớ rõ hết mọi thu hồi tâm thần.

Lúc này hắn muốn ngủ một lát, nhắm mắt lại thì phát hiện mình lại không cảm thấy buồn ngủ, thở dài một hơi lẩm bẩm:

“Không bằng tu luyện thêm một hồi.”

Vì vậy hắn khoanh chân ngồi xuống, nhắm mắt nội thị, nhưng sau đó lại bị tình huống trong cơ thể làm cho nhảy dựng, bởi vì hắn phát hiện trong cơ thể mình pháp lực vậy mà trong lúc vô tình lại tăng trưởng không ít, trong cơ thể lại ngưng tụ năm tia pháp lực. Đây là tình huống gì đây, chẳng lẽ đây chính là công pháp mình tu luyện hay sao?

Không khỏi cảm thấy kỳ quái, vì vậy hắn hỏi thăm hệ thống:

“Hệ thống, chuyện gì xảy ra với pháp lực trong cơ thể ta?”

“Công pháp Kí Chủ hồi đoái từ hệ thống đều có thể tự hành vận chuyển. Nhưng tốc độ pháp lực tăng trưởng là căn cứ thể chất quyết định, bởi vì thể chất của Kí Chủ được hệ thống cải tạo cho nên khác hẳn với thường nhân, tương đối thích hợp tu đạo, thuộc về thể chất thượng thừa, pháp lực mới có thể tăng trưởng nhanh chóng như thế.”

Bạch Vũ nghe xong không khỏi cảm thấy vui mừng quá đỗi, nói như vậy mình không cần tu luyện bao lâu liền có thể thành tiên rồi, trong lòng rạo rực hỏi tiếp:

“Ta đây muốn tu luyện thành tiên cần bao lâu thời gian?”

“Tính toán đại khái cần hai trăm đến ba trăm năm.”

Bạch Vũ không khỏi cười khở, thời gian dài như vậy? Cái này coi như là thượng thừa tư chất? Nhìn trong Phong Thần diễn nghĩa những người kia tu đạo chỉ có vài thập niên liền có thể đảm đương một phía thì là cỡ nào? Nhưng đột nhiên linh quang lóe lên, vừa rồi hệ thống nói tính toán đại khái? Nói cách khác nếu mình khổ tu thì sao? Chính mình có hệ thống, có thể xuyên thẳng qua từng kịch bản phim điện ảnh và truyền hình thế giới, có thể cân nhắc theo lẽ thường sao? Kỳ ngộ thường thường đều được gọi là truyền kỳ đấy, huống chi mình hoàn toàn có thể dựa vào hệ thống cùng biết rõ kịch bản để đạt được rất nhiều kỳ ngộ.

Bạn đang đọc truyện *Đạo Thống Truyền Thừa Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Trà Ngoại Quốc

Bạch Vũ tu luyện trong phòng một hồi, phát hiện pháp lực của mình lại tăng trưởng thêm một tia, đồng thời cảm thấy sáng khoái tinh thần. Đột nhiên bên ngoài truyền đến tiếng đập cửa, chỉ nghe Văn Tài ở bên ngoài hô:

“Bạch đạo trưởng, đến lúc đi rồi.”

Bạch Vũ vội vàng đáp ứng, mở cửa đi theo thầy trò Văn Tài, mới đi đến được cửa ngoài hai người ân cần thăm hỏi lẫn nhau một chút rồi đi về hướng nhà hàng Tây Dương. Trên đường đi chào hỏi người khác không ít, từ điểm này nhìn ra thầy trò Cửu Thúc rất được lòng bá tánh. Chỉ là mỗi lần hỏi thăm tới Bạch Vũ, ví dụ như:

“Cửu Thúc, dậy sớm thế, sau lưng đây là ai vậy, mới thu tiểu đồ đệ à.”

“Cửu Thúc chào buổi sáng nhé, lại mới thu một tiểu nhị hả.”

“Cửu thúc, lại thu thêm đồ đệ rồi.”

Nhưng thiên tính người Châu Á lại phát huy, chỉ chốc lát sau càng lúc càng nhiều người vây xem, một hồi bảy mồm tám lưỡi mà thảo luận, Cửu Thúc không khỏi xấu hổ nhìn Bạch Vũ cười cười, trong mắt tràn đầy có lỗi. Bạch Vũ khoát tay áo biểu hiện không cần để ý, nhưng hắn lại cảm thấy không khỏi nói thầm trong lòng, mình nhìn giống tiểu nhân vật như vậy à?

Dần dần đi một lúc cũng bắt đầu ít người hỏi, Cửu Thúc cùng Bạch Vũ mới thở dài một hơi. Có điều lúc này Văn Tài nhìn bộ dạng hai người, không khỏi bật cười một tiếng. Cửu Thúc trừng mắt nói:

“Cười cái gì mà cười.”

Văn Tài thấy thế cả kinh, vội vàng nói tránh đi:

“Sư phụ, con có thể không đi theo gặp Nhâm lão gia không?”

Cửu Thúc lập tức nghi hoặc hỏi:

“Thế nào, người cùng Nhâm lão gia từng có chuyện gì à?”

Văn Tài không nhìn hai người một chút rồi cười cười nói:

“Không phải, con ngay cả hấn là cái dạng gì cũng không biết. Chỉ là từ nhỏ đến lớn con chưa từng uống qua trà ngoại quốc, sợ một hồi làm cho sư phụ mất mặt.”

Cửu Thúc lúc này đột nhiên dừng bước, ngoài miệng từ từ mỉm cười, trong mắt lại bao hàm lấy sát khí, chỉ nghe hấn nhìn Văn Tài rồi nói:

“Người vì mặt mũi sư phụ mà suy nghĩ rất tốt, phi thường tốt. Sợ mất mặt à? Vậy không cần đi.”

Văn Tài nghe nửa câu đầu còn cảm thấy đắc chí, đang đợi nghe sư phụ khen ngợi, nhưng tới nửa câu sau đột nhiên biến vị, làm cho nụ cười của hấn cương cứng tại chỗ. Trong nội tâm Bạch Vũ không khỏi cười thầm, Cửu Thúc này thật đúng là lòng dạ hẹp hòi, sĩ diện. Hai người đi ra thật xa, Cửu Thúc đột nhiên như nghĩ tới điều gì, trong miệng thầm nói:

“Ta cũng chưa từng uống qua trà ngoại quốc, biết đâu lại làm trò mất mặt thì sao, không được, hay là vẫn như cũ để cho Văn Tài đi theo, để cho hấn lên trước.”

Đột nhiên hấn dừng chân nói với Bạch Vũ:

“Sư đệ, ta xem hay là để cho Văn Tài đi theo đi, tránh khỏi hấn lên nói ta keo kiệt.”

Bạch Vũ không khỏi sửng sốt, sau đó cười khỏ, làm như ta không nghe thấy người nói thầm ấy ư, nghe giống như chính ta không cho Văn Tài đi theo vậy, nhưng hấn cũng chỉ bắt đầu đi gật đầu.

Cửu Thúc hướng về phía sau hô:

“Văn Tài, quay lại đây.”

Văn Tài vốn chưa chạy xa, đang ảo não vì cảm thấy mình ăn nói lung tung, thỉnh linh nghe tiếng la, mặc dù cách trùng trùng điệp điệp bóng người nhưng trong tai hấn so với sấm sét còn vang dội hơn. Hấn cảm thấy đại hỉ, nhảy dựng lên cao giọng đáp ứng nói:

“Con đây, con đây.”

Văn Tài vội vàng chạy tới, đi vào trước hai người Bạch Vũ liền vội vàng thu liễm dáng tươi cười rồi nói:

“Sư phụ người gọi con à?”

Cửu Thúc vuốt bả vai Văn Tài cười nói:

“Ta xem ngươi rất hiểu chuyện đấy, hôm nay chúng ta mang ngươi đi xem một chút như thế nào gọi là trà ngoại quốc.”

Văn tài vội vàng vui rạo rực xác nhận nói:

“Vâng ạ.”

May mắn Bạch Vũ xem qua bộ phim điện ảnh này không chỉ một lần, cho nên mới nhìn xuống không có cười phun ra, hai thầy trò này thật sự là quá trâu chọc rồi.

Ước chừng đi thêm mười phút liền đến một quán cà phê, ba người đi vào, ở cửa có một gã nhân viên phục vụ ngăn cản bọn họ. Nhân viên phục vụ nói:

“Xin hỏi ba vị có đặt chỗ trước không?”

Cửu Thúc có chút ngây thơ, cái này uống trà còn phải đặt chỗ trước? Hắn lắc đầu nói:

“Không có.”

Văn Tài xụ mặt nói:

“Không lẽ Nhậm gia chưa đặt chỗ cho chúng ta sao?”

Nhân viên phục vụ nghe xong lập tức thay đổi thành bộ dáng tươi cười nói:

“Ngài nói Nhậm lão gia? Vậy mời đi theo ta.”

Cửu thúc nhìn thấy bộ dáng kia của Văn Tài, không khỏi liếc hắn một cái rồi đi theo nhân viên phục vụ đi thẳng về phía trước. Bạch Vũ theo sát phía sau, nhưng trong lòng không khỏi nhớ tới một màn diễn trò của hai thầy trò trong phim ảnh, trong nội tâm không khỏi cười thầm, hai người chết sĩ diện thế nhưng mà lại để cho bọn họ làm ra không ít làm trò cười cho thiên hạ.

Chỉ chốc lát sau nhân viên phục vụ dẫn bọn họ tới gặp một vị mặc hoa phục, dáng người rất béo, ba người tiến lên khom người hô:

“Nhậm lão gia.”

Nhậm lão gia cũng tiến lên ôm quyền nói:

“Cửu Thúc.” - Sau đó lại nhìn lấy Bạch Vũ hỏi:

“Cửu Thúc, ngươi lại thu đồ đệ à?”

Cửu Thúc vội vàng khoát tay, nói:

“Không phải không phải, đây là một vị đồng môn của ta, sư đệ Bạch Vũ.”

Trong mắt Nhậm lão gia hiện lên một tia kinh ngạc, nhưng sau đó liền ôm quyền bồi tội nói:

“Thì ra là Bạch đạo trưởng, thất lễ thất lễ.”

Bạch Vũ vội vàng ngăn cản, vui đùa nói:

“Không sao, việc này vô cùng bình thường, lúc mới đến có không ít người tưởng ta là đồ đệ của sư huynh, chắc vì tuổi ta quá nhỏ thôi.”

Nhậm lão gia không khỏi ha ha cười nói:

“Bạch đạo trưởng thật khiêm tốn, mời ngồi.”

Ba người đáp ứng một câu rồi ngồi xuống, Cửu Thúc nhìn Nhậm lão gia nói:

“Nghe nói lệnh thiên kim vừa từ trên tỉnh thành trở về, sao không mời cô ấy cùng đến đây góp vui?”

Nhậm lão gia có chút buồn cười nói:

“Cái nha đầu này, mới học trang điểm từ tỉnh thành trở về, vừa về đến liền đi tới chỗ thầy giáo.”

Bạch Vũ nghe Nhậm lão gia vừa vừa nói xong, liền nghe được Văn Tài ở bên cạnh bữu môi nói nhỏ:

“Xem người lớn lên nhìn giống như một cái bánh bao, con gái của người chắc cũng không xinh đẹp gì.”

Đột nhiên Nhậm lão gia chỉ vào bên ngoài nói ra:

“Nha đầu nhà ta đến rồi kia.”

Bạch Vũ nhìn lại, chỉ thấy một cô gái xinh đẹp mặc âu phục đi tới. Cô Nhậm Doanh Doanh xác thực rất đẹp, dáng người thướt tha, hình dạng thanh lệ. Văn Tài vốn dĩ ko thêm nhìn, cũng không thêm để ý liếc qua liền xoay đầu lại, ngay sau đó hai mắt đột nhiên lộ ra một đạo tinh quang, mặt lại vòng ngược trở về. Lúc Nhậm Doanh Doanh đi đến gần Văn Tài không khỏi đứng lên, muốn đi ra phía trước, nhưng cuối cùng vẫn ngừng lại bước chân.

Nhậm Doanh Doanh đi tới trước người Nhậm lão gia hô:

“Cha.”

Nhậm lão gia chỉ vào Cửu Thúc nói:

“Mau gọi Cửu Thúc.”

Nhậm Doanh Doanh theo lời hô một câu, lại nghe lão gia nói:

“Đây là Bạch đạo trưởng.”

Trong mắt Nhậm Doanh Doanh hiện lên một tia kinh ngạc, còn trẻ như vậy mà đã là đạo trưởng? Nhưng nàng vẫn tỏ ra lịch sự, hô:

“Bạch đạo trưởng.”

Sau đó ngồi xuống cạnh chỗ Bạch Vũ.

Cửu Thúc lúc này cảm thán nói:

“Đã lớn như vậy rồi.”

Nhậm lão gia cười gật đầu:

“Đúng vậy đúng vậy.”

Văn Tài cúi đầu hơi thấp, ánh mắt thẳng tắp nhìn qua nàng, trong miệng vô ý thức mà nói:

“Thật là lớn đấy.”

Có điều, thanh âm này nghe có vẻ rất hèn mọn bi ối. Nhậm Doanh Doanh vô ý thức nhìn xuống bộ ngực của mình, khẽ hừ một tiếng, không hề để ý đến hần.

Bạch Vũ không khỏi âm thầm cười khổ, người này sức miễn dịch cũng thật quá kém, liền âm thầm đá Văn Tài một cước dưới bàn. Văn Tài bị đau phục hồi tinh thần lại, nhe răng nhếch miệng kẻ sát vào Bạch Vũ nhỏ giọng nói:

“Bạch đạo trưởng, người đá ta làm gì?”

Bạch Vũ trừng mắt liếc hần một cái, nói:

“Chú ý hình tượng, đừng làm mất mặt.”

Văn Tài mới nghe nói như thế, không khỏi liếc nhìn Cửu Thúc, rụt rụt cổ, vội vàng đáp:

“Đúng, đúng.”

Trong nội tâm Nhậm Doanh Doanh nghi hoặc càng sâu, hai người kia tuổi khác biệt lắm, sao bối phận lại cách biệt như vậy chứ.

Lúc này nhân viên phục vụ cầm thực đơn đi tới trước bàn, nhìn lão gia nói:

“Các ngài muốn uống gì?”

Nhậm Doanh Doanh dẫn đầu hô:

“Ta muốn coffee.”

Cửu Thúc tranh thủ thời gian yên lặng ghi nhớ cái danh xưng này, nhiều lần lẩm bẩm.

Nhậm lão gia cũng muốn một ly cà phê, Văn Tài cũng thế. Đến phiên Cửu Thúc, chỉ nghe hần học theo nói:

“Cho ta một chén coffee.”

Bạch Vũ bắt đầu đi, sĩ diện khô thân. Nhưng hần cũng chọn một ly cà phê.

Văn Tài có chút không có ý tứ mà nhẹ giọng hỏi Cửu Thúc:

“Sư phụ, con không uống cà phê, con cũng gọi coffee được không?”

Cửu Thúc nhìn Nhậm lão gia, nhẹ giọng trả lời:

“Chọn rồi thì cũng đừng có thay đổi.”

Nhậm lão gia ngồi ở đối diện phảng phất không nghe thấy, làm bộ dạng như không có gì, Bạch Vũ cùng Nhậm Doanh Doanh nhưng lại nhịn không được kéo ra khoe miệng. Hai thầy trò này thật sự là thân nhân một đôi. Nhậm lão gia lúc này hỏi:

“Cửu Thúc, về việc khởi hòm quan tài để dời nơi chôn cất tiên phụ, không biết lúc nào có thể tiến hành?”

Cửu Thúc nói:

“Ta xem người lo lo lắng lắng, chuyện này tốt nhất nên để yên không động vào thì hơn.”

Nhậm lão gia cười đắc ý nói:

“Ta đã xem lại rõ ràng, năm đó xem phong thủy nói hai mươi năm sau nhất định phải khởi hòm quan tài dời chôn cất, đối với gia tộc ta như vậy mới tốt.”

Lúc này Văn Tài chen miệng nói:

“Lời nói phong thủy đôi khi không thể tin được.”

Nhậm Doanh Doanh khinh thường nói:

“Vậy lời các người nói có thể tin sao?”

Văn Tài đắc ý tựa đầu nhìn sang hướng Cửu Thúc nói:

“Đương nhiên...”

Nhưng rất nhanh liền nói không được nữa, bởi vì hần phát hiện trong ánh mắt Cửu Thúc có chứa sát khí. Nhậm lão gia cũng đánh gãy lời Nhậm Doanh Doanh nói:

“Người lớn nói chuyện con nít đừng xen vào.”

Cửu Thúc vội quay trở lại đề tài cũ:

“Nếu đã như vậy, ba ngày sau chúng ta động thổ khởi hòm quan tài.”

Nhậm lão gia hỏi:

“Chúng ta có cần chuẩn bị cái gì không?”

Văn Tài lại chen miệng nói:

“Chuẩn bị tiền thôi.”

Cửu Thúc đã sắp tới mức giọt nước tràn ly, nhìn về phía hần trầm giọng nói:

“Thế người muốn bao nhiêu?”

Văn Tài còn chưa hiểu chuyện gì, duỗi ra một tay, nhưng còn chưa cho ra cụ thể số lượng, liền bị ánh mắt của Cửu Thúc làm cho nuốt ngược lời nói trở về.

Trong nội tâm Bạch Vũ thầm mặc niệm cho Văn Tài, tiểu tử này trước mặt mỹ nữ biểu hiện hi sinh quá lớn, đem mặt mũi Cửu Thúc vứt sạch hết rồi. Nhậm lão gia vội vàng hoà giải, nói:

“Không sao, chút lòng thành chút lòng thành.”

Lúc này một nhân viên phục vụ đi tới bên cạnh Nhậm lão gia nói:

“Lão gia, Vương Bách Vạn đến rồi.”

Nhậm lão gia vội cáo từ Cửu Thúc và Bạch Vũ, đi gặp người gọi là Vương Bách Vạn kia. Kế tiếp không cần phải nói, Cửu Thúc, Văn Tài hai người bị Nhậm Doanh Doanh chơi một trận. Cả phê tỉnh khiết cùng đường viên, thế mà lại để cho Cửu Thúc cùng Văn Tài có khổ tự ăn, Bạch Vũ lại không bị bọn họ ảnh hưởng, phối hợp ở một bên cười trộm, Cửu Thúc hai người cuối cùng cũng là nhờ Bạch Vũ giải thích cho bọn họ, Cửu Thúc càng là mặt mo đỏ bừng.

Chỉ chốc lát sau trận khôi hài cùng sự chênh lệch quốc gia này rốt cục kết thúc rồi, Cửu Thúc cùng Nhậm lão gia thương lượng xong động thổ sự tình, Văn Tài cũng hấp tấp đi tìm Nhậm Doanh Doanh. Bạch Vũ trong lúc rảnh rỗi nghĩ đến chính mình còn chưa có pháp khí, tại sự kiện ba ngày sau, muốn đối phó cương thi kia thì phải có pháp khí thật tốt, vì vậy liền muốn cáo từ Cửu Thúc đi tìm tài liệu.

Bạn đang đọc truyện *Đạo Thống Truyền Thừa Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Pháp Khí

Bạch Vũ đi ra ngoài trấn, chuẩn bị tìm một khúc Đào Mộc lâu năm, chế tác thành Đào Mộc kiếm. Bình thường Đào Mộc sinh trưởng trong núi sâu, nếu tìm được chủng loại được uẩn dưỡng tạo ra linh tính, làm ra mộc kiếm cũng sẽ có uy lực trác tuyệt, cho nên hẳn đến đây thử thời vận. Bên ngoài trấn có một tòa núi nhỏ, không cao lớn cho lắm, nhưng Bạch Vũ cảm nhận được linh khí chấn động không nhỏ từ đó phát ra. Đi đến chân núi, lại không nghĩ tới dưới núi lại có người. Lẽ loi tro trọi một cái nhà tranh. Trong sân nhỏ được bao lại bằng hàng rào có một lão đầu râu tóc bạc trắng đang nằm trên ghế chợp mắt. Bạch Vũ đi đến phụ cận hàng rào kêu lên:

“Đại gia, đại gia.”

Lão đầu nghe được tiếng la mơ mơ màng màng mở hai mắt ra. Lão đầu dụi dụi mắt, ngáp một cái nói:

“Có chuyện gì?”

Bạch Vũ cung kính hành lễ cười nói:

“Đại gia, ta xem lão nhân gia xây nhà ở đây chắc là đã rất lâu, không biết trên núi này có Đào Mộc lâu năm hay không?”

Lão đầu nghiêng mắt liếc nhìn hắn, ha ha cười cười, nói:

“Đào Mộc lâu năm? Chắc hẳn ngươi cũng là người tu đạo? Giống như tiểu Cửu nghĩa trang.”

Bạch Vũ sững sờ, tiểu Cửu? Lập tức hiểu rõ chắc đang nói tới Cửu Thúc. Không khỏi hắc hắc một hồi cười trộm, nhưng đoán chừng với độ tuổi của lão nhân trước mắt, ngược lại xưng hô như vậy cũng không lạ gì. Vì vậy hắn cười nói:

“Vâng, ta cùng hắn coi như là đồng môn, đồng xuất Mao Sơn nhất mạch.”

“Ồ, ngươi là tới tìm một cây Đào Mộc lâu năm để làm đào mộc kiếm?” - Lão đầu nhẹ gật đầu hỏi.

Bạch Vũ nói:

“Vâng, đúng là vậy.”

Lão đầu lúc này đột nhiên ha ha cười cười nói:

“Vậy ngươi tìm đúng người, mấy ngày hôm trước xảy ra một trận mưa to, cuồng phong gào thét sét đánh cuồng loạn. Khi đó ta liền đoán là Thượng Thiên muốn thu yêu rồi, sau cơn mưa ta đi đón củi phát hiện trên núi có một cây đào già bị Thiên Lôi chém thành mấy đoạn, ta liền đem khối lớn nhất về cất trong nhà của ta. Cây đào già kia đã tồn tại rất nhiều năm, từ lúc ta còn nhỏ đã tồn tại, có thể là đã thành tinh rồi, về sau không biết làm chuyện gì ác nên bị lão thiên gia thu đi.”

Bạch Vũ nghe xong lời lão đầu nói, hai mắt tỏa sáng, trong nội tâm đột nhiên tuôn ra cảm giác vô cùng vui sướng, vì sao? Bởi vì đây là truyền thuyết lôi kích mộc! Sấm sét đánh lên thân gỗ cây Đào Mộc lâu năm, trong thời tiết đông tố bị Thiên Lôi phá hủy, trên thân Đào Mộc nhiễm Lôi Hỏa khí tức. Nếu

như làm thành pháp khí chẳng những đối với dẫn lời pháp quyết có uy lực tăng gấp chục lần, hơn nữa nếu như đánh lên đặc thù pháp ấn mà nói sẽ có thể hấp thu năng lượng Thiên Lô. Lúc công kích sẽ có thêm Thiên Lô lực, uy lực sẽ tăng không gia tăng thêm mấy lần.

Hắn bước nhanh tới cầm lấy tay lão đầu nói:

“Khúc Đào Mộc bị cắt đứt kia ở đâu? Nhanh dẫn ta đi xem!”

Lão đầu bị hắn dọa nhảy dựng, nói:

“Ta dẫn ngươi đi, mau buông tay ra.”

Bạch Vũ có chút áy náy buông lỏng tay lão đầu, gãi gãi đầu nói:

“Đại gia, nhanh dẫn ta đi xem, ta rất muốn dùng nó.”

Chỉ thấy nhãn châu lão đầu xoay động, cười hắc hắc nói:

“Muốn thì có thể, chỉ là...”

Nói xong xoa xoa đôi bàn tay.

Bạch Vũ tự nhiên biết rõ đây là ý gì, vội vàng từ trong túi quần móc ra mười đồng đại dương, nói:

“Chỗ này đều cho ngươi, bấy nhiêu đã đủ chưa?”

Lão đầu lập tức lông mày hớn hở, kiểm tra kỹ mấy đồng đại dương, sau đó ha ha cười nói:

“Không có vấn đề, vậy thì để ta dẫn ngươi đi.”

Sau đó nhanh chóng dẫn đường, chỉ chớp lát đi tới bên trong một cái nhà kho nhỏ giản dị sau lưng nhà tranh, hắn chỉ vào một khối Đào Mộc khét ẹt nói ra:

“Cái này chính là Đào Mộc bị thiên khiển kia.”

Bạch Vũ cũng không quan tâm nội dung lão đầu nói, hắn nhanh chóng vận chuyển pháp lực cảm thụ thoáng qua linh lực ở bên trong Đào Mộc, cảm thấy đại hỉ, cái Đào Mộc này chỉ ít có mấy trăm năm thụ linh, thêm Lô Hỏa chỉ lực quán thể, chế thành pháp khí tuyệt đối là một kiện bảo vật hiếm có.

Vì vậy không thể chờ đợi được nữa, hắn nhặt lên đoạn Đào Mộc, hướng lão đầu quay người cáo từ, trở về chế luyện pháp khí.

Về tới nghĩa trang, báo cho Cửu thúc nói mình muốn luyện chế pháp khí, không cần gọi hắn, sau đó liền không dừng bước đi vào phòng của mình đóng cửa lại. Với tâm tình kích động, hắn đem khối Lô kích mộc cẩn thận từng li từng tí đặt ở trên bàn. Quan sát một hồi, trong nội tâm bắt đầu suy nghĩ nên hạ đao như thế nào. Khúc Lô kích mộc này dài chừng một mét năm tả hữu, rất thích hợp làm đào mộc kiếm, đây cũng là pháp khí mà Bạch Vũ muốn nhất. Một gã Mao Sơn thuật sĩ không có đào mộc kiếm sẽ để cho đồng đạo chế nhạo, phải biết đào mộc kiếm là Mao Sơn thuật sĩ thường dùng nhất cũng là một loại pháp khí cơ bản. Không có đào mộc kiếm chẳng những làm giảm xuống lực công kích của Mao Sơn thuật sĩ, càng làm cho lực chấn nhiếp của Mao Sơn thuật sĩ đối với quý loại tà vật giảm xuống.

Đương nhiên nếu bàn về lực công kích, lực công kích của đào mộc kiếm nếu so với thất tinh đồng kiếm nhỏ rất nhiều. Nhưng khúc Lô kích mộc này thì lại khác hẳn, có thêm Lô Hỏa chỉ lực thì tuyệt đối là khắc tinh của tà vật, hơn nữa, dù là người chính đạo thì cũng phải kiêng kỵ nó ba phần. Kỳ thật Bạch Vũ cũng muốn chế tác một cây thất tinh đồng kiếm nhưng tài liệu tốt thật sự rất khó tìm, chẳng những niên đại đồng tiền phải lâu đời, mà số mệnh của triều đại đồng tiền đó phải cường thịnh. Nếu muốn tìm tài liệu tốt như vậy, Bạch Vũ ngoại trừ đi trộm mộ, thật đúng là khó tìm.

Bạch Vũ lập tức đã suy nghĩ hoàn tất, không một chút do dự, từ trong người móc ra một cây khắc đao. Đối việc điêu khắc khúc Lô kích mộc này, tinh thần của hắn rất tập trung, tay cũng rất vững, không dám có một tia run rẩy, tuyệt đối không thể thất bại.

Đầu tiên khắc họa ra một hình dạng đại khái, sau đó đến chuỗi kiếm, điêu khắc hoa văn bên trên phần che tay. Trên chuỗi kiếm Bạch Vũ đều tính tế điêu khắc một đám hoa văn, hắn cẩn thận tỉ mỉ đánh bóng tốt hoa văn tính tế vừa khắc xong. Sau đó tại phần chính của chuỗi kiếm hắn điêu khắc ra một cái đồ án bát quái. Thân kiếm khai phong, điêu khắc tinh tế. Ước chừng qua hồi lâu hắn thở phào một cái, thân kiếm trở nên dài nhỏ, hiện ra thân thể Linh Lung, đem đào mộc kiếm nâng trên tay, hắn lộ ra vẻ yêu thích không muốn buông tay. Dù sao đây là kiện pháp khí đầu tiên của hắn, cũng là kiện pháp khí đầu tiên hắn chế tác, có khả năng kiện pháp khí này sẽ còn bầu bạn hắn dài dài.

Nhưng chỉ điêu khắc tốt còn không tính là thành công, còn phải khai quang! Khai quang xong mới có thể xem như một kiện pháp khí, mới có thể trừ tà tránh quỷ. Thực ra pháp khí khai quang cũng không nhất thiết phải trong chùa miếu, ở trong đạo quán niệm qua hai câu kinh là được rồi, các loại pháp khí cao cấp mới cần cần máu huyết cùng đặc thù pháp quyết! Máu huyết là quý giá lắm đấy, lãng phí một giọt sẽ làm cho tinh thần mỗi một.

Nhưng lần này Bạch Vũ lại bỏ hết cả tiền vốn, chỉ thấy hắn cắn nát ngón giữa bức ra vài giọt máu huyết, nhẹ nhàng nhỏ giọt trên mộc kiếm, sau đó Bạch Vũ bấm pháp quyết cực kỳ nhanh, chỉ tay hướng bốn phía mở pháp ấn. Máu huyết chỉ chớp lát đã thấm thấu mỗi một tác trên mộc kiếm, Bạch Vũ vận chuyển pháp lực trong cơ thể theo máu huyết lưu động đến đào mộc kiếm từng tia một.

Thời gian dần trôi qua đào mộc kiếm bắt đầu tàn mát ra một luồng hào quang huyết hồng, ước chừng qua hơn nửa canh giờ hào quang mới từ từ ảm đạm xuống, một cỗ khí tức rừng rực mà hùng hậu từ kiếm gỗ toát ra. Kiện pháp khí này khai quang thành công rồi! Mà lúc này mặt trời đã lặn về phía tây từ lâu, ngoài phòng nghe đầy tiếng côn trùng kêu vang.

Bạch Vũ nằm dài trên bàn, cơ thể và đầu óc mỗi một tưởng tượng cảnh mình trong tay cầm đào mộc kiếm trăm yêu trừ ma uy phong凛冽, từ từ ngủ thật say. Tiếng gà gáy sáng đem Bạch Vũ từ trong ngủ say tỉnh lại, hần mở to đôi mắt nhập nhèm buồn ngủ, thò tay sờ đem đào mộc kiếm mò tới trong tay.

Nhìn đào mộc kiếm một hồi rồi hần cười ngây ngô, đào mộc kiếm lúc này như cảm nhận được chủ nhân vui sướng, nhẹ nhàng rung động lắc lư trong tay Bạch Vũ.

Người tu đạo một khi đã có pháp khí bình thường đều bồi dưỡng độ thuần thực pháp khí, đem mình cùng pháp khí đạt tới trình độ thuần thực nhất định sẽ làm cho sức chiến đấu tăng trưởng không nhỏ, thậm chí còn có thể dùng đặc thù pháp quyết ngự kiếm. Trái lại độ thuần thực cùng pháp khí không đủ sẽ làm cho sức chiến đấu giảm xuống.

Đến khi cùng Cửu Thúc khai mở mộ huyết Nhậm lão thái gia còn có hai ngày thời gian, vì vậy Bạch Vũ liền dùng khoảng thời gian này siêng năng luyện tập, rèn luyện độ thuần thực. Chỉ là không biết nguyên nhân do hệ thống cải tạo, hay là bởi vì kiện pháp khí này là hần tự mình luyện chế. Ngoại trừ lúc vừa mới bắt đầu luyện tập có chút cảm giác không thuận tay cho lắm, thời gian kế tiếp độ thuần thực từ từ dâng lên, mỗi lần chém ra một kiếm liền nhiều ra một tia cảm ngộ, liền sẽ tìm được một góc độ chém ra kiếm thứ hai tốt hơn, dần dần hành vân lưu thủy.

Hai ngày thời gian luyện tập lại để cho hần cảm giác rất tốt, mỗi lần cảm thanh đào mộc kiếm hần phảng phất trên người mình như có thêm một bộ phận, hơn nữa bộ phận này sử dụng linh hoạt tự nhiên còn hơn dùng hai tay.

Hôm nay là ngày khai quật mộ của Lão thái gia, Văn Tài sáng sớm đã rời giường, Thu Sinh cũng đi tới nghĩa trang từ sớm hơn, hai người phân công chuẩn bị không ít đồ đạc. Ngay cả hương để đốt cũng được chuẩn bị kỹ, dài ngắn phẩm chất tất cả đều như một. Bạch Vũ mặc dù là truyền thừa trụ cột pháp môn Mao Sơn, nhưng trong giao diện cũng chỉ giới thiệu đơn giản một chút thuật pháp, hoặc vận dụng bình thường. Pháp môn chế khí cùng chế phù khá nhiều, nhưng cách khai đàn xác thực ghi lại rất ít. Mặc dù tu vi hiện tại của hần so với Cửu Thúc không kém nhiều, hần đã có tám tia pháp lực, Cửu Thúc cũng chỉ có hơn mười tia mà thôi, nhưng người ta là chính tông Mao Sơn truyền nhân. Nhớ rõ trong kịch bản Cửu Thúc còn có một bản Mao Sơn bí thuật, mặc dù bởi vì tư chất có hạn, nhưng nhờ kinh nghiệm nhiều năm so với Bạch Vũ lĩnh hội không ít. Bạch Vũ biết thì Cửu Thúc nhất định biết, nhưng Cửu Thúc biết thì Bạch Vũ chưa chắc biết, cách khai đàn chính là một trong số đó. Khai đàn là một môn thuật pháp thập phần hữu dụng, khai đàn có thể làm cho mình cùng Âm Dương cấu thông, cũng có thể bố trí trận pháp, dùng pháp lực yếu ớt phát ra công hiệu lớn nhất.

Nhưng nghĩ đến Mao Sơn bí thuật trong tay Cửu Thúc, Bạch Vũ lại khó kìm nén, nhất định phải tìm một cơ hội "mượn" dùng thoáng một phát. Tin tưởng mình học được về sau thực lực chắc chắn có tăng trưởng rõ rệt.

Ước chừng chuẩn bị trên dưới một canh giờ, Văn Tài, Thu Sinh rốt cục chuẩn bị xong, Cửu Thúc kêu Bạch Vũ nghỉ ngơi một chút, uống tách trà. Chỉ chốc lát sau, hạ nhân của Nhậm lão gia đi vào tới phía trước cung kính mà nói:

“Cửu Thúc, Nhậm lão gia bảo chúng ta khuôn đồ đến rồi.”

Cửu Thúc lên tiếng, bảo Thu Sinh hướng dẫn, mấy người theo ở phía sau liền đi theo về hướng phần mộ tổ tiên Nhậm gia.

Quả là thiên tính người Châu Á thích xem náo nhiệt đã thành một cái truyền thống, dù là dời phần mộ tổ tiên, nhưng trên trăm cá nhân trong thị trấn liền tới vây xem. Lúc này Cửu Thúc mặc vào một kiện đạo bào màu vàng hơi đỏ, trên đầu cũng mang đạo quan.

Đàn bày trước mộ phần Nhậm lão thái gia, Nhậm lão gia tiến lên cung kính dâng hương, sau đó đi tới trước mặt Cửu Thúc nói:

“Cửu Thúc, năm đó thầy phong thủy nói huyết này rất khó tìm đấy, là huyết tốt.”

Cửu Thúc gật đầu nói:

“Đúng vậy, cái khối huyết này gọi là huyết Tinh Đình Điểm Thủy, dài ba trượng bốn chỉ, có ba thước có thể sử dụng, rộng rãi một trượng ba chỉ, có bốn xích hữu dụng, cho nên quan tài không thể đặt ngang, nhất định phải pháp tàng.”

Bạn đang đọc truyện *Đạo Thống Truyền Thừa Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Tinh Đình Điểm Thủy

Team: Vạn Yên Chi Sào.

""Khá lắm Cửu Thúc, xác thực là bộ dạng này." - Nhậm lão gia phát hiện Cửu Thúc rất cuộc so với lời thầy phong thủy nói hai mươi năm trước không sai chút nào, không thể không khởi sắc.

Văn Tài cũng tò mò hỏi, chỉ nghe bọn hắn hỏi:

"Sư phụ, Pháp Tăng là cái gì? Có phải là nước Pháp là tang lễ không?"

Thu Sinh ở bên cạnh cười trộm, Cửu Thúc trừng Văn Tài liếc mắt, nói:

"Ít nhiều chuyện đi."

Văn Tài đụng phải cái đỉnh không khỏi thành thật rất nhiều, không dám chen vào nói. Bạch Vũ lúc này đối với bản lĩnh dạy dỗ của Cửu Thúc càng không dám khen tặng, nói không sai Văn Tài này chắc là từ nhỏ đã theo hắn, nhưng lại vô tích sự không hiểu, không, bản lĩnh chính người còn có khả năng là biết một chút. Ở Nhâm gia chính đội trưởng cảnh sát kia nhưng thực là làm cho Bạch Vũ đang xem phim điện ảnh cười đến không ngừng.

Lúc này mấy người thanh niên trẻ tuổi Nhâm lão gia gọi tới, đi tới bên Cửu Thúc nói:

"Cửu Thúc đã cứng tế rồi có thể động thổ chưa?"

Cửu Thúc thu tay gạt đầu, nói:

"Có thể."

Nghe xong Cửu Thúc phân phó, mấy người liền tới trước mộ phần kéo hắn ta lên, hai chân đá văng bia mộ, dùng xẻng trong tay đào phần mộ lên. Lúc này đội trưởng cảnh sát A Uy thấy Thu Sinh sát bên cạnh Nhâm Doanh Doanh trong lòng có chút khó chịu, nhanh chóng đem Thu Sinh chuyển qua một bên.

Thu Sinh thấy tình hình như vậy cũng không thêm để ý, đi tới trước Cửu Thúc hỏi:

"Sư phụ, rốt cuộc Pháp Tăng là cái gì?"

Cửu Thúc đối với Thu Sinh lúc này cũng không tức giận như đối với Văn Tài, quan trọng nhất là Thu Sinh không giống Văn Tài nói chuyện toàn mùi thuốc súng, lại nói đến những chuyện chưa xảy ra. Chỉ nghe Cửu Thúc một dáng vẻ cao thâm khó dò, nói:

"Cái gọi là Pháp Tăng, chính là chôn đứng." - Rồi lại hướng về Nhâm lão gia tìm chứng cứ nói: "Chẳng biết ta nói đúng hay không?"

Nhâm lão gia khẽ nhủ mảy nói:

"Cái này thầy phong thủy từng nói qua, tổ tiên chôn đứng, hậu nhân nhất định tốt."

Bạch Vũ, Cửu Thúc thấy bộ dáng này của hắn đều biết vì sao, Cửu Thúc nói:

"Vậy có đúng hay không?"

"Ừ."

Nhâm lão gia nói một phần, chân mày nhíu chặt hơn, hắn lắc đầu nói:

"Hai mươi năm qua sinh ý của Nhâm gia ta càng ngày càng kém, ta không biết vì sao." - Vừa nói vừa lo âu hướng một bên đi đến.

Bạch Vũ ở bên cạnh âm thầm cảm thán:

"Tự làm bậy không thể sống."

Cửu Thúc ở bên cạnh phân tích nói:

"Ta thấy thầy phong thủy này đối với nhà các ngươi có thù." - Sau đó suy xét nói: "Tiên phụ sinh thời có phải là đã cùng hắn ta đón tết?"

Nhâm lão gia nói:

"Mảnh đất này vốn là của thầy phong thủy, sau lại dùng rất nhiều tiền để mua lại nó."

Cửu Thúc nhìn chăm chú vào hắn nói:

"Chỉ là dụ dỗ? Không có cường bức?"

Nhâm lão gia nghe xong nói thể chỉ ngượng ngùng cười cười, lại không đáp nói.

Cửu Thúc không khỏi phát sinh một chút hừ nhẹ, nói:

"Ta thấy nhất định là cường bức, không phải vậy tuyệt đối sẽ không hại các ngươi như thế, còn để cho các ngươi đem xi măng đắp lên trên toàn bộ mặt Tinh Đình Điểm Thủy huyết."

Nhâm lão gia không khỏi hỏi:

"Vậy nên làm thế nào?"

Cửu Thúc chỉ vào nghĩa trang khoa tay múa chân nói:

"Hắn là nên hoa tuyết đắp đỉnh, quan tài đầu không chạm nước làm sao có thể gọi là Tinh Đình Điểm Thủy được? Hắn coi như có lương tâm cho ngươi hai mươi năm sau khỏi quan thiên táng, hại ngươi nửa đời người không hại ngươi cả đời, trả lại ngươi một đời không hại ngươi mười tám đời."

Bạch Vũ lúc này nghe ra Cửu Thúc đối với Nhâm lão gia đã không cung kính như lúc trước, việc của hai mươi năm trước ảnh hưởng đến thái độ của Cửu Thúc đối với Nhâm lão gia.

Nhâm lão gia lúc này nhất thời tâm tư rối loạn, ngẫm lại nếu không phải hôm nay khỏi quan thiên táng, Cửu Thúc nói cho hắn biết hắn có thể sẽ cả đời không biết gì.

Mấy người trẻ tuổi kia nhiệt tình không tẻ, lúc này chỉ nghe thấy có người cao giọng hô:

"Nhìn thấy rồi!"

Tất cả mọi người đều đi tới trước mộ theo âm thanh đó.

Lúc này Bạch Vũ trong tai hệ thống thanh âm lúc có lúc không lần nữa vang lên:

“Nhiệm vụ tuyên bố, tiêu diệt cương thi: Ở thi thể Nhâm lão thái gia sau khi triệt để biến thành cương thi, đem đi tiêu diệt. Thưởng cho đôi năm trăm điểm, cơ hội một lần ngẫu nhiên rút ra phần thưởng.”

Bạch Vũ trước mắt sáng lên, lại có nhiệm vụ! Nhưng dưới sự hưng phấn vừa có chút ngạc nhiên, năm trăm đôi điểm hắn hiểu được, nhưng cơ hội một lần ngẫu nhiên lấy thưởng lại là thế nào? Hệ thống còn chơi nhận thưởng game? Vì vậy âm thầm hỏi hệ thống nói:

"Hệ thống, lấy thưởng là thế nào?"

"Hệ thống vì để sức mạnh của Kí Chủ thăng cấp tốt hơn, sẽ ở mỗi lần kết thúc nhiệm vụ của võ kịch bổ sung một cơ hội nhận thưởng. Vật phẩm nhận thưởng sẽ đa dạng, có thể là trong nhóm hồi đoái không tồn tại hoặc cũng có thể là tồn tại. Có thể là hữu dụng, cũng có thể là vô dụng."

Bạch Vũ có chút cạm lòi, đây không phải là chức năng nhận thưởng trong tiểu thuyết sao? Hệ thống vậy mà cũng có cái này, nhưng có vật này có thể cũng không tính là chuyện xấu, nếu là người có nhân phẩm đột phá đạt được một lần, tuyệt đối có thể một bước lên trời.

Lúc này mấy người thanh niên đem một quan tài ra, đặt ở bên cạnh trên đất trống. Chỉ nghe Cửu Thúc trầm giọng nói:

"Lòng dây nhỏ đỉnh." - Sau đó xoay người lại quay về mọi người nói:

"Các vị, hôm nay là Nhâm công uy dừng lại thấy ánh mặt trời, tuổi côi trần ba mươi sáu, hai mươi hai, ba mươi lăm, bốn mươi tám chúc kê chúc ngư trong một đường quay người trở về."

Dứt lời liền có một nhóm người lảng tránh.

Qua mấy tức, Cửu Thúc lại nói:

"Lảng tránh hoàn tất, khai quan."

Mấy vị thanh niên trẻ tuổi nghe lệnh đi vào khai quan, lúc này bỗng nhiên xảy ra dị biến. Trong rừng chim bay như bị điều gì làm kinh sợ, từng mảnh từng mảnh bay lên, lỗ tai sau đó còn truyền đến vài tiếng quạ đen kêu vang dội.

Bạch Vũ ở bên nhìn xéo Cửu Thúc, chỉ thấy hắn lúc này lại nhíu mày trầm tư, như là ám cảm không ổn. Vì vậy Bạch Vũ sát lại gần hắn nói:

"Sư huynh, huynh có cảm thấy có cái gì đó không đúng?"

Cửu Thúc khẽ lên tiếng, nói:

"Không sai, chim bay giật mình, quạ đen kinh mình còn đây là dấu hiệu chẳng lành."

Lúc này đã khai quan, một luồng thi khí nồng nặc từ trong quan tài khuếch tán ra, đợi thi khí tản đi lộ ra thi thể bên trong quan tài, đúng là không chút rữa nát. Cửu Thúc thấy vậy trong lòng càng thêm nghi hoặc.

Cha con Nhâm gia kinh khóc quỳ xuống:

"Cha."

"Gia gia."

Nhâm lão gia khóc ròng nói:

"Kinh động lão nhân gia người, hải nhi thực sự là bất hiếu."

Có điều, cũng không rơi một giọt lệ, cũng đã nhiều năm như vậy, bao nhiêu thương tâm đều đã phai đi. Hiện tại chỉ là thuận theo tập tục dân gian mà thôi.

Lúc này Nhâm lão gia đứng lên, nói:

"Cửu Thúc, cái huyết này còn có thể dùng lại không?"

Cửu Thúc mắt không rời quan tài nói:

"Tĩnh Đình Điểm Thủy một điểm tái điểm, chắc chắn sẽ không điểm ở cùng một vị trí, cái huyết này không thể dùng lại."

Trong lòng Nhâm lão gia lần thứ hai tâm tư rối loạn, nói:

"Vậy làm sao bây giờ?" - Đôi chăm chú nhìn chăm chăm Cửu Thúc, cấp bách muốn biết câu trả lời.

"Ta đề nghị hoá táng ngay tại chỗ."

"Hoả táng? Không được!" - Nhâm lão gia lập tức đưa ra ý kiến phản đối, nói: "Tiên phụ sinh tiền sợ nhất là lửa, ta không thể làm như vậy."

Trong lòng Bạch Vũ lúc này khả khả vui vẻ, thật là một hải tử hiếu thuận, nhưng ta thích, không hiếu thuận thế thì làm thế nào hoàn thành nhiệm vụ của ta?

Cửu Thúc lúc này cũng biết lời này hẳn nói ra đường đột, nhưng vẫn là kiên trì khuyên giải nói:

"Nhâm lão gia, không hoả táng sẽ có phiền toái."

Nhâm lão gia cũng là thập phần kiên trì giữ đạo:

"Thế nào đều được, chỉ là không thể hoả táng. Ngươi mau nghĩ biện pháp khác."

Cửu Thúc thở dài nói:

"Được rồi tối hôm nay tạm thả nghĩa trang chúng ta, ngày mai lại giúp lão thái gia tìm mộ khác, để hân sớm một chút ngủ yên."

Vừa dứt lời, đội trưởng A Uy hét quát một tiếng:

"Đắp nắp quan tài lên khiêng về nghĩa trang."

Mọi người liền hướng chạy trở về.

Lúc này Cửu Thúc trước là phân phó để Văn Tài, Thu Sinh dâng hương, sau đó lôi kéo Bạch Vũ vào đội ngũ năm người phía sau, Cửu Thúc hướng tới Bạch Vũ trầm giọng nói:

"Sur đệ, lần này chỉ sợ sẽ có phiền toái."

Bạch Vũ trầm nghĩ ta đây đã sớm rõ ràng, ngoài miệng cũng nghi vấn hỏi:

"Huynh là nói Nhâm lão thái gia có thể sẽ thi biến?"

Cửu Thúc trong ánh mắt có chứa tán thán, nói:

"Không sai, chỉ sợ đêm nay sẽ gặp thi biến."

Bạch Vũ nhướng mày, nói:

"Xem ra Nhâm gia khả năng muốn xảy ra chuyện, cương thi yếu muốn trở thành chân chính sẽ đi hút máu người thân nhất, như vậy xem ra chúng ta phải trông coi hân kỹ mới được."

"Không sai, mà Nhâm lão gia cũng không muốn hoả táng, phải dựa vào chúng ta." - Cửu Thúc trịnh trọng gật đầu một cái nói.

Vừa nói chuyện liền đi tới nghĩa trang, sau khi đi vào, Bạch Vũ lại bị Cửu Thúc dẫn đến đình quan thất hậu viện. Hai người hướng về phía bức chân dung

tổ sư gia rất cung kính dâng hương, sau đó ngồi xuống uống trà. Đột nhiên hai tiếng kêu sợ hãi thật xa truyền tới:

"Sư phụ không xong, không xong rồi!"

Chỉ chớp lát Thu Sinh, Văn Tài hai người vội vã chạy vào.

Cửu Thúc dựng lòng mày, mắng:

"Vội vã thành bộ dáng gì rồi?"

Văn Tài vội vàng đem hương lượng trên tay ra, thờ không ra hơi nói:

"Sư phụ.. Sư phụ người xem đi."

Cửu Thúc dẫn ra hàng lông mày vừa nhú, tiếp nhận hương thờ dài nói:

"Người sợ nhất không hay xảy ra, hương tối kỳ hai gần một dài hết lần này tới lần khác đốt thành cái dạng này, chà, trong nhà ra thờ hương khẳng định có người mất, sư đệ đêm nay chỉ có đôi ta xốc lại hoàn toàn tinh thần."

Thu Sinh lúc này có chút không vui, chỉ thấy hần lòi kéo y phục Cửu Thúc, đi tới một bên nói:

"Sư phụ, tuổi Bạch đạo trưởng này khả năng còn không lớn bằng con và Văn Tài, hần có đáng tin không? Con xem pháp lực kiến thức của hần còn chưa nhất định thắng được con."

Cửu Thúc cũng hạ thấp giọng la rầy nói:

"Tiểu tử thôi, ngươi cho là toàn bộ người trong thiên hạ đều muốn giống hai người các ngươi sao? Đều lớn tuổi như vậy tu hành còn chẳng làm nên trò trống gì, như ngươi tu hành vài chục năm ngưng tụ một điểm pháp lực quá kém, Văn Tài lại càng không không chịu thua kém chỉ có nửa điểm. Ta tại sao muốn các ngươi gọi Bạch Vũ đạo trưởng, ngươi vẫn chưa rõ sao? Chỉ có tu vi đến trình độ nhất định mới có thể một mình đảm đương, mới làm xưng hào khỏi đạo trưởng. Ngươi đồ ngu ngốc."

Nói xong còn có chút chưa hết giận vỗ Thu Sinh đầu một cái.

Thu Sinh lúc này trong lòng tràn đầy không thể tin tưởng, nhìn thẳng Cửu Thúc nói:

"Làm sao có thể? Sư phụ người không phải nói hiện nay địa linh khí thiếu thốn muốn có thành tựu không phải năm tháng tích lũy mà được sao."

Cửu Thúc gật đầu nói:

"Đúng vậy, ta là đã nói như vậy, thế nhưng luôn luôn có hai ngoại lệ, nếu là thiên phú cực kỳ tốt thì không thể lấy tuổi tác tính toán. Trước đây không nói cho các ngươi biết là sợ hồng lung tự tin của các ngươi, hiện tại liền có một, mấy ngày trước đây hần cho ta cảm giác chỉ có năm ti pháp lực tu vi tả hữu, nhưng hôm nay tuyệt đối đã vượt quá bất ti. Hần tuyệt đối sớm muộn gì cũng vượt lên trước sư phụ ta, mới có thể chắc chắn năm sau là một vị nhân vật tông sư cấp." - Sau đó vỗ vỗ bờ vai của hần, đề sát vào nói rằng: "Đây chính là một cơ hội, nắm thật tốt."

Thu Sinh tự nhiên biết ý tứ Cửu Thúc, trước khi một tông sư cấp chính là người cầm đầu một đội? Lúc này nếu tạo được quan hệ, nếu không có gì ngoài ý muốn sau này tuyệt đối được lợi cả đời. Vì vậy buông ra Cửu Thúc, đứng lên, hướng đến Bạch Vũ nói:

"Sư thúc, có muốn uống trà hay không? Ta đi rót cho người."

Xưng hô trực tiếp từ Bạch đạo trưởng biến thành sư thúc, ba người còn lại đều là sững sờ.

Các huynh đệ tiểu triều ở chỗ này cầu đề cử, cầu thu tàng, mong muốn các huynh đệ giúp đỡ.

Bạn đang đọc truyện *Đạo Thống Truyền Thừa Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Cương Thi

Team: Vạn Yên Chi Sào.

Cửu Thúc nhìn một màn này cũng là có chút tròng mắt há miệng, trong lòng có chút không xoay chuyển được, trong miệng tự mình lầm bầm:

"Tiểu tử này phản ứng khá nhanh."

Văn Tài ở bên cạnh hỏi:

"Sư phụ, sư huynh có phải là uống lộn thuốc rồi hay không? Hành động thế nào lại kỳ quái như thế? Bình thường đối sư phụ cũng không cung kính như vậy mà?"

Cửu Thúc trừng mắt nói:

"Đừng nói nhảm nữa, tránh qua một bên đi."

Bạch Vũ vừa đem nhưng mà thế này nhưng mà thế kia của hai người nói chuyện cẩn thận nghe được không ít, trong lòng cười thầm không ngừng, tương lai trở thành tông sư? Không, cái lý tưởng này quá nhỏ, mục tiêu của ta là thành tiên! Hơn nữa nếu có thể nói thì còn muốn làm Tôn Hầu Tử nghiệp đại náo Thiên cung.

Hắn lúc này phi thường tự tin, hắn tin tưởng dựa vào Đạo Thống Truyền Thừa Hệ Thống tất cả mộng tưởng đều có hy vọng thực hiện. Một thân đạo thuật này có một nửa là công lao của hệ thống. Phải biết rằng Mao Sơn pháp thuật thâm thúy phong phú, coi như là pháp thuật căn bản một người ít nhất cũng phải có mười năm khổ công mới có thể thông suốt. Bạch Vũ trong thời gian có mấy ngày liền có thành tựu như bây giờ, điều này đương nhiên là công lao của hệ thống, hệ thống trực tiếp đem pháp thuật Bạch Vũ học tập khắc vào trong đầu Bạch Vũ, như thế phòng ngừa sự phiền phức của ký ức. Ngoài ra, sau khi hệ thống được hoán đổi, hệ thống sẽ cải thiện các kỹ năng học tập đơn giản đến mức cơ bản, điều này cũng làm cho hắn tiết kiệm không ít thời gian học kiến thức cơ bản, vì vậy Bạch Vũ phải làm chỉ là hiểu sâu hơn về việc nâng cao pháp lực của bản thân mà thôi.

Hệ thống còn cải tạo thể chất của hắn, với thân thể của hắn hiện tại hoàn toàn có thể ở cổ đại xưng danh thiên tài, hướng hồ công pháp còn mỗi giờ mỗi khắc tự mình chuyển động, hắn tu hành một ngày gần như gấp người khác mấy lần, do đó để trong lúc hắn tu hành thiếu rất nhiều trở ngại, tiến cảnh vượt bậc. Nói đến thể chất, người thời cận đại cùng với cổ đại quả thật có chút khác biệt.

Cổ đại là một người có tư chất tu hành, nhưng bây giờ tuy nói vậy cũng không thiếu nhưng đa số thuộc về trung hạ đẳng của hạ đẳng, một kẻ tư chất trung đẳng của hiện tại càng là thiên tài. Người cổ đại đem đẳng cấp tư chất phân rất rõ ràng, lúc thu đệ tử thì thường xem thể chất trước, vì để cho chính mình được phân chia tốt liền có phân chia đẳng cấp, đại khái có: hạ thừa, trung thừa, thượng thừa, Tiên Thiên đạo thể bốn đẳng cấp này, Bạch Vũ là thuộc về thượng thừa.

Văn Tài lúc này lại nhìn không được ở bên hỏi:

"Sư phụ, câu nói kia vừa nãy không phải là nói Nhân lão gia sao."

Xem ra tiểu tử Văn Tài này là kẻ lẩm miệng, động một chút là thích nói về mấy chuyện linh tinh. Nhưng lại luôn luôn như vậy không điều chỉnh, luôn luôn thích nói nhảm như vậy.

Cửu Thúc trừng mắt nói:

"Lẽ nào là ta."

Văn Tài giống như thờ phào nhẹ nhõm gật đầu, nói:

"Là không quan tâm mình mình không quan tâm, việc không liên quan mình mình không quan tâm."

Hoàn toàn là dạng không có tim không có phổi. Cửu Thúc không để ý tới hắn quay sang Bạch Vũ nói:

"Sư đệ, ngươi có thượng sách ứng đối nào không?"

Bạch Vũ trầm tư một chút, nói:

"Thượng sách thật ra không có, chỉ có thể trước khi tìm được mộ mới tận lực hạn chế nó rồi nghĩ biện pháp."

"Ừ, hừm."

Nét mặt Cửu Thúc không khỏi lộ ra khuôn mặt u sầu.

Lúc này Thu Sinh đã trở về, trên tay đang cầm một ly trà, trên mặt cười, rất cung kính đem nước trà cầm trong tay đưa tới trước mặt Bạch Vũ, nói:

"Sư thúc, mời uống trà."

Bạch Vũ nhìn thẳng ánh mắt của Thu Sinh, không thể làm gì khác hơn, đành mỉm cười nhẹ nhàng tiếp nhận nước trà, trong miệng nói:

"Đợi lát ta sẽ uống."

Sau đó đem trà trong tay đặt xuống nơi nào đó, nhưng không có uống, hắn mới uống qua trà thực sự là không cảm thấy khát.

Thu Sinh cúi đầu khom lưng đi qua một bên, trong miệng còn không ngừng khuyên:

"Nhất định phải uống, nhất định phải uống."

Biểu tình động tác cũng thập phần khoa trương, nhìn thế nào cũng thấy biểu tình quá mức giả tạo. Các nhân vật trong thế giới phim Hồng Kông rất ngây thơ, ngay cả khi họ là người thật. Bạch Vũ không nhận được nghĩ bật cười, nhưng dư quang trong ánh mắt cũng quét đến thấy sắc mặt Cửu Thúc đã đen lại mới miễn cưỡng nhận xuống.

Lúc này Cửu Thúc đã nhìn không nổi nữa, hai người đồ đệ này thế nào luôn như vậy làm ta thật mất mặt rồi? Bụng nước trà thì nguội bụng đi, nhưng là của ta đâu? Hắn bắt đầu có chút hối hận khi nói với Thu Sinh nhiều như vậy. Mắt mang sát khí quét mắt nhìn hai người, hai người họ chỉ cảm thấy phảng phất khí trời đột nhiên chuyển lạnh, có một lãnh khí chạy ở trên người. Khẩu khí Cửu Thúc nén giận nói:

"Được rồi, hiện tại thật là còn có một việc đang chờ chúng ta xử lý."

Trong lòng hai người cả kinh, bật người đứng thẳng tắp, không dám có chút mờ ám. Sau đó Văn Tài mới hỏi:

"Chúng ta không cần thiết phải mạo hiểm, việc không liên quan mình mình không quan tâm, mỗi người tự có mệnh riêng không phải sao."

Thu Sinh có chút nghi hoặc, nói:

"Chuyện gì thế?"

Văn Tài thuận miệng đáp:

"Sư phụ mới vừa nói họ Nhâm gặp phải nạn rồi... A, Doanh Doanh!"

Cái tên đại thần kinh Văn Tài này đã đạt đến một loại cảnh giới, việc đã trải qua thời gian dài bao lâu mới nhớ tới việc này.

Thu Sinh ở bên cạnh lại châm chọc khiêu khích nói:

"Không phải nói việc không liên quan mình mình không quan tâm, mỗi người tự có mệnh riêng sao?"

Văn Tài ở bên cũng không thêm đề ý, quay Thu Sinh nói:

"Ôi chào, lời này không thể nói như vậy, có thể cứu người trong lòng một mạng, kết hôn không thành vấn đề."

Nói xong cũng muốn đi ra phía trước đi về phía Cửu Thúc và Bạch Vũ hai người cầu tình nghĩ biện pháp.

Thu Sinh lại kéo hắn lại:

"Này."

Văn Tài cũng tức giận nói:

"Này."

"Cạnh tranh công bằng."

Nói rồi hai người nhìn về phía Cửu Thúc và Bạch Vũ, Thu Sinh nói:

"Sư phụ, sư thúc các người mau nghĩ biện pháp."

Bạch Vũ cười cười nói:

"Chúng ta đã sớm nghĩ xong, không thì đem quan tài trở về làm gì."

Văn Tài Thu Sinh ồ một tiếng, hỏi:

"Cái quan tài này có vấn đề gì sao?"

Bạch Vũ nói:

"Quan tài ngược không thành vấn đề, thế nhưng người chết này vấn đề cũng lớn."

Hai người giải thích nghi hoặc không rõ, nói:

"Đúng vậy, hai mươi năm còn không có thối rữa."

Nói rồi hai người tới cạnh quan tài, hiệp lực mở nắp ra, ngay sau đó đều là kinh hô một tiếng:

"Chà, mập ra rồi."

Cửu Thúc thấy đặc trưng của thi thể thì thần sắc căng thẳng, nói:

"Nhanh lên một chút đem nắp che lên." - Sau đó trầm ngâm một chút nói: "Nhanh chuẩn bị chỉ, bút, mực, đao, kiếm."

Hai người vậy mà nghe không hiểu có chút nghĩ không ra, hỏi:

"Cái gì?"

Cửu Thúc tức giận nhìn hai người liếc mắt, nói:

"Giấy vàng, hồng bút, mực tàu, đao phay, mộc kiếm."

Nhìn hai người đi chuẩn bị, Cửu Thúc có chút bất đắc dĩ nói:

"Hai tên tiểu tử thời này, tư chất không tốt còn không không chịu thua kém, khả năng cả đời này cũng sẽ không có thành tựu lớn."

Chỉ chốc lát chuẩn bị xong đồ vật, Cửu Thúc bắt đến một con gà, muốn lấy chút máu gà.

Văn Tài từ trước đến nay đều là kiếm chức bà chủ gia đình không khi nào có chút đau lòng nói:

"Sư phụ lại dùng gà à?"

Nhưng sau đó nhận được một ánh mắt của Cửu Thúc hần liền ngoan ngoãn cầm miệng. Cười theo ngượng ngùng nói:

"Gà..."

Lại không biết trong bụng đang suy nghĩ cái gì.

Đầu tiên là lấy ra ống máu gà, để hai người vẩy ở trên quan tài, rồi sau đó đi lại bước chân vượt qua khoe khoang học văn nói:

"Người phân biệt tốt xấu, thi phân cương thi tử thi."

Miệng của Văn Tài luôn không chịu yên, Cửu Thúc vừa dứt lời liền chen miệng nói:

"Sư phụ, người không chỉ phân tốt xấu, còn phân nam nhân nữ nhân, có đúng hay không sư thúc?"

Nhưng đáp lại hần lại là ánh mắt đầy sát khí của Cửu Thúc.

Chỉ nghe Cửu Thúc mắng:

"Sư phụ nói chuyện người chen miệng vào làm gì hả?"

Bạch Vũ cũng có chút buồn bực, đây là đang gây xích mích ly gián sao? Cửu Thúc nói tiếp:

"Thi thể Nhân lão thái gia hay sắp biến thành cương thi."

Bị Văn Tài quấy rầy hăng hái diễn thuyết, Cửu Thúc cũng không quá mức lưu ý, coi như là thói quen.

Thu Sinh lúc này hỏi:

"Như thế nào lại có khả năng biến thành cương thi được?"

Văn Tài nói tiếp:

"Đúng đấy, người làm sao sẽ biến thành người xấu được?"

Cửu Thúc nói:

"Người sợ dĩ biến thành người xấu là bởi vì hần không không chịu thua kém, thi sợ dĩ biến thành cương thi là bởi vì nó nhiều hơn một hơi thở."

Thu Sinh vừa vẩy ống mực, vừa hỏi:

"Nhiều hơn một hơi thở? Có nghĩa là gì?"

"Một người trước khi chết tức giận, uất ức, buồn phiền, sau khi chết liền có một hơi thở tụ ở cổ họng."

Kỳ thực Cửu Thúc lúc trước dường như chưa từng thấy qua cương thi chân chính, hắn chỉ nhìn ra từ trong quyển Mao Sơn bí thuật kia xem được tri thức lý luận, nếu không vốn là sau khi cương thi xuất hiện cũng sẽ không phải tra cứu Mao Sơn bí thuật.

Lúc này Bạch Vũ nói:

"Các người nên nhanh chóng vậy đi, phải biết rằng nếu như cương thi xuất hiện người đầu tiên muốn cắn chính là người thân của mình, các người không muốn Nhậm Doanh Doanh biến thành cương thi cũng không cần miệng đầy oán khí nhiều lời như vậy."

Hai người đều là cả kinh, vội vàng miệt mài gian khổ. Thu Sinh lúc này còn chưa bị quỷ mê hoặc, vẫn còn nghĩ theo đuổi Nhậm Doanh Doanh thế nào.

Lúc này Cửu Thúc nói:

"Sư đệ, chúng ta đi trước thôi, đừng quan tâm hai tên tiểu tử thối này."

Đợi sau khi hai người đi, Văn Tài nhỏ giọng hỏi Thu Sinh nói:

"Ồi chào, người tại sao gọi Bạch đạo trưởng là sư thúc?"

Thu Sinh cười thần bí nói:

"Ta đã nói với người..."

Đêm khuya, Bạch Vũ đang ngủ say, nhưng lại có chút âm thanh truyền đến, hắn mở mắt nhưng không có bất kỳ động tác gì. Trong lòng biết Cửu Thúc nhất định là đi kiểm tra, cũng khẳng định không nhìn ra khác thường, tuy nói rằng trên quan tài vậy đầy mực, nhưng quan tài dưới đất bị sâu bọ cắn hai mươi năm đã không có bền chắc như vậy, cuối cùng bị cương thi giật tung. Nhưng lúc này âm thanh hệ thống lại vang lên:

"Nhiệm vụ tuyên bố, khiến quý biết khó mà lui, thưởng cho ba trăm đôi hoái điểm."

Bạch Vũ ở trong bóng tối cười hắc hắc, tự lẩm bẩm:

"Cái này đều đến đông đủ, có thể phóng tay hành động."

Hắn dần dần chìm vào suy nghĩ, nếu cương thi xuất hiện, chỉ cần khi hắn tập kích Nhâm lão gia sau khi thực sự biến thành cương thi không nhân tính đưa hắn giải quyết là được rồi, hắn quay về đào mộ kiếm có mười phần lòng tin. Mà quý kia lại là có chút khó đối phó, mấu chốt là nàng sẽ ăn thân, ăn thân chỉ có là bản có thể tìm ra phương hướng, hiện tại trên tay Bạch Vũ thiếu nhất chính là pháp khí. Vấn đề này cũng là để cho hắn sút đầu mẻ trán, ở tình tiết này trên thế giới không có thời gian bao lâu, khiến hắn không có thời gian dư thừa đi tìm tài liệu, là dựa vào phương pháp công kích hiện tại của hắn chỉ có một khả năng.

Ánh mắt hắn đột nhiên sáng ngời, ở bên người của hắn không phải có sẵn tài nguyên sao? Cửu Thúc vị Mao Sơn đạo sĩ là người có uy tín nhiều năm, tin tưởng nhất định có không ít thứ tốt chính mình muốn một hai thứ, có lẽ là sẽ cho.

Bạn đang đọc truyện *Đạo Thống Truyền Thừa Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Cương Thi Xuất Quan

Team: Vạn Yên Chi Sào.

Gà gáy hừng đông, Bạch Vũ vẫn còn ngủ say, nhưng Văn Tài đã tới gõ cửa.

"Sư thúc, mở cửa đi, sư phụ có việc muốn tìm người."

Tiếng gõ cửa thùng thùng làm thức tỉnh Bạch Vũ đang ngủ say bên trong, hắn mơ mơ màng màng mở mắt ra, chớp một cái, dụi dụi con mắt để cho mình tỉnh lại, sau đó đứng dậy mở cửa. Nhìn thấy ngoài phòng điều bộ của Văn Tài cẩn thận từng li từng tí một, không khỏi hơi kinh ngạc, nhưng thoáng tự hỏi một chút liền rõ ràng nguyên do trong đó, xem ra hiện tại hai huynh đệ này đều bắt hắn đối xử tiềm lực. Cũng không thêm để ý, đối với Văn Tài hỏi:

"Có biết là chuyện gì hay không?"

Văn Tài lắc đầu nói:

"Không rõ lắm, chắc là chuyện tìm mộ đó?"

"À."

Bạch Vũ cũng hiểu rõ ra, chắc chắn là vấn đề chôn cất Nhâm lão thái gia. Liền trước tiên đuổi Văn Tài đi, sau đó dọn dẹp phòng ốc một chút, mặc quần áo xong, ngay sau đó đi vào trong phòng khách, khi nhìn thấy Cửu Thúc đang quan sát một tấm bản đồ.

Hắn đi lên phía trước, đi tới trước Cửu Thúc, nói:

"Sur huynh chắc là tới tìm chỗ thích hợp à?"

Cửu Thúc nhìn thấy Bạch Vũ hẳn đứng đây, gật đầu một cái nói:

"Không sai, là tìm được một cái mộ huyết tốt, ngươi xem."

Tiếp đó Bạch Vũ đi tới nhìn qua một chút phát hiện đúng là cái chỗ kia cùng mộ huyết kia gần như cùng một chỗ, không khỏi kinh ngạc nói:

"Cái Tinh Đình Điểm Thủy huyết kia, dời đến nơi này à?"

Cửu Thúc gật gù đầu, nói:

"Không sai, chính là cái Tinh Đình Điểm Thủy huyết kia, hôm nay chúng ta tiện thể đi qua chỗ của Nhâm lão gia đàm phán một lát, chuyện chôn cất, ngày chôn cất sớm cũng có thể khiến người ta sớm ngày an tâm."

Tuy trong lòng Bạch Vũ là có chút không cho là đúng, nhưng ở bề ngoài lại gật gù đầu, phụ họa nói:

"Không sai."

Sau đó hai người liền cùng hai người Thu Sinh, tất cả đều đến Nhâm phủ, hạ nhân dẫn mấy người đi tới đại sảnh, chỉ thấy Nhâm lão gia đang cùng đội trưởng cảnh sát A Uy uống trà. Nhâm lão gia nhìn thấy mấy người đi vào vội vã bỏ lại A Uy tiến lên đón tiếp, vẫn an nói:

"Cửu Thúc, Bạch đạo trưởng các ngươi tới đây, không biết là có chuyện gì không."

Mấy người Bạch Vũ vội vã đáp lễ, Cửu Thúc nói rằng:

"Nhâm lão gia, hôm nay chúng ta là đến thương lượng với ngươi về chuyện mộ huyết."

Nhâm lão gia cười ha ha, khách khí nói:

"Vậy chúng ta lên lầu trên nói đi, Bạch đạo trưởng, Cửu Thúc xin mời lên lầu."

Hai người Bạch Vũ Cửu Thúc, vội vàng nói:

"Không cần khách sáo."

Ba người để những người khác ở lại dưới lầu, lên lầu hai.

Lên trên lầu, đầu tiên Nhâm lão gia dặn dò hạ nhân rót nước trà liền không thể chờ đợi được nữa hỏi:

"Cửu Thúc, không biết cái huyết kia so với Tinh Đình Điểm Thủy huyết trước đó thì như thế nào?" - Dù sao cũng là liên quan đến mình và hậu nhân tương lai, đương nhiên phải hết sức quan tâm.

Cửu Thúc cười cợt, nói:

"Nhâm lão gia có từng nhớ tới trước đó ta đã nói Tinh Đình Điểm Thủy huyết không cách nào ở cùng một chỗ không?"

Nhâm lão gia không biết ý của hắn là gì, nhưng vẫn gật đầu một cái, nói rằng:

"Đương nhiên nhớ, ngày hôm qua Cửu Thúc nói là Tinh Đình Điểm Thủy một điểm lại điểm, sẽ không cùng một vị trí."

Cửu Thúc nói:

"Không sai, vì lẽ đó ta vừa nhìn cái chu vi địa hình của mộ huyết kia, phát hiện hiện tại cái huyết kia cách chỗ cái huyết cũ không xa nơi đất hoang, chỉ đợi chọn giờ tốt liền có thể chôn cất ở đây."

Dù sao cái Tinh Đình Điểm Thủy huyết kia là một cái huyết hết sức tốt. Tinh Đình Điểm Thủy huyết còn gọi Tiềm Long huyết, Độc long huyết, tổ tiên chôn ở huyết này, gia tài người nhất định lưỡng vượng, hậu thế phú quý. Nếu không phải là thầy phong thủy kia có ý không tốt, nói không chừng của cải hiện tại của Nhâm gia có khả năng đã là nhà giàu nhất Hồng Kông.

Lúc này Cửu Thúc lại bỗng nhiên chuyển đề tài, nói:

"Nhưng lần này nhất định phải hỏi rõ ràng đây là nhà ai, không được cưỡng chế người ta."

Nhâm lão gia khản trương đáp lại, lí lẽ có chút lúng túng:

"Làm sao biết, biết như thế nào."

Nhưng lúc này dưới lầu đột nhiên truyền đến tiếng kêu lớn đầy sợ hãi của Nhậm Doanh Doanh. sắc mặt Nhâm lão gia thay đổi để lại hai người vội vàng chạy xuống lầu dưới.

Bạch Vũ, Cửu Thúc cũng không lưu lại, vội vàng đuổi theo, ba người đi tới bậc thang đầu tiên, thì đã thấy Nhậm Doanh Doanh bước nhanh tới, phía sau còn có vẻ như là phát điên sắp muốn cưỡi sạch quần áo A Uy. Nhậm Doanh Doanh chạy đến trước Nhâm lão gia cầm lấy cánh tay của hắn giống như một con thỏ hoảng sợ vậy, kinh hoàng hô:

"Ba ba, cứu mạng."

Sắc mặt trắng bệch, trực chờ sắp muốn khóc.

Ánh mắt Nhâm lão gia tức giận nhìn trừng trừng để lộ từng tia lửa giận không thể tin nổi, A Uy này lẽ nào bởi vì ta không đồng ý cho hắn giao du cùng Doanh Doanh nên muốn tới làm khó à?

Nhưng lúc này thân thể A Uy lại ôm lan can không bị không chế khẽ lay một cái, mang khuôn mặt tỏ vẻ đau khổ, vẻ mặt đưa đám nói:

"Biểu di phu(1), ta muốn uống trà."

(1) Biểu di phu: Dượng họ.

Nhìn dáng dấp nàng đã chịu đủ kích không nhỏ.

Hai người Bạch Vũ lúc này lại biết là hai người Văn Tài, Thu Sinh giờ trò quý, hai người chạy xuống lầu đi tới ngoài cửa chỉ thấy được Thu Sinh đang lên lên lút lút ngó đảo đảo, trong tay Văn Tài còn ôm y phục của chính mình trên tay, cởi trần đứng ở phía sau. Trong lòng Cửu Thúc không khỏi tức giận một trận, hai mắt trừng một cái liền muốn phát hỏa. Thu Sinh chớp nhanh lấy thời cơ, xoay người liền chạy, nhưng Văn Tài lại bị Cửu Thúc tóm được.

"Hai đứa tiểu tử thôi các ngươi gặp rắc rối rồi."

Vận lên một tia pháp lực một quyền đánh vào bụng Văn Tài, véo lỗ tai kéo về phía nghĩa trang mà đi.

Văn Tài bị đau kêu trong miệng:

"Su thúc cứu mạng."

Nhưng Bạch Vũ dường như hoàn toàn không nghe, ngân nga hát lên đi theo ở phía sau hai con mắt ngó nghiêng bốn phía xung quanh, không bị bất cứ cái gì ảnh hưởng.

Không biết lúc này Nhâm lão gia cũng thật sự là nén giận trong lòng, vừa an ủi con gái, vừa thét hỏi A Uy.

Trở lại nghĩa trang, Cửu Thúc vốn là muốn phải cố gắng chinh đốn bọn họ một hồi, nhưng với hai người đối trá này, đương nhiên là không thể ngồi chờ chết, mấy người vừa tới phòng khách Cửu Thúc chỉ biết há hốc mồm, nhưng Thu Sinh ngược lại đưa trà tốt tới, lúc này hai người so với bình thường có thể chịu khó gấp mấy lần. Thu Sinh chỉ chốc lát sau vì nhận được sự hỗ trợ trốn thoát đi, Văn Tài lấy cớ muốn đi làm cơm cũng chạy mất tăm, Cửu Thúc thật sự đành chịu. Sau khi Văn Tài chuẩn bị kỹ càng bữa cơm chiều, ăn cơm xong liền đi ngủ. Nhưng Bạch Vũ hiện tại không chịu lãng phí chút thời gian nào, trước khi Cửu Thúc đi hắn mở miệng nói hiện tại chính mình đang thiếu thốn, lại không nghĩ rằng Cửu Thúc rất phóng khoáng lấy ra không ít thứ tốt. Dù loại kiểu dáng pháp khí, chẳng những có cái là bản Bạch Vũ cần dùng kia, còn có những vật mà cấp bậc bây giờ Bạch Vũ có thể sử dụng cũng gần như không ít, cuối cùng còn lấy bản Mao sơn bí thuật ra cho hắn cất giữ.

Trong lòng Bạch Vũ rõ ràng biết đây là nhân quả của Cửu Thúc, tuy nhiên Cửu Thúc là đánh vỡ đầu có thể cũng sẽ không nghĩ tới ý đồ của Bạch Vũ, cái nhân quả này nhất định là không trả nổi.

Bản Mao sơn bí thuật này đúng là một quyển bí điển ghê gớm, trong đó ghi chép pháp thuật bí thuật lệnh, Bạch Vũ có cảm giác không kịp nhìn, các loại phù thuật, chế khí, trận pháp đều được ghi chép tỉ mỉ. Nhưng thật kỳ quái, Bạch Vũ chỉ là xem lướt qua bản bí thuật này một lần, nhưng dường như đều khắc ghi ở trong lòng tất cả nội dung bên trong vậy, tất cả đều nhớ kỹ.

Đây chẳng lẽ là có quan hệ cùng hệ thống? Lúc cải tạo tư chất cũng đã đồng thời cải tạo cho trí não? Lắc lắc đầu không nghĩ nhiều nữa, nếu muốn có thể vận dụng thì chỉ có nhớ kỹ thì cũng không được, còn phải chăm chỉ luyện tập nắm bắt quy luật vận chuyển pháp thuật, nắm giữ mỗi một chi tiết nhỏ, đem mỗi câu thần chú thuộc nằm lòng đạt đến cảm giác nói ra không vấp. Khi đó chờ đến khi đạt đến pháp lực liền có thể tiến vào giai đoạn thứ hai vô chú thi thuật(2).

(2) Vô chú thi thuật: Không cần đọc thần chú cũng có thể thi triển pháp thuật.

Bạch Vũ lập tức không chần chừ nữa, chạy đến trên đường mưa được rất nhiều chu sa(3), giấy vàng, bút lông những vật này hữu hiệu nhất trong việc luyện bùa chú trong gia đoạn đầu tăng cường thực lực. Về bùa xem ra cũng không đơn giản như vậy, đối với người muốn về bùa tốt cần không chế pháp lực đạt đến một mức độ thích làm gì thì làm, mỗi một bút mỗi một nét cũng không thể có một chút sai sót gì.

(3) Chu sa: mực màu đỏ.

Nhưng đối với những thứ này dường như cũng không phải là vấn đề quá to lớn nan giải với Bạch Vũ, bất quá là khoảng một tiếng làm quen hần liền nắm giữ kỹ xảo trong đó. Sau đó hần họa đến mức càng ngày càng trôi chảy, nhiều lần hóa thân làm một cỗ máy, vung tay lên một bút nối liền, một tấm phù liên thành hình ở dưới tay hần. Hần dần dần chìm vào trong đó, com tối hần cũng không ăn, chưa kịp nhận ra trời đã tối rồi, trong phòng Bạch Vũ khắp nơi đều để bùa vàng. Chờ vật liệu dùng hết, Bạch Vũ cũng ngừng lại, nhìn những lá bùa vàng kia nhếch miệng lên mỉm cười thoả mãn, sau đó mặc kệ những chuyện khác, lay động thân hình đi tới bên giường, ngã lên trên đó ngáy to. Một ngày luyện tập, xác thực tiêu hao không ít tinh thần.

Lúc này quan tài nghĩa trang ở trong phòng, cương thi lại lần nữa không thành thật, ngày hôm qua bị máu gà bắn ra từ ống mực làm bị thương tổn, phải chịu giáo huấn không được đưa tay lên mở cái nắp ra. Chỉ là liều mạng mà lay động, quan tài chôn dưới đất hơn hai mươi năm không chịu nổi gánh nặng. "Chít chít", khí lực cương thi dần dần gia tăng, quan tài càng kêu lớn. Cuối cùng "rầm" một tiếng, vỡ tan ra.

Một cương thi hình tượng kinh điển thân mặc quan phục triều Thanh, thẳng tưng từ trong đồng đồ nát bật dậy. Nhảy từng bước từng bước ra nghĩa trang, thẳng tắp hướng về Nhâm gia mà đi. Lúc này kỳ thực Cửu Thúc cùng Bạch Vũ đều chú ý tới tình huống ở bên này, nhưng Cửu Thúc là cho rằng Văn Tài không ngu thật sự, Bạch Vũ là căn bản không muốn nghĩ cách.

Bạch Vũ mới vừa có pháp lực thì được cải tạo pháp lực liền có bảy điểm thể chất, hiện tại pháp lực đại khái đã tăng trưởng đến khoảng chừng mười phần, thể chất cũng hơn gấp ba người bình thường, mỗi cảm quan tất nhiên là mãn cảm dị thường, huống hồ hần còn hết sức lưu ý đến tình huống đình quan thất. Cương thi vừa đi ra một lát, liền đã cảm giác được, biết rõ hần muốn đi giết Nhâm lão gia, nhưng hần không có bất cứ động thái gì. Không phải là bởi vì hần không muốn quân, mà bởi vì cương thi nếu như không đi giết Nhâm lão gia liền sẽ không thay đổi thành cương thi chân chính, nếu nó không biến chính cương thi trở thành sự thật, Bạch Vũ liền không xong được nhiệm vụ, xong không được nhiệm vụ là phải bị xử phạt. Đây là sau khi Bạch Vũ hỏi qua hệ thống biết được, nhiệm vụ trừng phạt là làm cho tất cả mọi thứ của hần ở bên trong thế giới này đều thành số không. Bạch Vũ không vĩ đại đến mức vì một người không liên quan mà hi sinh chính mình, huống hồ vẫn là một nhân vật trong điện ảnh.

Trong Mao son bí thuật ghi chép, người chết rồi thường lưu lại một ít ký ức khi còn sống, trong đó lưu lại nhiều nhất chính là người thân. Cho nên sau khi người chết biến thành cương thi, cái thứ nhất thường tập kích cũng chính là thân nhân của mình, khi giết chết thân nhân của mình thì cương thi này sẽ quên hết thời gian làm người, sau đó thì tính liên thay thế nhân tính, làm loạn hại người chung quanh.

Bạn đang đọc truyện *Đạo Thống Truyền Thừa Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Bạch Vũ đấu cương thi

Team: Vạn Yên Chi Sào.

Ngày thứ hai một tin tức náo động toàn trấn nhanh chóng khuếch tán ra, xảy ra án mạng rồi! Người chết là Nhâm lão gia giàu có nhất bản trấn. Đám người Bạch Vũ, Cửu Thúc nghe được tin tức này đều không khỏi khiếp sợ vô cùng, mấy người cấp tốc chạy ra nghĩa trang, đi thẳng đến Nhâm gia.

Lúc này mặc cho cửa nhà đã có không ít người đang quan sát, chen vào đoàn người đến đại sảnh chỉ thấy được thi thể Nhâm lão gia đang nằm trong đại sảnh, tất cả những người đức cao vọng trọng trên trấn đều ở đây. Nhậm Doanh Doanh ở bên vùi đầu khóc rống, đội trưởng cảnh sát A Uy ở bên an ủi.

Cửu Thúc đi tới trước mặt, xốc mảnh vải trắng che đậy thi thể lên, kiểm tra lập tức xác nhận là bị cương thi giết chết, nhưng A Uy lập tức ngăn cản nói:

"Áy áy, không nên lộn xộn."

Cửu Thúc đáp một tiếng, đứng dậy gọi hai đồ đệ đi tới bên cạnh, thấp giọng phân phó nói:

"Hai người các ngươi nhanh đến nghĩa trang xem thi thể Nhâm lão thái gia còn có ở đó hay không!"

Hai người nhận lệnh lập tức quay trở về nghĩa trang.

Lúc này một lão già đức cao vọng trọng hướng về A Uy hỏi:

"Uy thiếu gia, Nhâm lão gia là bị hung khí gì giết chết vậy?"

A Uy ngẩng đầu lên, dáng vẻ đương nhiên tỏ ra chuyên nghiệp, nói:

"Đương nhiên là bị bắn chết."

Nhưng Cửu Thúc ở bên cạnh không rõ ý hỏi:

"Mỗi một vết thương đều nhằm trúng cái cổ?"

A Uy nghe xong vẻ mặt ngần ngại, lập tức sửa lời nói:

"À, giết người chính là một cao thủ võ lâm, lại giỏi về thả phi tiêu, thả ra một cái, cái này, cái này... Cửu tử liên hoàn kim tiêu(1), mới giết chết Nhâm lão gia."

(1) Cửu tử liên hoàn tiêu: Chín cây tiêu bằng vàng liên tiếp.

Cửu Thúc xem thường, nở nụ cười hỏi:

"Tiêu ở đâu?"

A Uy lúc này không khỏi có chút tức giận, nhưng dù là ai nói đến và đưa ra ý kiến phản đối làm cho mình mất mặt đều sẽ nén giận, hẩn nghiêm sắc mặt, nói:

"Này, ngươi đừng gây trở ngại ta tra án chứ. Ngươi thông minh vậy, ngươi nói hẩn là chết như thế nào đi?"

Cửu Thúc liếc mắt nhìn hẩn, phất hai tay tay nói:

"Ta nói, hẩn là bị móng tay đâm chết."

Vừa nói xong tay của hẩn đã bị A Uy bóp vào, Cửu Thúc không khỏi theo ánh mắt nhìn, chỉ thấy hình như ngón tay của hẩn có vẻ cũng không ngắn, về mặt lại căng thẳng, lập tức muốn thu hai tay về. Nhưng A Uy đã nắm bắt được hẩn, A Uy vốn là đối với hẩn có oán khí thì thật sự có thể bỏ qua cơ hội này sao, cất cao giọng chỉ vào hẩn nói:

"À, bị móng tay đâm chết! Vậy nhất định phải là người có móng tay tương đối dài mới có thể làm được, các vị hương thân phụ lão còn có ai dài hơn hẩn à?"

Cửu Thúc chính mình đào hầm đem chôn mình, đã quên chính hẩn có thói quen để móng tay dài.

Các lão nhân đức cao vọng trọng xung quanh đều không khỏi nhìn lại bộ móng tay dài giữ lại chính mình, tâm trạng tất cả giật mình vội vàng che giấu đi, cuống quýt lắc đầu nói:

"Không có không có."

Để tránh khỏi tai bay vạ gió.

A Uy hăng hái, vẫy tay nói:

"Giơ tay lên cho ta xem" - Sau đó đi tới Nhậm Doanh Doanh bên cạnh ngồi xổm xuống một vẻ mặt đau xót nói: "Biểu muội, đã bắt được nghi phạm, biểu ca nhất định sẽ báo thù cho biểu hiện dựng."

Nhậm Doanh Doanh dùng khăn tay lau nước mắt, mang theo sự ghen ngào khuyên nhủ:

"Biểu ca, ngươi nhất định phải điều tra rõ ràng đừng gây oan uổng cho người tốt."

A Uy khoát tay chặn lại, một bộ tự tin vẻ mặt nói:

"Đương nhiên đương nhiên."

Sau đó hiềm thủ hạ phân phó nói:

"Người đến, đem quan tài trở về."

Lại nhắc Cửu Thúc lên:

"Ta để ngươi mỗi ngày đều nhìn thấy hẩn xem ngươi có khai hay không."

Mấy cảnh sát kéo Cửu Thúc theo rồi đi ra ngoài cửa. Đến mức này Bạch Vũ cũng không nên ngăn cản, nhưng mong là Cửu Thúc sẽ không có chuyện gì, vì vậy để cho bọn họ tự đi.

Lúc này hai người Văn Tài, Thu Sinh chạy trở về, hai người thở không ra hơi, người một câu thở hồng hộc ta nói một câu:

"Sự phụ, quan tài..."

"Nát."

"Thi thể..."

"Không thấy."

Nhưng thấy loại tình huống hiện tại của Cửu Thúc, lại kinh ngạc nói:

"Sư phụ..."

A Uy cắt một bước chen vào giữa đám người, nói tiếp:

"Bị bắt."

Hai người vừa nghe không khỏi tức giận một trận, làm ra dáng như muốn đánh nhau:

"Ngươi..."

Bạch Vũ vội vàng tiến lên kéo hai người, ngăn cản lại bọn họ nói:

"Đừng động thủ, chuyện gì cũng từ từ thôi." - Rồi sau đó quay mặt về phía A Uy hỏi: "Đội trưởng, chúng ta có thể nói chuyện với Cửu Thúc một chút chứ."

A Uy khẽ hừ một tiếng, nói:

"Có chuyện thì nói nhanh một chút, mau nhả nhủ đi ngôn cho rõ ràng đi."

Mấy người đi tới một bên, Cửu Thúc lập tức đối phó cho Bạch Vũ nói:

"Sư đệ, cương thi đi ra ngoài rồi, chỉ sợ tối hôm nay không biết được có gây bất lợi với Nhâm tiểu thư không, ở đây dựa vào ngươi rồi."

Cũng không chờ Bạch Vũ đáp lại, nói với Thu Sinh:

"Thu Sinh, đêm nay ngươi mang đủ gia hỏa đến đi, Nhâm lão gia bị cương thi giết chết, thi độc xâm lấn cũng sẽ biến thành cương thi thì chúng ta đối phó hẳn, nếu như có chỗ không hiểu thì hỏi sư thúc ngươi, hẳn sẽ dạy ngươi."

A Uy lúc này chò đến hơi không kiên nhẫn, cao giọng hô:

"Xong chưa, nên đi thôi."

Cửu Thúc mau mau đáp một tiếng, nói:

"Được rồi, được rồi."

Lại hạ thấp giọng nói một câu:

"Mau đi đi."

A Uy lúc này đi tới bên cạnh Cửu Thúc, ôm chầm bờ vai của hắn quay về ba người Bạch Vũ nói:

"Được rồi được rồi, có lời gì thì lúc viếng mồ mà lại nói đi."

Xem ra hắn là hạ quyết tâm muốn ép Cửu Thúc vào con đường chết rồi.

Nhìn Cửu Thúc bị mang đi, hai người đưa mắt nhìn sang Bạch Vũ, Thu Sinh hỏi:

"Sư thúc, tiếp theo làm sao đây?"

Bạch Vũ có chút buồn cười nhìn hai người, nói:

"Làm sao bây giờ? Không phải mới vừa nói qua sao, trở lại chuẩn bị gia hỏa đi." - Nói xong liền tự mình đi ra Nhậm trạch(3).

(3) Nhậm trạch: Chỗ ở của Nhâm gia.

Thu Sinh, Văn Tài hai người liếc mắt nhìn nhau, sau đó đuổi theo sát bước Bạch Vũ.

Đến nghĩa trang Bạch Vũ trước tiên dặn dò Thu Sinh đem ống mực, bùa vàng, máu gà do Cửu Thúc chuẩn bị kỹ càng. Sau đó hắn tiến vào trong phòng của mình, nhìn lá bùa khắp phòng, cùng kiểm gỗ đào trên giường, khóe miệng không khỏi hiện lên một chút mỉm cười hưng phấn. Dù sao đây là lần thứ

nhất hán đối phó cương thi, đây là một cơ hội luyện tập thật tốt.

Liên không do dự nữa, tiện thể cầm một vài lá bùa, mang theo kiếm gỗ đào. Sau đó cùng với Văn Tài liền đến Nhâm trạch.

Thời gian trôi qua rất nhanh, mấy người vội vã chuẩn bị nửa thiên thì trời cũng dần dần tối lại. Nhưng cũng như trước không động tĩnh gì, bốn phía yên tĩnh không có một tia tiếng động. Bạch Vũ tự biết cương thi sau nửa đêm mới trở về, vì lẽ đó nên không cần lưu ý động tĩnh bốn phía, mà ở một bên tìm một nơi thoải mái bắt đầu ngủ. Văn Tài nhìn mà tròn mắt ngạc nhiên, trong lòng không khỏi âm thầm bội phục, thời điểm như thế này mà vẫn có thể ngủ được!

Bạch Vũ không biết ngủ bao lâu, là một tiếng vật nặng ngã xuống đất kêu vang lên làm hán giật mình tỉnh lại. Hán nhảy đứng lên như một con cá chép, đã thấy một người mặc quan bào triều Thanh, trên mặt là thịt rữa vật thể hình người đang từ chỗ cửa lớn hướng về phía trong phòng. Có ai đó trong nhà đã làm hỗn loạn, từng người chạy tứ tán. Cuối cùng chỉ có Nhậm Doanh Doanh cùng trốn ở sau Văn Tài. Bạch Vũ vội vàng lên tinh thần, cương thi đến rồi!

Văn Tài lúc này đã sợ đến quá mức, bỗng nhiên kinh thanh hét lớn:

"Sư thúc, mau tới cứu mạng, nhanh cứu mạng."

Bạch Vũ không nghĩ nhiều nữa, dùng sức nhảy một cái đi tới lối vào cửa chính, vừa một cước đá vào trên bụng cương thi, vừa hướng Văn Tài quát lên:

"Văn Tài mau dẫn Nhâm tiểu thư trốn đi, nơi này có ta lo rồi."

Nghe được giọng của Bạch Vũ, Văn Tài mới phản ứng lại, vội vàng lôi kéo Nhậm Doanh Doanh tìm chỗ trốn.

Cương thi lúc này chịu Bạch Vũ một cước, lực đạo mạnh mẽ đem mình đồng da sắt bức hán lui cách xa mấy mét, không khỏi giật dử, không thêm quan tâm người hán muốn giết nhất là Nhậm Doanh Doanh, lao thẳng tới về hướng Bạch Vũ. May là cương thi này cũng không khá lắm, bắt đầu đánh nhau chỉ có thể mạn lực(4), cũng không có bất kỳ kỹ xảo nào, làm cho Bạch Vũ đối phó hán cũng dễ dàng hơn rất nhiều.

(4) Mạn lực: Dùng lực một cách dã man thô bạo.

Con cương thi này chỉ là một phần trong cương thi loại phổ thông, là một cái thi linh hai mươi năm tiểu nhân vật có chút thành tựu nhỏ. Bạch Vũ có kiếm gỗ đào ở tay tự nhiên là sẽ không thua hán. Dưới tình huống đang không có kiếm gỗ đào Bạch Vũ chỉ là dùng tán đá công phu quyền cước mà trước đây học, thăm dò thực lực của hán một thoáng. Đặc điểm lớn nhất của cương thi chính là lực lớn vô cùng, tốc độ vô song. Bạch Vũ âm thầm tính toán thực lực con cương thi này, các hạng tổ chất thân thể đại khái là gấp khoảng chừng mười lần con người!

Bạch Vũ hiện tại rốt cục phát hiện mình bất cẩn, chính mình đánh vào trên người cương thi này càng không thể làm hán dao động nửa phần, chỉ là một mực hướng tới công kích mình. Hai cái tay như hai cây côn cứng, mỗi lần hán quét ngang một thoáng, kinh phong thổi tới đều sẽ làm cho da của Bạch Vũ đau đớn một trận.

Lúc này thân hình Bạch Vũ bỗng nhiên nhún xuống, lại tránh thoát công kích của cương thi một lần nữa, đột nhiên một cái quét chân quét đến hai chân cương thi, chỉ nghe rầm một tiếng cương thi đã ngã trên mặt đất. Thừa dịp sơ hở này Bạch Vũ lộn một vòng, kéo dài khoảng cách mang kiếm gỗ đào ra. Các khớp xương chân của cương thi không gấp hoạt động, liền như một khúc cây gỗ đứng thẳng tắp trái với lẽ thường. Sau đó không có một chút do dự, lần thứ hai hướng về Bạch Vũ đánh tới.

Thấy cương thi đập tới, Bạch Vũ cầm kiếm khoe miệng toát ra một nụ cười lạnh lùng, pháp lực trong cơ thể vận chuyển cấp tốc, từng tia từng tia chảy vào bên trong thân kiếm. Trong thân kiếm gỗ đào khoanh khắc bị một vết hào quang màu vàng óng bao trùm, nhưng ở bên trong hào quang vàng nhạt lại dần dần hiện ra từng đạo từng đạo quang lưu màu bạc, là lực lượng thiên lôi. Kiếm gỗ đào ở tay Bạch Vũ tâm thần lập tức trở về trầm tĩnh, một đôi mắt thần trở nên sắc bén, "vèo", dường như một chiều kiếm phản xạ có điều kiện, mang theo một đạo hoàng mang chém về phía cương thi.

Chiều kiếm này ở giữa nách cương thi, kiếm gỗ phẳng phát hóa thành bàn ủi, chém trúng chỗ nổi ra một vài đóm lửa bốc lên từng sợi khói xanh, phát ra từng tiếng "đùng đùng".

"Gào."

Cương thi hét thảm một tiếng, thê thảm cực kỳ. Tâm trạng Bạch Vũ cười hi hi, thầm nghĩ:

"Ngày hôm nay ta sẽ làm nhiệm vụ cuối cùng này cho kết thúc."

Liên hơi nhún chân giẫm một cái, người như hóa thành một cây tên rời khỏi dây cung, trực hướng về cương thi vọt tới.

Cương thi biết sự lợi hại của kiếm gỗ đào, càng không cùng giao phong ở chính diện, hướng về bốn phía rồi chạy trốn. Có lúc không còn hướng về Bạch Vũ mà vút một vài thứ để ngăn cản bước chân của hán một chút, khiến cho đến Bạch Vũ rất buồn bực. Trong lòng hán cười gằn, cho rằng như vậy thì ta không có cách nào bắt người sao. Bàn tay đưa vào trong lồng ngực móc vài tờ trừ tà phủ ra, trong miệng nói lầm bầm một hồi, tay ném đi, vài lá bùa nhẹ nhàng bay bổng dường như hướng về phía âm khí của cương thi mà bay đi.

"Đùng đùng đùng đùng."

"Gào."

Lá bùa dính vào trên người cương thi dường như so với viên đạn còn có uy lực hơn, trực tiếp nổ, cương thi chỉ biết đau cơ thể co quắp một trận, tiếng kêu rên liên hồi.

Bạn đang đọc truyện *Đạo Thống Truyền Thừa Hệ Thống* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Cương thi bỏ chạy

Team: Vạn Yên Chi Sào.

Lúc này ngoài phòng đột nhiên một loạt đèn đuốc sáng choang, hóa ra là Cửu Thúc mang theo người của cảnh cục đến rồi. Đại đội nhân mã cầm cây đuốc xông vào, A Uy đứng mũi chịu sào, nghe thấy tiếng kêu rên liên hồi của cương thi, không khỏi thất sắc kêu lên một tiếng sợ hãi, lại lấy tốc độ nhanh hơn lùi ra.

Lúc này cương thi đã chịu đòn nghiêm trọng, lập tức cũng không chịu nổi sức của cảnh sát bỏ chạy về hướng cửa lớn. Cửu Thúc có thể nào để hấn toại nguyện, cùng Thu Sinh kéo dài đường ống mực về hướng trên người cương thi bắn ra, "đùng", trên người cương thi bốc lên một tia lửa, bị máu gà ông mực lực lượng khử tà bắn đi mấy mét.

Bỗng nhiên cương thi hết cách, không còn đường có thể chạy, hướng về trên lầu bên nhảy xuống. Bạch Vũ tâm trạng cả kinh, chính là hướng mà Văn Tài cùng Nhậm Doanh Doanh đi. Quả nhiên, lúc này tiếng kêu cứu của Văn Tài vang lên:

"Sư phụ, sư thúc cứu mạng."

Bạch Vũ vừa chạy về nơi đó vừa cao giọng hô:

"Nín thở nhanh, cương thi chỉ có thể dùng khứu giác đến cảm ứng chuyển của ngoại giới."

Bạch Vũ vừa dứt lời Văn Tài kêu thảm thiết lại vang lên:

"Ta không có cách nào nín được, cương thi đang bóp ta đây."

Lúc này Bạch Vũ đến nơi phát ra âm thanh, là một gian phòng khách, một cước đạp cửa quả nhiên thấy hai cái móng vuốt cương thi đang gắt gao cầm lấy hai tay của Văn Tài, đầu cũng đang muốn hướng về cổ của hắn. Mà Nhậm Doanh Doanh trong tay chính cầm một cái chân bàn đập đập lên trên người của cương thi, chỉ là điểm khí lực của nàng có vẻ như không mấy may tác dụng, cương thi không có bất kỳ phản ứng nào, cũng không có chút trở ngại nào đối với việc làm của hắn.

Xem ra Văn Tài này bị cương thi đâm bị thương là số mệnh an bài, nhưng hiện tại không cần chờ nữa, nếu như không cứu hắn gấp có khả năng không chỉ là bị đâm bị thương, còn có thể bị biến thành cái xác khô. Liền hơi nhún chân giẫm một cái, trong khoảnh khắc đi tới phía sau cương thi, kiếm gỗ đào trong tay hướng lên trên một khảm, "đùng", ở phía sau cương thi đánh ra một đóm lửa. Cương thi bị đau, đưa Văn Tài tay trên dùng sức đập về phía Bạch Vũ. Hai người lẩn vù vù. Lần này không chỉ ngăn cản Bạch Vũ, còn ngăn trở hai người Cửu Thúc ở ngoài cửa.

Cương thi có thể cũng biết nếu như còn không đi thì sẽ bỏ mạng ở đây, cũng không thể tìm đường, trực tiếp dùng sức nhảy đánh va nát cửa sổ rơi xuống mất thấy là không đuổi kịp. Bạch Vũ cảm giác thấy hơi phiền muộn, nội dung cốt truyện thật sự không thể thay đổi sao? Nhưng sau đó liền buông những thứ này xuống, nâng Văn Tài bị thương dậy, đi xuống lầu.

Để trần cánh tay ẩn ngực một chữ gian, A Uy đầu tiên tiến lên đón, hấn ân cần hỏi han:

"Như thế nào, Cửu Thúc, Bạch đạo trưởng, cương thi kia chết rồi à?"

Chờ nhìn thấy mấy người Bạch Vũ lắc đầu, hơi cảm có chút thất vọng, nhưng sau đó vừa sột sáng lên, nhìn chung quanh nói:

"Vậy bây giờ hắn ở chỗ nào?"

Bạch Vũ nhẹ nhàng cười một tiếng nói:

"Không cần lo lắng, hắn bị trọng thương chạy thoát rồi."

A Uy thở phào nhẹ nhõm, nhưng khi nhìn thấy Văn Tài suy yếu, thì vội vàng hỏi:

"Văn Tài hắn làm sao vậy."

Cửu Thúc nhìn văn tài rồi hỏi đáp:

"Hắn bị cương thi bắt trúng."

Thu Sinh lúc này hỏi:

"Cái tên Văn Tài kia có thể biến thành cương thi hay không đó."

Cửu Thúc trầm ngâm một chút, nói:

"Có thể lắm."

A Uy vừa nghe xong, lập tức lần thứ hai sốt sáng lên, rút súng lục ra chỉ vào Văn Tài rồi nói:

"Vậy bây giờ ta sẽ giết hắn, nhờ sau này hắn lại đi hại người."

Bạch Vũ vội vàng bảo vệ Văn Tài, ngăn cản nói:

"Trước tiên đừng động thủ, chỉ là có thể, phát hiện sớm còn có được cứu trợ."

A Uy dừng động tác lại, hỏi:

"Thật sự ư? Làm sao cứu?"

Bạch Vũ nói:

"Dùng gạo nếp, gạo nếp không chỉ có thể dùng cho người trúng thi độc, còn dự phòng tác dụng cương thi."

Bạch Vũ cảm giác ngữ khí của chính mình thật giống là đang chào hàng thương phẩm, chiêu quảng cáo?

"Gạo nếp?"

Một nhóm cảnh sát nhìn nhau vài lần đều rục rà rục rịch một trận, A Uy cũng như thế, từng chút từng chút không nhẫn nại được, không chờ thu khẩu lệnh đội, đột nhiên lập tức giải tán, trở lại chuẩn bị gạo nếp.

Mấy người nhìn biểu hiện của bọn cảnh sát, không khỏi có chút buồn cười, lúc này Cửu Thúc quay về Nhậm Doanh Doanh nói:

"Doanh Doanh, ngày hôm nay chuyển tới nghĩa trang đi."

Vốn là đã bị thương uể oải, Văn Tài đột nhiên trở nên hoạt bát, hoan hô một tiếng:

"Tốt."

Xem Bạch Vũ Cửu Thúc một trận lắc đầu, tiểu tử này không cứu nổi rồi.

Mấy người sau đó trở lại nghĩa trang, Thu Sinh nói để hắn đi bắt mấy con rắn về làm xà dược, Nhậm Doanh Doanh tỉ mỉ chu đáo chăm sóc Văn Tài, nhưng Bạch Vũ lại như vô sự ở một bên uống rượu một mình. Văn Tài lúc này cảm giác tâm trạng vô cùng thỏa mãn, thâm tình nhìn Nhậm Doanh Doanh nói:

"Người không cần lo lắng, ta chẳng mấy chốc sẽ không có chuyện gì nữa đâu."

Nhậm Doanh Doanh liếc mắt nhìn hắn, lộ ra một nụ cười mỉm, nói:

"Ta căn bản cũng không có lo lắng gì."

Văn Tài kỳ quái đắc đạo:

"Người không sợ ta biến thành cương thi à."

Nhậm Doanh Doanh há miệng, mới vừa muốn nói chuyện, lúc này giọng Cửu Thúc hừ lạnh từ phía sau nàng truyền đến:

"Không sợ mới là lạ."

Cửu Thúc cầm xà dược đi tới trước mặt Văn Tài, dùng sức nặn nặn vết thương của Văn Tài, hỏi:

"Vết thương của người có đau hay không."

Văn Tài không biết ý tứ của Cửu Thúc, thành thật trả lời:

"Không đau."

Cửu Thúc nhúm mày nói:

"Thịt có cứng như thế nào cũng đều sẽ đau đấy?"

Văn Tài cho rằng là Cửu Thúc kể chuyện cười cho hắn, nói:

"Sư phụ lại làm con sợ rồi."

"Đọa người à."

Cửu Thúc dùng lưỡi dao rạch một lớp da trên vết thương của Văn Tài, nói:

"Người xem một chút cảm giác cũng không có."

Văn Tài tâm trạng cả kinh, sắc mặt có chút sốt sắng nhìn Cửu Thúc hỏi:

"Tại sao lại như vậy chứ."

Cửu Thúc vừa nhìn Văn Tài đem xà được, vừa lắc đầu nói:

"Hai ngày nữa Thi độc ở trên thân thể người tan ra, đến lúc đó coi như bị băm ra, thì cũng không có cảm giác đâu."

Văn Tài nghe xong lời ấy lập tức sốt sắng lên, nói:

"Vậy phải làm thế nào."

Cửu Thúc từ từ nói rồi một chữ "động." Nhưng Văn nhưng nghe không hiểu là có ý gì, hỏi:

"Cái gì?"

"Múa máy tay chân, cả người đều muốn động, nhất định không thể dừng lại."

"Ngừng lại sẽ như thế nào?"

"Ngừng huyết sẽ không lưu thông toàn chặn ở một khối."

"Chặn lại sẽ như thế nào?"

"Chặn lại sẽ biến cứng."

"Cứng rồi lại sẽ như thế nào?"

"Cứng chính là cương, cương chính là cứng đi."

"Cứng lại sẽ như thế nào." - Văn Tài lúc này đều sắp khóc lên.

"Cứng sẽ biến cương thi, đến lúc đó ta cũng không biết làm sao." - Nói Cửu Thúc thở dài một hơi, biểu đạt ra ưu sầu trong lòng hắn.

Bạch Vũ lúc này đi tới trước người Văn Tài, quay về hai người nói:

"Kỳ thực người cũng không nên lo lắng, một lúc nữa để Thu Sinh đi mua chút gạo nếp về, đem gạo nếp chế thành gạo nếp thủy, Văn Tài người sẽ được thanh trừ thi độc."

Cửu Thúc tán thành, quay về Văn Tài nói:

"Không sai, dùng gạo nếp bong bóng xác thực có thể được, nhưng người cũng phải lần lượt làm theo."

Văn Tài không khỏi theo thói quen hỏi một câu:

"Vậy bây giờ con nên làm gì."

"Đừng!"

Cửu Thúc không biết từ đâu mò ra một cây gậy, một côn gỗ lên trên đùi Văn Tài:

"Còn ngồi làm gì, còn không mau cử động đi."

Văn Tài vội vàng nhảy lên, nhảy lên một loại vũ đạo rất sáng tạo. Sau đó Cửu Thúc hướng về Thu Sinh phân phó nói:

"Ngươi đi từ bên trong tung gạo nếp kia ở trên giường."

Lại quay đầu quay về phía Nhậm Doanh Doanh nói:

"Ngươi đi nấu cháo gạo nếp cho Văn Tài uống, tuyệt đối không nên để cho khói vào bên trong nếu không có uống cũng vô dụng."

Hai người đáp một tiếng đi vào.

Chỉ chớp lát Thu Sinh từ giữa đi ra, hướng về Cửu Thúc nói:

"Sư phụ, chỉ có chút gạo nếp này."

Chỉ có một chút, sao có thể dùng cho hai việc cùng một lúc.

Cửu Thúc suy nghĩ, nói với Nhậm Doanh Doanh:

"Doanh Doanh, đợi lát nữa mua về lại nấu cháo đi, tung hết ở trên giường."

Sau rồi hướng Văn Tài đang nhảy nói:

"Nhanh còi gậy ra nhảy lên giường."

Văn Tài lúc này đúng là tật xấu vẫn là không sửa được, hỏi:

"Sư phụ, con nghe qua, nhảy giường có ý gì?"

Bạch Vũ vừa nghe không khỏi bật cười, hấn vỗ bả vai Văn Tài nói:

"Ngươi vẫn là bốt hỏi lại một tí đi, nếu như Thi độc đi tới lòng bàn chân thì rất khó cứu."

Văn Tài trên mặt cả kinh, vội vàng quăng chiếc gậy bay đi, nhảy lên giường.

Sau đó lại hướng về Thu Sinh nói:

"Thu Sinh, ngươi đi mua chút gạo nếp về."

Thu Sinh đáp một tiếng, sau đó lại tò mò hỏi:

"Gạo thường có được hay không ạ?"

Cửu Thúc mặt đặt dửng dưng, nhún vai một cái nói:

"Tốt, nếu như ngươi muốn hấn chết thì mua gạo thường cho hấn đi."

Thu Sinh liếc nhìn Văn Tài đang khiêu vũ cười hắc hắc nói:

"Tốt."

Tâm trạng của Văn Tài quỳnh lên, nhảy đến trên người Thu Sinh:

"Tên khốn kiếp ngươi."

Hai người đùa giỡn.

"Đừng."

Cửu Thúc quát một cơn đẽ Văn Tài thành thật đi.

Sau khi kêu Thu Sinh đi mua gạo, Cửu Thúc kêu hai người Bạch Vũ ở trong phòng các tìm một ngòi chỗ xuống. Cửu Thúc nói rằng:

"Hai ngày nay cương thi bị trọng thương sẽ không trở ra, nhưng lần sau đi ra thì muốn diệt hấn chỉ sợ phải nghĩ kỹ đối sách thôi."

Bạch Vũ gật gật đầu, trầm ngâm một chút nói:

"Ta ở nơi sư huynh cho ta Mao sơn bí thuật ở trong đó nhìn thấy một cái miêu tả đối với cương thi, trên đó nói: sau khi cương thi này hồi phục lại hoàn toàn, ngũ giác giác hấn sẽ dần dần khôi phục, trí lực cũng sẽ dần dần tăng cường, nói cách khác lần sau chúng ta coi như không thờ đóc hấn cũng có thể

nhìn thấy chúng ta. Vì lẽ đó thứ lần sau chúng ta phải đối mặt chính là một cái có thể thấy được nghe được, cũng có người thường suy nghĩ năng lực quái vật. Vì lẽ đó nhất định phải chuẩn bị thật đầy đủ, sau đó ta đi mua vài con gà sống đến nuôi, chuẩn bị lấy dùng bất cứ lúc nào."

Cửu Thúc nói:

"Như vậy cũng tốt."

Bạch Vũ lập tức cũng không trì hoãn, nói:

"Vậy ta đi trước."

Chờ ra nghĩa trang khóm miệng Bạch Vũ bỗng nhiên hiện lên một nụ cười mỉm quý dị, hần mở lòng bàn tay ra chỉ thấy bên trong có một sợi tóc đang nằm yên, tối hôm nay hần trước tiên chuẩn bị đi giải quyết con quý kia, mà cọng tóc này chính là của Thu Sinh.

Hần muốn lợi dụng cọng tóc này triển khai "Người gỗ thuật" cố định hành động Thu Sinh lại, để hần tinh như bên trong chảo quý của Cửu Thúc, như thế là trúng ma nữ mê rập tâm tới quấy rối rồi. Người gỗ thuật là một môn không chế người tác dụng lấy pháp thuật ám hại để khống chế người. Lấy mục tiêu trên thân thể người một chút lông tóc hoặc là máu, triển khai người gỗ thuật đem hành động của hần năng lực cùng thảo nhân làm trước đó là như nhau, đến lúc đó Bạch Vũ chỉ cần để một tảng đá lên trên thân thể thảo nhân, hiệu quả có thể tưởng tượng được.

Bạn đang đọc truyện *Đạo Thống Truyền Thừa Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Quý

Team: Vạn Yên Chi Sào.

Trời dần dần tối lại, lúc chạng vạng, trên đường phố bóng người thưa thớt. Bạch Vũ dựa vào điện ảnh ở trong ký ức, tìm tới quý thì gặp Thu Sinh trên đường phố. Nhìn thấy vẫn chưa tới thời điểm, liền tìm một chỗ ẩn trốn, khi đó một cây đại thụ tốt tươi, cành lá đông đúc, Bạch Vũ chui vào trong thì hoàn toàn bị cành lá che khuất không để ra một chút sơ hở nào. Vẫn chưa tới thời điểm, hần nằm ở bên trên chợp mắt chút.

"Keng keng", "Trời hanh vật khô, cẩn thận củi lửa. Trời hanh vật khô, cẩn thận củi lửa."

Không biết đã bao lâu, tiếng đánh càn làm hần thức tỉnh, hần vội vàng lên tinh thần, thu lại khí tức, hần biết quý Đồng Tiểu Ngọc sắp đến rồi. Quả nhiên lúc này một tên ma nữ trẻ tuổi từ đầu hẻm nhẹ nhàng đến, đi tới phía sau người đánh. Người đánh chỉ cảm thấy một luồng âm phong xông thẳng sau gáy, không kịp được lòng run lên một cái, quay đầu về phía sau nhìn lại thì không hề phát hiện thứ gì. Tâm trạng cảm giác thấy hơi sợ sệt, muốn mau mau đánh xong về nhà. Con kia nghiêng đầu lại liền nhìn thấy một mặt người gần trong gang tấc. Lập tức sợ giật bắn người lên, gấp lui lại mấy bước thấy rõ ràng là một cô nương trẻ tuổi, không khỏi vỗ vỗ ngực nói:

"Cô nương, suýt chút nữa bị người hù chết, người không bị gì chứ."

Hai mắt ma nữ nhìn thẳng vào hần trong giọng nói không mang theo cảm tình nói:

"Đại thúc, có thể giúp ta một chuyện hay không?"

Người đánh sững sờ, hỏi:

"Giúp người cái gì gấp à, ta còn muốn đánh đây."

Ma nữ há mồm nói ra người đánh tròn mắt ngoác mồm:

"Rất đơn giản, người nhanh phi lễ ta." - Ngữ khí rất kiên định dường như đối với hai chữ phi lễ này không bất kỳ cảm giác gì.

Mặt của người đánh hiện kinh sợ, nói:

"Cái gì? Kêu ta phi lễ người?"

Đồng Tiểu Ngọc khẳng định đáp:

"Đúng, nhanh phi lễ ta." - Nói lại đi về phía trước một bước, muốn đưa mình ôm lấy người đánh.

Người đánh thấy tình huống như vậy vội vàng lùi lại mấy bước, xua tay vội gượng nói: "Người cái à đáng phụ này, người muốn cho ta không giữ được tiết hạnh à, người đừng hòng."

Nói xong người đánh liền muốn rời khỏi.

Đồng Tiểu Ngọc khoe miệng mang theo một nụ cười lạnh lùng, khoát tay chặn lại, một trận cuồng phong nổi lên, người đánh chỉ cảm thấy thân thể của mình bị chưởng không, thối lui về hướng Đồng Tiểu Ngọc. Hắn tâm trạng sốt sắng, hai tay quơ loạn trong miệng kinh hoảng hô:

"Không được, không được."

Nhưng hắn cuối cùng vẫn đứng như mong muốn bất lịch sự của Đồng Tiểu Ngọc, chỉ ít ỏi ở bên ngoài xem ra là như vậy, người đánh đem hết đại lực khi muốn tránh thoát, nhưng thân thể nàng đều thờ ơ không động lòng. Lúc này ô tô của Thu Sinh đã đi tới đầu hẻm, Đồng Tiểu Ngọc đứng lúc hô to lên:

"Cứu mạng, cứu mạng."

Thu Sinh nghe được tiếng kêu cứu, vội vàng dừng xe lại, vài bước đi tới trong ngõ hẻm, nhìn thấy tình hình trước mắt không khỏi nổi giận phừng phừng, nổi giận nói:

"Sao lại thế này?" – Nói xong hắn xông lên phía trước kéo lê người đánh chính là quyền cước bất chừa.

"Ngươi..." - Vốn định mắng người đánh một trận, nhưng chú ý tới Đồng Tiểu Ngọc lão già lão đạo, vội vàng đỡ lấy nàng: "Tiểu thư..."

Sau đó cười lạnh một tiếng nói:

"A, là gan ngươi thật sự không nhỏ, ban ngày ban mặt... Không, là phở lớn ngõ nhỏ hiếp phụ nữ nhà lành."

"Là nàng..." - Người đánh há mồm liền muốn giúp mình biện bạch một thoáng, nhưng Thu Sinh nhận định là hắn không đúng ngắt lời hắn nói:

"Ngươi không cần giải thích."

Lòng người đánh giận dữ và xấu hổ dị thường, vung một cái ống tay áo liền tự rời đi.

Chờ người đánh đi xa, Thu Sinh quan tâm quay về Đồng Tiểu Ngọc hỏi:

"Tiểu thư, ngươi không sao chứ?"

Đồng Tiểu Ngọc tựa vào trong ngực của hắn, giọng êm dịu nói:

"Ta rất sợ."

Thu Sinh khẽ mỉm cười an ủi:

"Không cần sợ, nhà ngươi ở nơi nào ta đưa ngươi về nhà."

Đồng Tiểu Ngọc chỉ tay về hướng bên cạnh, giọng ôn nhu nói:

"Nhà ta ở tại nơi này."

Thu Sinh vỗ vỗ bờ vai của nàng an ủi một tiếng:

"Không cần sợ, ta đi lấy ít đồ."

Liền đi xe hắn, Đồng Tiểu Ngọc ngồi phía sau tiến vào trong một toà nhà.

Mới vừa bước vào tòa nhà, Thu Sinh liền đối với bên trong hô:

"Người trong nhà mau ra đây hỗ trợ, nhà các ngươi có người bị thương rồi."

Thế nhưng là nửa ngày cũng không có phản ứng gì. Đồng Tiểu Ngọc ở bên cạnh giải thích:

"Người trong nhà ta đều ở tại tỉnh thành, nơi này chỉ có một mình ta."

Có vẻ như là đang ám chỉ Thu Sinh.

Ở trên cây tâm trạng Bạch Vũ lúc này không khỏi cảm thán, Đồng Tiểu Ngọc này từ nội dung cốt truyện gốc xem ra có vẻ như tình cảm đối với Thu Sinh rất sâu đậm, nhưng nơi này có vẻ như có chút trợn mắt lú lỏi, tốt nhất là Thu Sinh ở mộ phần của nàng thấp một nén nhang và nói một câu cảm khái.

Lúc này hai người đã tiến vào trong phòng, Bạch Vũ không nhìn thấy tình huống bên trong, chỉ có điều nghĩ đến đại khái hắn là cùng nguyên nội dung cốt truyện không kém bao nhiêu đâu. Cũng không nghĩ tới chuyện muốn đi vào, nhảy xuống đại thụ, đi tới một chỗ đất trống bên trong sân, cười hi hi, từ trong người mọc ra một cái bao nhỏ màu vàng.

Đem bao để dưới đất, mở ra bên trong là một ít công cụ dùng để lập đàn, nhưng đều là thuộc về hành trang mê ngui. Trên đất tìm một tảng đá tương đối bằng phẳng, bao mở ra biến thành khăn trải bàn, đốt nến, ngọn đèn, chuẩn bị sắp xếp tất cả. Sau đó từ trong miệng móc ra một thảo nhân nhỏ đặt ở đàn trên.

Lại để tóc Thu Sinh cùng một tấm bùa chú đồng thời phần vì là tro tàn, ném vào chu sa chứa trong bát, quấy đều chúng, đào ra một vệt hương về trên thảo người, sau đó hít mất nắm quyết trong miệng nhắc tới từ có, một lát sau nhẹ giọng nói một câu:

"Thu Sinh xin lỗi."

Lượm một tảng đá to bằng chậu rửa mặt ép ở bên trên.

Ở bên trong phòng Đồng Tiểu Ngọc đang cùng uống rượu với Thu Sinh, đã bị Đồng Tiểu Ngọc mê hoặc, một đôi mắt híp lại không có chút thần quang nào. Đột nhiên Thu Sinh chỉ cảm thấy trên người chìm xuống, như là bị cự thạch ngàn cân ép thân không thở nổi, một người đột nhiên tỉnh táo. Nhưng thân thể lại bị trực tiếp đè ép làm cho chiếc ghế dưới thân nát tan, dưới sự kinh hãi kêu ra tiếng:

"Chuyện gì thế này?"

Đồng Tiểu Ngọc cũng là khiếp sợ vô cùng, vội vàng đỡ lấy hán, nhưng vừa chạm tay vào người Thu sinh thì bắt đầu là chìm xuống tiến lên một cái lao đảo, kinh hãi nói:

"Ngươi làm sao vậy?"

"Ta không biết, ta chỉ cảm giác trên người mình thật giống một khối đá lớn đè lên, trực ép tới ta không thở nổi."

May là Thu Sinh, hán từ nhỏ theo Cửu thức học nghệ trong thân thể có chút pháp lực kia quanh năm cải tạo, thể chất đã sớm khác hẳn với người thường. Nếu là một người bình thường, khẳng định đã bị đè chết.

Lúc này cửa phòng đột nhiên "ầm" một tiếng mở ra, chỉ thấy bóng người Bạch Vũ thu chân xuất hiện ở một mình một trước quý điện, Thu Sinh một mặt kinh ngạc, nhìn Bạch Vũ nói:

"Sư thúc, tại sao ngươi lại ở chỗ này?"

Nhưng Bạch Vũ nhìn hai người cười hắc hắc nói:

"Thu Sinh, vị của phao quý nữ tư như thế nào."

Thu Sinh sững sờ, có chút không rõ lý do.

Nhưng Bạch Vũ cũng không trả lời hán, mà ánh mắt nhìn về phía Đồng Tiểu Ngọc, hán lạnh rên một tiếng nói:

"Người không phạm tới quý, quý không phạm tới người, nữ quý này ngươi đúng thật là to gan, tới nơi này lên ta sư chất đến rồi."

Đồng Tiểu Ngọc một bộ vô cùng sợ hãi đáng về quay về Bạch Vũ nói:

"Ta không biết ngươi đang nói cái gì, rốt cuộc ngươi là ai."

Thu Sinh cũng ở một bên để Đồng Tiểu Ngọc giải thích:

"Đúng đó sư thúc, nàng làm sao có thể là quý chứ? Vừa nãy nàng bị cái người đánh kia phi lễ thì ta cứu nàng mà."

Bạch Vũ mắt lạnh nhìn nàng nói:

"Vừa nãy từ khi ngươi bắt đầu xuất hiện ta liền chú ý tới ngươi rồi, còn ngại biện ả?" - Nói xong cũng không cho nàng cơ hội nói chuyện, tiện thể móc kiếm gỗ đào ra, một chiêu kiếm hướng về nàng quét qua, "xoạt" một đạo hào quang màu vàng từ mũi kiếm bay ra chỉ vào ma nữ Đồng Tiểu Ngọc vọt tới.

Đồng Tiểu Ngọc thấy vậy "lai già bất thiện", vội vàng né tránh, "đùng", trước vị trí bị ánh vàng đánh ra một con số thốn thâm hố động. Đồng Tiểu Ngọc lúc này cũng thực sự tức giận, trên má phải đã phát sinh ra biến hóa, vốn là khuôn mặt bề ngoài xinh đẹp lúc này đã biến thành một đồng thịt rữa, con ngươi kia lại còn treo ở trên gương mặt. So với hình tượng vừa nãy khó ai có thể tưởng tượng ra được.

Thu Sinh thấy tình hình này không khỏi vậy vậy đầu, kể cả mình nhìn lầm. Nhưng cuối cùng không thể không tin tưởng vào hiện thực, đây thực sự là ma nữ, hơn nữa diện mạo thật sự khủng khiếp như vậy, chính mình mới vừa rồi còn muốn cùng nàng này kia... May là phát hiện sớm, nếu phát hiện ra không chừng còn bệnh liệt dương.

Bạch Vũ cứ việc đã có chuẩn bị tâm lý cũng là không khỏi xoa xoa con mắt bị tương phản đâm bị thương, sau đó điều chỉnh tốt tâm thái cổ động pháp lực hướng về nàng sát tướng mà đi. Ma nữ lúc này là mất lộ ra hung tương, chỉ thấy đầu nó vậy một cái, mái tóc sau đầu phảng phất hóa thành một cái roi ngựa, tựa như tia chớp hướng về Bạch Vũ mà quét tới.

Bạch Vũ tự biết roi của nàng lợi hại, không dám bắt cản, kiếm gỗ đào trong tay hướng lên trên vén lên quay về cái mái tóc kia mà cắt tới. "Keng" một

tiếng, phát sinh một tiếng sắt thép va chạm, chiều kiếm này của Bạch Vũ cũng không triệt để chặt đứt được mái tóc, chỉ là chém vào được một nửa.

Ở trong phim ảnh Cừu thúc là dùng kiếm tiền đồng chặt đứt mái tóc nàng, kiếm gỗ đào của Bạch Vũ tất nhiên là không thể so kiếm tiền đồng, nhưng Cừu thúc trích dẫn lực lượng ánh trắng, tất nhiên là lực công kích vô cùng. Kiếm gỗ đào của Bạch Vũ là dùng hấn pháp lực của chính mình thôi thúc, luận pháp lực trong cơ thể Bạch Vũ hiện tại cũng chỉ có mười hai tia, tất nhiên là không sánh được kiếm tiền đồng trữ đầy ánh trắng. Nhưng kiếm gỗ đào trong tay Bạch Vũ lại có đặc điểm của nó, mặt trên có lực lượng thiên lôi phụ. Thiên lôi lực lượng chính là khắc tinh của tà ma, Bạch Vũ cho tới bây giờ chưa từng trích dẫn.

Chỉ thấy hấn toàn lực khởi động pháp lực tự thân rót vào bên trong kiếm gỗ đào, nhưng hào quang màu vàng óng trên kiếm gỗ đào càng lúc càng mờ, dần dần biến mất. Đồng Tiểu Ngọc thấy vậy cho rằng pháp lực Bạch Vũ hao hết, vô lực khả chiến, tất nhiên là không thể bỏ qua cơ hội này, đầu vẩy một cái lại là một mái tóc quất tới, đòn đánh này mang theo tiếng gió như ác quỷ kêu rên ô ô vang vọng.

Tốc độ nhanh chóng, chỉ là trong nháy mắt liền đến gần kề Bạch Vũ, mắt thấy liền muốn đem Bạch Vũ đánh da tróc thịt bong. Đột nhiên bất ngờ xảy ra chuyện, kiếm gỗ đào vốn đã lu mờ âm đạm lại nổi lên cổ cổ sấm sét. Đồng thời, Bạch Vũ một chiêu kiếm liền ra tay, "xì xì" kiếm đụng tới mái tóc, "hò" sấm sét dẫn hỏa, kể cả mái tóc vũ khí Đồng Tiểu Ngọc kia vẫn một lượt cháy.

Đồng Tiểu Ngọc kinh nộ dị thường, đem mái tóc sượt diệt hỏa diễm trên đất, trực tiếp nổi khùng, tóc càng như là thép nguội từng chiếc dựng thẳng lên, thân thể còn ở chỗ cũ chưa động, nhưng đầu bay lơ lửng lên trời, hướng về phía Bạch Vũ đánh tới.

Bạn đang đọc truyện *Đạo Thống Truyền Thừa Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Phù Trận

Team: Vạn Yên Chi Sào.

Bạch Vũ giữa người tránh một kích này, nhưng trong lòng thì cười nhạt không dứt, muốn chơi trò đánh lén? Tinh ngộ chút đi. Hấn nhanh chóng đứng thẳng người, cũng không để ý tới đầu của Đồng Tiểu Ngọc, một kiếm trực tiếp hướng tới bả vai nàng chém xuống.

"Ba."

Mang theo một tia lửa, đem thân thể nàng chém bay ra xa mấy thước, đầu cùng người nàng tách ra vẫn còn có thể cảm giác được đau đớn, trong miệng phát ra tiếng kêu gào thảm thiết, vang khắp trong toàn bộ Không Trạch.

Sau đó Bạch Vũ không ngừng tay, lật tay một cái trên tay xuất hiện một tấm phù trừ tà, chìa tay ném đi, bùa chú như ám khí chính xác không hề sai lệch dính vào người Đồng Tiểu Ngọc. Đồng Tiểu Ngọc bị bùa chú dán ở giữa, trên người toát ra từng làn từng làn khói xanh, tiếng kêu thảm thiết trong miệng mới vừa dừng lại lại vang lên lần nữa.

Bạch Vũ lúc này hừ lạnh một tiếng, nói:

"Bây giờ ta cho ngươi một cơ hội, ngoan ngoãn đi đợi đầu thai cho ta, không được tiếp tục ở chỗ này dây dưa với Thu Sinh, ngươi nghe hay không nghe?"

Sau đó lại cúi người nhặt đầu của Đồng Tiểu Ngọc ở trên đất lên, đem nó ném tới bên cạnh thân thể nàng, để cho nàng gắn lại, nhưng đôi mắt lại lạnh lùng nhìn nàng.

Đồng Tiểu Ngọc thấy đầu mình về lại chỗ cũ, đem hình dạng quỷ của mình giấu đi, ngẩng đầu lên nhìn người gõ Thu Sinh mặt đỏ bừng ở một bên bị thạch đầu ở trên ép tới, trong ánh mắt để lộ ra vẻ luyến tiếc không thôi. Bạch Vũ lại hừ lạnh một tiếng, nói:

"Ngươi hấn biết, nếu như ngươi cùng hấn ở chung một chỗ sẽ hại hấn."

Đồng Tiểu Ngọc sau khi nghe lời của Bạch Vũ, âm thầm cắn răng một cái, thu hồi ánh mắt quay lại nhìn về Bạch Vũ không nói gì, chỉ khe khẽ gật đầu. Có điều trong đôi mắt đã mờ nhạt, nước mắt tí ta tí tách như trân châu rơi xuống. Đây chính là tình yêu của một nén hương kia sao? Lại đặt tới loại tình độ này? Bạch Vũ âm thầm nôn khan.

Thấy nàng gật đầu, Bạch Vũ lập tức đi tới phía trước núi đem phù trừ tà lấy xuống, sau đó khoát tay nói:

"Đi nhanh đi!"

Đồng Tiểu Ngọc cuối cùng trong lòng lại tràn đầy luyến tiếc nhìn Thu Sinh, sau đó hô một tiếng, một trận cuồng phong nổi lên rồi theo đó mà bay đi. Gió thật to, khiến cho trong phòng cũng nổi gió lên, mang theo cát bụi cuộn cuộn làm cho Bạch Vũ hai người không mở mắt ra được, chỉ đành phải dùng hai tay che mắt. Qua một hồi lâu, hai người bọn họ giữ rơi bụi đất trên người, mở hai mắt ra, nhưng phát hiện khuê phòng vốn dĩ sạch sẽ ngăn nắp bây giờ đã biến thành nhà hoang phủ đầy mạng nhện. Hóa ra mới vừa rồi hết thấy đều là ảo ảnh, chẳng qua là quỷ nữ thi triển pháp thuật mà thôi. Âm thanh hệ thống

đứng lúc vang lên:

"Nhiệm vụ hoàn thành, kí chủ lấy được ba trăm điểm trao đổi."

Bạch Vũ hài lòng gật đầu một cái đi tới bên cạnh Thu Sinh, trên tay bắt pháp quyết giải thuật tượng gỗ của hắn, nói:

“Đứng lên đi."

Lúc này Thu Sinh phục hồi tinh thần lại, đi đứng hoạt động một chút cảm giác mình đã có thể động đậy, hắn đứng lên mặt đầy nghi vấn hướng Bạch Vũ nói:

"Sư thúc, mới vừa rồi là xảy ra chuyện gì? Sao ta lại có cảm giác trên người giống như bị thạch đầu đè ép?"

Bạch Vũ lại vội vàng cười ha hả, nói dối:

"Hả, phải không, hẳn là quý đề người đi, vừa rồi chỉ là nữ quý tới."

"Hả?" - Thu Sinh có chút không tin, lại hỏi: "Vậy sư thúc tại sao lại ở chỗ này?"

"Ta?" - Bạch Vũ sưng sốt một chút, nhưng rất nhanh liền phản ứng lại: "Ta nghĩ ra được bán mấy con gà sống chuẩn bị dùng để đổi phó cương thi, chẳng qua là lúc đến đây phát hiện ra một nữ quý, trước tiên xem thử nàng ta muốn làm gì. Lại không nghĩ rằng là đang sắp đặt kế hoạch đối với người."

Rồi sau đó lại mặt đầy tức giận nói:

"Diễn kỹ(1) của con nữ quý này tệ như vậy, người lại không phát hiện sơ hở của nàng ta, ta thấy người thật sự là đầu óc mê mị, thấy đàn bà liền đặc ý vênh váo rồi. Thật may con nữ quý này bản tính không tính là xấu còn có ý tứ đối với người, nếu như là một con lệ quý hoặc là ác quý người có thể đã bị găm ngay cả cái xương cũng không còn."

(1) Diễn kỹ: Khả năng biểu diễn thủ thuật.

Thu Sinh vội vàng cười theo nói:

"Sư thúc nói đúng, chúng ta nán lại ở đây lâu rồi cũng nên trở về rồi, nếu không sư phụ phải lo lắng, ta nhìn bên ngoài trời cũng không mưa hay là đi nhanh lên đi."

"Trời mưa rồi sao?"

Bạch Vũ nghi ngờ, nhưng sau đó liền phản ứng, đây là nữ quý muốn Thu Sinh lưu lại nên khiến cho hắn bị che mắt. Vỗ hắn một cái, một bên đi ra ngoài cửa, một bên nói với hắn:

"Đi thôi, căn bản là trời không có mưa."

Hai người đi tới nghĩa trang đã là nửa đêm, có điều bên trong nghĩa trang vẫn thấp đèn, Cửu Thúc ngồi ở trên ghế dựa đã ngủ thật say, Văn Tài cũng đứng ở trên giường vô cùng mệt mỏi tựa như lão đạo muốn ngã. Bạch Vũ bắt đầu đi thờ dài, đi tới trên mép giường nhẹ nhàng vỗ hắn một cái, nói:

"Văn Tài đừng ngủ."

Văn Tài bị giật mình kinh ngạc, chợt đánh mình một cái, đầu óc lập tức thanh tỉnh một chút, hắn tưởng Cửu Thúc, hét thảm lên theo thói quen:

"Sư phụ, con không có ngủ, con còn thức."

Có điều lần này lại khiến Cửu Thúc giật mình, người Cửu Thúc run lên, nhịp tim nhất thời tăng nhanh không ít, nghe ra là tiếng kêu của Văn Tài thì trong lòng một trận khó chịu, mắt cũng không chịu mở ra trực tiếp tức giận nói với hắn:

"Gào cái quỷ gì, mau lo chuyện của người đi."

Nói xong lần nữa tìm một tư thế thoải mái rồi ngủ tiếp. Văn Tài đột nhiên nhận ra, sư phụ ở chỗ này, vậy ai ở sau lưng, hắn hướng sau lưng nhìn lại, lại thấy Bạch Vũ trợn mắt há mồm nhìn hai thầy trò.

Văn Tài vỗ ngực một cái, trong mắt mang oán niệm thấp giọng oán giận nói:

"Sư thúc, người có thể hù chết ta."

Bạch Vũ lúc này thật sự không còn lời nói để nói, thật là hai thầy trò không bình thường. Hắn bắt đầu đi lắt đầu một cái, hướng về phía Văn Tài nói:

"Mau thức dậy đi, nếu không buổi sáng thức dậy trên người phải găng gượng rồi."

"Vâng" - Văn Tài vội vàng gật đầu đáp ứng, tỉnh dậy lần nữa.

Bạch Vũ trở về phòng đóng cửa, nhưng lại hoàn toàn không buồn ngủ, không cách nào ngủ được. Vẫn còn một nhiệm vụ cuối cùng, sau khi hoàn thành liền phải đi về, không biết sau khi hoàn thành nhiệm vụ còn có thể lưu lại thời gian bao lâu, sau này còn có thể trở lại hay không, không thể không nói cùng ba thầy trò Cửu Thúc thời gian ở chung với nhau mặc dù không lâu, nhưng quả thật có không ít cảm tình. Mà cùng người ở trong không gian điện ảnh này chung sống với nhau cũng tương đối đơn giản, không giống không gian thực tế nơi hẳn sống tràn đầy đầu đá lẫn nhau, mỗi một người đều có bản tính nhỏ của mình, cũng đều có tính toán của mình.

Trong lòng hẳn hướng hệ thống hỏi:

"Hệ thống ta sau này còn có thể trở lại hay không?"

"Có thể, chỉ cần kí chủ sử dụng điểm trao đổi nhất định, liền có thể bất cứ lúc nào đến thế giới mình đã trải qua."

Hệ thống trả lời khiến cho Bạch Vũ không kiềm được mừng rỡ trong lòng.

Muôn vàn suy nghĩ trong lòng, suy nghĩ lẫn tâm sự từ từ thiếp đi.

Tiếp theo, Bạch Vũ tự nhiên biết trình độ lợi hại của cương thi lần sau tới, phải biết trong phim ảnh lần đầu tiên tập kích Nhậm Doanh Doanh, lúc đó cương thi vẫn còn nhảy, nhưng ở hồi kết cương thi lại có một vài đặc điểm giống người bình thường. Không chỉ là ngũ quan đã gần khôi phục, ngay cả lúc đi cũng đều là từng bước từng bước đi bộ, chẳng những như vậy trí khôn của hắn như cũng tăng thêm rõ rệt, từ việc hắn biết trên đỉnh phòng từ cửa sổ mái nhà tiến vào liền có thể biết được.

Trong Mao Sơn bí điển chính là hấp thụ máu tươi, triệu chứng của Tiểu Thành Khí Hậu. Cương thi như vậy nếu so với dĩ vãng phải mạnh hơn gấp mấy lần, chỉ lấy uy lực kiếm gỗ của Bạch Vũ cùng với pháp lực nhỏ bé của hắn, tất nhiên khó mà đảm nhiệm, trừ phi pháp lực của hắn có tăng lên rõ rệt, cũng phải tăng gấp mấy lần, như vậy hẳn vận dụng uy lực của kiếm gỗ đào sẽ càng lớn mạnh. Có điều cái này ngược lại có chút khó khăn. Tuy nói pháp lực của Bạch Vũ mỗi ngày đều đang tăng lên, nhưng nếu nói về tí, một ngày đại khái tăng thêm hai đến ba tí trái phải. Nhiều lắm là có mười bảy mười tám tí thì hoàn toàn như muối bỏ biển. Vì đối phó con kia bởi vì uống đũa máu tươi mà cương thi của Tiểu Thành Khí Hậu, lại phải làm giết có công hiệu, lại không chặt vật giống như đám người Cửu Thúc trong bản gốc, Bạch Vũ làm tất cả chính là chuẩn bị đầy đủ.

Hắn nghiên cứu cho tới trưa, rốt cuộc tìm được một phương pháp, đó chính là dùng trận pháp! Loại trận pháp này vậy mà cũng phải chuẩn bị nhiều loại tài liệu hiếm có mới có thể bố trí, nhưng Mao Sơn lại có một loại hình thức trận pháp không cần lo lắng những thứ này. Đó chính là Phù Trận Đặc Biệt của Mao Sơn! Phù trận thuật chính là một loại đặc sắc của Mao Sơn, cũng chia rất nhiều loại, hẳn phải dùng một loại trong đó, đó là lấy một loại bùa chú đặc thù để bố trí trận pháp, đặc điểm của nó là thuận tiện mang theo, lại có uy lực không nhỏ.

Loại bùa này nhìn không có gì khác biệt so với bùa chú bình thường, chẳng qua là một tờ giấy mà thôi. Nhưng vận dụng pháp lực đánh ra, khi gặp mục tiêu sẽ nổ tung chung quanh hóa thành trận trụ bùa chú(1). Dĩ nhiên cách làm của trận trụ này cũng không đơn giản, nó chính là đem một đồng những lá bùa có thuộc tính giống nhau nối thành một tấm. Có thể thấy được độ khó trong đó, trong này cần phải có sự thuần thục đối với việc chế phù, còn phải có mức độ nắm vững nhất định, còn phải rất khôn khéo nắm chắc kỹ năng chế tạo phù trận.

(1) Trận trụ bùa chú: Những lá bùa nổ ra xếp thành hình trụ vây quanh mục tiêu.

Có điều đối với Cửu Thúc bọn họ mà nói trong vòng hai ngày học phương pháp luyện chế phù trận có thể nói là vô cùng khó khăn, không một tia hy vọng. Sau khi Bạch Vũ nói cho bọn họ biết có loại phương pháp này, Bạch Vũ yêu cầu hai người Cửu Thúc cùng nhau chế tạo, Cửu Thúc không ngừng lắc đầu, theo như lời hắn nói là không có thiên phú học trận thuật, hẳn còn nói hẳn lúc còn trẻ đã nghiên cứu qua mấy năm trận thuật, ngay cả phù trận này cũng nghiên cứu qua, nhưng kết quả lại chẳng làm nên trò trống gì.

Bất đắc dĩ, Bạch Vũ cũng không bắt buộc, vì vậy tự nhốt mình ở trong phòng một mình nghiên cứu. Không thể không nói Mao Sơn truyền thừa thâm hậu, thuật pháp có muôn vàn biến đổi, chỉ riêng thuật phù trận này lại có hơn mấy trăm loại. Có hạn chế kẻ địch hành động, có mê hoặc kẻ địch, làm bị thương kẻ địch, cũng có tiêu diệt kẻ địch.

Tuy nói Bạch Vũ đem bí pháp trong Mao Sơn bí thuật đều ghi khắc trong đầu, nhưng một lúc nhiều tin tức như vậy ập tới, vẫn khiến hắn một trận đau đầu. Vì vậy hắn đầu tiên là thả lỏng bản thân một chút, tìm đúng một loại trong đó là trận pháp tiêu diệt kẻ địch. Đối với cương thi kia dĩ nhiên là không thể hạ thủ lưu tình.

Xem sơ qua một chút, cuối cùng hắn chọn một loại đối với hắn hiện tại mà nói có thể thi triển, vừa có thể vững vàng tiêu diệt cương thi trận pháp, chính là Trừ Tà trận. Trên tay của hắn còn có số lượng lớn phù trừ tà lẫn trước vẽ đề đầy trong phòng này, có thể không cần hao tổn đại tinh lực đi về tiếp phù trừ tà, chỉ cần toàn tâm chế tạo trận phù là được.

Sau đó cũng không do dự nữa, tỉ mỉ hồi tưởng lại, mỗi một bước chế tạo trận phù cùng phương pháp đại khái, sau khi hoàn toàn rõ ràng hắn bắt đầu chế tạo. Lấy pháp lực của hắn bây giờ thật ra thì chế tạo ra được trận phù vẫn là có chút khó khăn, cho nên hắn phải nắm vững mỗi một kĩ năng để tiết kiệm pháp thực của bản thân.

Bạn đang đọc truyện *Đạo Thống Truyền Thừa Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Lập đàn bố trận

Team: Vạn Yên Chi Sào.

Đối với luyện chế của phù trận trong Mao Sơn bí thuật có ghi lại căn cứ, nó là do Ân, Phù, Thuật ba phương diện phối hợp. Ân tức là dấu tay pháp quyết, phù tức là linh phù, thuật tức là Mao Sơn bí thuật đặc biệt. Pháp quyết dấu tay tổng cộng có mười hai cái, phù tổng cộng cần ba mươi sáu tấm, rồi sau đó ở trên một tấm chủ phù khắc lên bí thuật pháp văn.

Chế tạo phù trận cần người chế tạo đối với mỗi một thứ nắm chắc chi tiết phải hết sức chặt chẽ cẩn thận, không được có một chút nhầm lẫn hay sai lầm nào.

Tiếp theo hán cũng không tiếp tục kéo dài, liền bắt đầu chế tạo trận phù. Đầu tiên là hán đem ba mươi sáu tấm bùa chú dựa theo một loại quy luật kỳ lạ bày ra, sau đó nhắm hai mắt lại niệm từng câu từng câu thần chú lên, đột nhiên trên hai tay hán bóp ra một cái dấu tay kỳ lạ. Sau đó từ chính giữa ba mươi sáu tấm bùa chú đã được bày ra bay ra một tấm bùa chú, lá bùa kia lại hoàn toàn không tuân theo quy luật vạn vật hấp dẫn trôi lơ lửng ở giữa không trung, hơn nữa còn giống như một con quay không ngừng quay tròn chung quanh.

Đột nhiên, hai mắt Bạch Vũ chợt mở ra, từ trong bắn ra hai tia tinh quang, pháp lực toàn thân lưu động ngón tay giống như mang hoa hồ điệp vũ động chỉ khiến cho người nhìn hoa cả mắt không thể chớp mắt. Ánh sáng màu vàng trong hai tay Bạch Vũ từng đạo từng đạo bay ra, trực tiếp thần tốc đánh vào trên bùa chú đang xoay tròn. "Leng keng leng keng", ánh sáng đánh vào bùa chú trên lại sẽ phát ra tiếng sắt thép va chạm, từng tiếng từng tiếng thật giống như tiếng nhạc rất có tiết tấu.

Đột nhiên phát sinh dị biến, trên lá bùa lại bốc lên khói xanh, còn truyền tới tiếng động lạ "tí tách", "vù vù", cuối cùng bùa chú lại bốc cháy, rất nhanh liền bị đốt thành tro bụi.

Bạch Vũ không khỏi thở dài một hơi, trong bụng cảm thán, đối với người luyện chế trận phù yêu cầu khả năng khống chế lực đúng là rất lớn, vừa rồi hán chỉ là trong lòng nổi lên một chút chấn động liền khiến cho trận phù này bị phá hủy. Có điều hán cũng không chán nản, dấu sao lần đầu tiên không thể nào thành công ngay được, đây chẳng qua là đang góp nhặt kinh nghiệm mà thôi.

Vì vậy hán tĩnh tâm lại, đem tâm tình điều chỉnh xong sau đó lại luyện chế lần nữa. Chỉ như vậy qua một buổi chiều, Bạch Vũ cuối cùng cảm thấy khó khăn khi luyện chế trận phù này. Phù trừ tà vốn dĩ khắp phòng bây giờ chỉ còn lại mấy trăm tờ, nhưng hiệu quả cũng rất rõ ràng, năng lực của Bạch Vũ bây giờ có thể làm được tâm không gọn sóng, bình tĩnh trời sập không sợ hãi, chẳng qua là vào lúc vẽ thuật văn có lúc xảy ra chút sai lầm.

Lúc này không khỏi ngừng lại một chút, nhắm hai mắt lại hán mới vừa chế tạo qua trận phù Bộ Trâu như chiếu phim vậy, trong đầu hán nhớ lại từng chút. Qua hồi lâu, Bạch Vũ mở hai mắt ra lần nữa, có điều trong hai mắt lại tràn đầy mơ màng, hai tay dần dần máy móc giờ lên bắt ấn quyết, một tấm bùa chú lần nữa bay đến giữa không trung, lần nữa xoay tròn ấn quyết trong tay hán như cũ kéo dài không ngừng, từng tia ánh sáng vàng từ trong dấu tay của hán bay ra đánh vào bùa chú trên, "leng keng leng keng", âm thanh dễ nghe cũng lần nữa vang lên.

Hán mang mười hai đạo ấn quyết đánh xong, đột nhiên bùa chú giữa không trung chợt ánh sáng rực lên, đúng lúc Bạch Vũ đưa ra một ngón tay ở giữa không trung hư họa(1), ngón tay giờ khắc này tựa như không còn là ngón tay, cuộn cuộn ánh sáng giữa không trung không chỉ còn là hư vô. Từng đạo đường cong kỳ quái sinh ra dưới ngón tay của hán, lại dần dần hình thành một bức chủ văn kỳ quái. Đợi Bạch Vũ vẽ xong phù văn thu ngón tay về, ánh sáng sáng ngời cũng bỗng nhiên thu lại, trực tiếp nhỏ đi gần mười lần, mà phù văn cũng như vậy nhỏ đi gần mười lần.

(1) Hư họa: Vẽ vào hư không.

Lúc này trên đất đã bày xong ba mươi sáu tấm bùa chú khác cuối cùng đồng loạt rung rung lên, phát ra từng tiếng "vù vù" giống như là vô số con ruồi ở trước người quanh quẩn bay lượn, thanh âm cực kỳ khó nghe làm màng nhĩ người ta ngứa ngáy. Nhưng Bạch Vũ thật giống như không bị ảnh hưởng, ánh mắt một mực không rời khỏi chủ phù ở giữa không trung, gần cuối hán khẽ quát một tiếng:

"Tự!"

Bùa chú ban đầu rung động cuối cùng đồng loạt bay tới hướng chủ phù đang phát quang đánh tới. "Vù vù vù", bùa chú đụng vào phía trên chủ phù cuối cùng vẫn không vào trong.

Giống như là giọt nước sáp nhập vào dòng sông, không thấy một dấu vết nào.

Đội ba mươi sáu tấm bùa chú cũng không vào trong đó, ánh sáng dần dần ẩn đi, đợi khi nhìn kỹ lại chỉ còn có một tấm bùa chú, một tấm mỏng manh rất khó khiến cho người ta tưởng tượng ra được là mấy chục tấm dung hợp mà thành.

Khỏe miệng Bạch Vũ nhếch lên một nụ cười mỉm, trong lòng có chút vui mừng, từ thứ nhất sẽ có từ thứ hai, từ thứ ba thậm chí cách từ thứ tư còn xa sao? Lúc này bên ngoài phòng tuy đã tới lúc đêm khuya, nhưng Bạch Vũ vẫn không buồn ngủ, hán tranh thủ cho kịp, vẫn bận rộn hết một đêm, đợi đến buổi sáng ngày thứ hai cuối cùng chế được bốn tờ trận phù.

Một ngày một đêm không ăn không ngủ, Bạch Vũ đã cực kỳ mệt mỏi, vì vậy liền nằm ở trên giường từ từ thiếp đi, hán vốn định trước khi ngủ một giấc sẽ nói cho Cửu Thúc bọn họ. Nhưng mà hán đoán sai mức độ mệt mỏi của mình, vừa ngủ trực tiếp ngủ đến khuya hôm sau, đợi hán tỉnh lại không khỏi cười khổ, lúc này bọn Cửu Thúc tất cả hán đã sớm ngủ rồi, bất đắc dĩ quyết định ngày mai nói sau, ngày mai cũng là ngày cương thi phải tới.

Hán sau khi tỉnh lại thì ngủ không nổi nữa, vì vậy đem thời gian còn lại dùng tu luyện, trải qua cả đêm tu luyện pháp lực của hán đạt tới mong muốn mười

tám ti. Nói như vậy nếu muốn đạt tới giai đoạn Vô Chú Thi thuật, điều kiện cơ bản nhất chính là pháp lực phải đạt tới hai mươi ti, sau đó đem pháp lực tán loạn ngưng tụ thành một cỗ. Pháp lực là căn bản, ngưng tụ pháp lực thành công, liền có thể dựa vào độ thông thạo đối với thuật pháp của mình, không cần hết sức đọc thần chú liền có thể thi triển pháp thuật.

Bây giờ hấn có lòng tin hơn đối với nhiệm vụ cuối cùng này, vì vậy lập tức không trì hoãn nữa, đi tới phòng khách chính giữa tìm được Cửu Thúc đang chuẩn bị đi ra ngoài uống trà sớm, nói rõ nguyên nhân với hấn. Cửu Thúc vì hấn cảm thấy vui vẻ, Cửu Thúc ha ha cười nói:

"Tối ngày hôm qua cương thi lại xuất hiện còn hút máu người, nhưng buổi tối hôm nay khai đàn bày trận nhất định khiến cho con cương thi này chỉ có tới chứ không có về."

Lập tức trà sớm cũng không uống, quay đầu kêu hai người Thu Sinh Văn Tài đến:

"Nhanh đi chuẩn bị đồ, bày đàn xong buổi tối phải khai đàn bày trận."

Hai người đáp một tiếng, liền đi trước chuẩn bị đồ.

Cửu Thúc có hướng về phía Bạch Vũ nói:

"Lần này có người tới làm phép, ta thấy người còn không có pháp bảo, chờ một chút ta đưa người một cái."

Bạch Vũ vui mừng trong bụng, pháp bảo này chính là những cương thi kia trong đó các đạo sĩ mặc đạo bào loại áo choàng này đối phó tà vật có công hiệu đặc biệt, có điều tài liệu này chẳng qua là vài vóc thông thường, nhưng đạo bào ở trên có tông ấn của Mao Sơn từ đó khiến cho nó trăm quỷ không vào bách tà không gần, còn có thêm tác dụng thanh thần ngưng khí.

Đợi đến chạng vạng tối, ở một nơi đã ngoại không có người ở, Bạch Vũ nhìn pháp đàn trước mắt, trong bụng cảm thấy có chút kích động, đầu sao đây là lần đầu tiên hấn khai đàn làm phép, lần đầu tiên luôn là khó quên nhất. Lúc này Bạch Vũ đã mặc vào đạo bào ánh vàng, hấn cầm kiếm gỗ đào ở trong tay thật là có mấy phần đáng vẻ.

Chẳng biết Thu Sinh, Văn Tài hai người đã đi tới sau lưng hấn, hỏi:

"Su thúc, có thật là sẽ đến không?"

Văn Tài cũng ở bên cạnh phụ họa nói:

"Đúng đó, nơi này khi ho cò gáy cũng không có mấy người, còn không bằng đi ngủ."

Bạch Vũ không kiềm được cười lên, hướng về phía Văn Tài cười nhạo một tiếng nói:

"Ta thấy người buồn ngủ thì có."

Cửu Thúc chẳng biết lúc nào cũng đến nơi này, hấn ho nhẹ một tiếng, trừng mắt một cái hai đồ đệ nói:

"Các người yên tĩnh một lúc cho ta." - Rồi sau đó hướng về phía Bạch Vũ hỏi: "Su đệ, trận pháp này người cảm chắc mấy phần?"

Bạch Vũ chỉ nhẹ nhàng cười một tiếng an ủi:

"Đối phó con cương thi này, dùng trận pháp này tuyệt đối cảm chắc chín mươi phần trăm trở lên, sư huynh không cần lo lắng."

Hấn nhìn sắc trời một chút cảm giác đã xong hết rồi, vì vậy cầm lên chiếu hòm chuông trên bàn, nhẹ nhàng lay động, chiếu hòm chuông phát ra âm thanh thanh thúy dễ nghe. Thanh âm không lớn chỉ có thể khiến cho người ta nghe rõ, nhưng thanh âm này lại mười phần lực xuyên thấu, chính là tối nay ở ngoài mây dậm có thể nghe được thanh âm lớn như vậy.

Sau đó lại cầm lên một lá thảo nhân, phía trên dán lên một tấm bùa nhỏ, đem nó để xuống trên bàn, sau đó trong miệng nói lầm bầm, ngón tay bấm quyết. Ước chừng qua mấy phút đồng hồ thảo nhân chỉ một hướng, một đạo ánh sáng từ đầu ngón tay bay ra bắn thẳng đến trên thảo nhân. Đột nhiên thảo nhân vốn không có mạng sống kia lại tự động lên, hơn nữa còn giống như là một vật còn sống vậy nhip từng bước cứng ngắt, từng bước từng bước ở trên pháp đàn quay vòng.

Bạch Vũ lập tức không có bất kỳ động tác nào, chỉ nhìn không chớp mắt theo hướng của thảo nhân. Lúc này thảo nhân bỗng nhiên ngừng lại, trong hai mắt Bạch Vũ thần quang đông lại một cái, kiếm gỗ đào đã lập tức tế khởi. Tay hấn bóp kiếm quyết, trong miệng lại lần nữa niệm thần chú lên, thật giống như là chuẩn bị tùy thời ứng chiến.

"Ngao."

Lúc này một tiếng gào tựa như thú nhưng không phải là thú đột nhiên từ cách đó không xa vang lên, một cái bóng đen từ trong bóng tối từng bước từng bước hướng chỗ Bạch Vũ đi tới. Trên cây nến đèn đuốc lay động, mờ nhạt ngọt ngào, khiến cho mọi người ở đây đều cảm thấy tâm tình ngọt ngào dị thường. Bóng đen rút cuộc tiến vào trong phạm vi đèn đuốc, kia chính là cương thi tựa như người vậy ngang ngược sải bước hướng mọi người đi tới.

Văn Tài cũng đối với thứ này có cảm giác sợ hãi không nhỏ, lập tức trốn tới sau lưng Thu Sinh. Thu Sinh bất đắc dĩ lắc đầu một cái, nhưng vẫn kệ hấn.

Bạch Vũ thấy cương thi tới, trong bụng cười lạnh một tiếng, hôm nay nhất định khiến ngươi hài cốt không còn, chết không có chỗ chôn.

Cương thi thấy Bạch Vũ lại tựa như gặp được kẻ thù giết cha vậy, một đôi ánh mắt không có cảm tình, giống như muốn phun ra lửa, gắt gao nhìn chăm chăm Bạch Vũ, hẳn là còn nhớ lần trước lúc hắn bị Bạch Vũ đã thương. Lúc này hắn phát hiện trong mắt Bạch Vũ vẻ cười nhạo, không khỏi ánh lửa càng rực hơn, hướng trời gào to một trận, dưới chân dùng sức đạp một cái thân thể tựa như hóa thành đạn đại bác hướng Bạch Vũ lao thẳng tới.

Lúc này thân thể cương thi so với lúc bắt đầu phải linh hoạt hơn gấp mấy lần, lực lượng cũng tăng thêm không ít, tự nhiên khó đối phó hơn, nhưng Bạch Vũ cũng không có ý định cùng hắn giao đầu chính diện, chỉ thấy hai tay hắn dịch một cái, bốn tờ trận phù kia đã bị hắn bóp trong tay, hắn hét lớn một tiếng:

"Thái thượng lão quân lập tức tuân lệnh, nhanh."

Đồng thời trận phù cũng tự trong tay hắn bay ra trong nháy mắt liền đi tới trước người cương thi. "Bing" "Bing" "Bing" "Bing", bốn tiếng nổ vang lên, chỉ thấy bốn tờ trận phù đem cương thi vây lại, đồng thời lại đồng loạt nổ to như sấm chớp, còn mang theo tia lửa hình tròn cùng khói mù. Qua hồi lâu, đợi tắt cả đều trở về yên ắng nhưng chỉ thấy cương thi chẳng biết lúc nào chỗ lúc đâu lại xuất hiện bốn lá bùa dính thành cây cột, mỗi cây đều có chừng hai ba thước, phía trên chớp động từng tia ánh sáng hào quang chói mắt.

Bạn đang đọc truyện *Đạo Thống Truyền Thừa Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Hoàn thành trở về

Team: Vạn Yên Chi Sào.

Bốn cái trận trụ ánh sáng lấp lánh, đạo đạo thần quang chói mắt bức người, cương thi trong khoảng thời gian ngắn không còn một tia thô bạo như vừa nãy nữa. Thống khổ dị thường ngã trên mặt đất, cả người từ từ dần dần bốc lên từng tia từng tia khói đặc. Trừ tà trận là do một trăm bốn mươi bốn trường trừ tà phù tạo thành, mà trừ tà phù này có chuyên môn đi trừ tà khí rất công hiệu, quay về quỷ vật cương thi có sức mạnh phi thường khắc chế năng lực. Bùa này trụ bên trên phát ra ánh sáng chính là lực lượng trừ tà kia.

Chính vào lúc này chuyện bất ngờ đột nhiên xảy ra, chỉ thấy phù trụ bên trên lá bùa liền phẳng phát giống như là vải quần liệm xác vậy, nối liền từng cái từng cái phù điều phẳng phát linh xà như là đang bay múa. Mấy cây phù xà lại như là hóa thành Khôn Tiên tác(1) hướng về cương thi mà đi, chỉ có điều trog phút chốc cương thi Trung Quốc hoàn toàn biến thành xác ướp Ai Cập.

(1) |Khôn Tiên tác: Sợi dây dài thường được làm bằng vải bố, như dây thừng có pháp thuật để trời kẻ địch.

Lúc này Bạch Vũ nắm giữ thể trận, lại đột nhiên rên lạnh một tiếng, quát khê:

"Thu!"

Cùng phù xà liền phẳng phát như nghe hiểu mệnh lệnh, cùng nắm chặt lên. "Dùng dùng", phù xà bên trong trên người cương thi liền phẳng phát treo lên một vầng pháo vang liên tục nổ vang, lại còn có ánh lửa lấp lánh liên tục ở trên người hắn. Chờ tiếng nổ vang ngừng lại, lại có luồng khói đặc tự bốc lên từ trên người hắn, đây là lực lượng khử tà đang hóa giải thi khí trong cơ thể hắn. "Xì xì", càng ngày càng nhiều yên khí từ trên người cương thi để lộ ra, nhưng trong nháy mắt toàn bộ cương thi liền đã bị chỗ sương mù không rõ bao trùm, Bạch Vũ nhìn bằng mắt thường không rõ thực hư bên trong.

Lúc này Văn Tài nói khẽ với Thu Sinh:

"Ngươi nói vậy chính là chưa chết à?"

Thu Sinh nhìn không ngừng khuếch tán yên khí, một tay nâng cằm, hình như cũng đang suy tư vấn đề này, hắn trầm ngâm chốc lát, nói:

"Hắn là chết rồi chứ?"

Nhưng ngữ khí có chút không xác định. Cửu Thúc lúc này trừng mắt lên nói:

"Nói nhầm nhiều như vậy, nhìn kỹ đi."

Hai người nhất thời không dám nói nữa.

Chính vào lúc này khói đặc tán biến mất dần, bỗng nhiên cương thi ầm ầm ngã xuống đất, sau đó bằng mắt trần có thể thấy thân thể của hắn co rút lại rất nhanh. "Xoạt", chỉ qua mấy tức cương thi trên đất liền không còn hình dạng, chỉ còn một đám khí nhiễm đen cùng tro tàn của lá bùa ở một chỗ, cương thi hóa thành tro cốt.

Lúc này hệ thống âm thanh cũng vang lên ở bên tai Bạch Vũ:

"Hoàn thành nhiệm vụ cuối cùng: Tiêu diệt cương thi, khen thưởng kí chủ năm trăm điểm khen thưởng cùng nhận thưởng một lần, nội dung cốt truyện thế giới hoàn tất, kí chủ có thể trong vòng mười hai giờ lựa chọn trở về bất cứ lúc nào."

Bạch Vũ nghe được hệ thống nhắc nhở ngoài miệng không khỏi mỉm cười, rốt cục cũng hoàn thành nhiệm vụ cuối cùng có thể trở về rồi.

Lúc này Cửu Thúc đi tới bên cạnh hắn nhìn cương thi hóa thành tro tàn cười ha ha nói:

"Sur đệ, cương thi này xong đời rồi."

Bạch Vũ cũng nhìn hắn nhe răng nở nụ cười, nói:

"Không sai, cương thi này đã hóa thành một bãi tro cốt không có cách nào hại nữa người."

Lúc này hai người Thu Sinh Văn Tài cũng đi tới gần, Thu Sinh nói:

"Sur phụ, sur thúc, làm sao bây giờ?"

Bạch Vũ xoay người đi quay lưng với hắn nói:

"Kế tiếp thu gom tro cốt này lại một chút, ta hơi mệt chút nên đi trước đây." - Vừa nói vừa hướng về hướng nghĩa trang mà đi, chỉ để lại hai người Thu Sinh Văn Tài đứng đối diện nhìn nhau.

Cửu Thúc lúc này cũng quay về hai người nói:

"Nhanh đi thu gom đi ta cũng đi về trước đây."

Hai người bắt đầu đi thở dài một hơi, thu gom lại, đây chính là sự bi ai khi làm đồ đệ, thu gom này nhất định phải đến lúc trời đã sáng.

Đợi đến lúc trời sáng choang, Bạch Vũ trên nóc phòng môn bị Văn Tài kêu:

"Sur thúc, sur thúc. Sur phụ tìm người."

Bạch Vũ đang ngủ say bên trong thì tỉnh lại, mở cửa phòng ra đã thấy hai cái vành mắt đen thui của Văn Tài đứng ở ngoài cửa, không nhận được nghi ngờ nói:

"Sao thế, người một đêm không có ngủ sao."

Văn Tài ngáp một cái, nói:

"Đúng đấy, ta mới vừa trở về liền vội vàng làm cơm."

Bạch Vũ có chút đồng tình gật đầu, vỗ vỗ vai của hắn nói rằng:

"Lát nữa tranh thủ ngủ bù một giấc đi, đứng rồi, ta cũng nên đi rồi, sau khi ăn cơm xong thì ta phải rời khỏi rồi, Cửu Thúc có ở đấy hay không?"

Văn Tài nghe thế hơi kinh ngạc, nói:

"Sur thúc, người muốn đi đâu?"

Bạch Vũ khẽ mỉm cười, một bộ cao thâm đặc đạo khó dò:

"Bốn biển là nhà, lưu lạc thiên nhai."

Văn Tài có chút bối rối cùng kính ngưỡng nhìn Bạch Vũ nói:

"Sur thúc thực sự là có ý chí tốt. Không biết ta lúc nào có thể không bị ràng buộc như sur thúc như thế."

Bạch Vũ tâm trạng không khỏi cười thầm, Văn Tài này cũng thật là đáng yêu, lắc lắc đầu không để ý nữa, hắn đi tới tiền viện. Đi tới tiền viện Bạch Vũ bỗng nhiên nhìn thấy một bóng người quen thuộc, đúng là đạo trưởng đuôi thi kia. Đạo trưởng đuôi thi lúc này có vẻ như đã đến rồi hồi lâu đang cùng Cửu Thúc vừa nói vừa cười uống trà, đây cũng là chuyện bình thường, ở nguyên bản của đạo trưởng căn thi này nhưng ở phần cuối đúng lúc chạy tới cùng Cửu Thúc, Thu Sinh ba người hợp lực đem thiêu chết cương thi, ở cốt truyện nội dung đại khái không tiếp tục thay đổi tình huống nữa.

Bạch Vũ đi tới trước, cách thật xa liền cười to đi tới, nói:

"Đạo trưởng có khoẻ hay không ạ?"

Cửu Thúc cùng cán thi đạo trưởng vội vàng đứng dậy, chào đón, cán thi đạo trưởng muốn hấn hành lễ nói:

"Tiểu huynh đệ, thật là đã lâu không gặp."

Sau đó lại vòng quanh chuyện hấn chuyển lấy phân chuồng đến, cuối cùng tạo ra tiếng chà chà, nói:

"Quả nhiên như sư huynh nói tư chất hiếm thấy như thế, hiện tại khả năng đã sắp muốn ngưng tụ pháp lực."

Bạch Vũ bị hấn nhìn ra có chút thật không tiện, vội vàng khiêm tốn nói:

"Nào có đâu, quá khen rồi."

Cửu Thúc đứng ở bên nói:

"Không cần khiêm tốn, người trẻ tuổi thì hấn là có chút ngạo khí mà, đến ngồi xuống trước chúng ta đi."

Sau đó mấy người đều tự tìm chỗ ngồi xuống, Cửu Thúc mở lời nói:

"Hôm nay chúng ta cũng không cần khách khí, coi như người một nhà, Bạch Vũ ngươi nếu gọi sư huynh ta thì cũng xưng người sư đệ này làm sư huynh được rồi. Từ đây ba người chúng ta chính là huynh đệ, lại như bình thường là tốt rồi."

Cán thi đạo trưởng lúc này cười nhìn hai người nói:

"Sư đệ sư huynh, ngày hôm nay sư huynh đệ chúng ta cùng tụ tập một chỗ thì không say không về chứ?"

Cửu Thúc cũng sang khoái nở nụ cười, nói:

"Được, hôm nay chúng ta..."

Bạch Vũ tự biết bây giờ nói rồi đi có chút không thích hợp, thế nhưng nếu như hiện tại không rời đi đến lúc đó hấn đột nhiên biến mất vậy khẳng định sẽ làm mấy người Cửu Thúc khủng hoảng. Hấn liền cắt ngang lời nói Cửu Thúc, có chút xin lỗi nói:

"Hai vị sư huynh, thực sự là xin lỗi, hôm nay ta vốn là chào từ biệt, ta có chút việc gấp phải xử lý, hôm nay không thể không rời đi."

Cửu Thúc hai người đều là hơi nghi hoặc một chút nhìn hấn nói:

"Rời đi muộn một ngày không được sao?"

Bạch Vũ chỉ là bất đắc dĩ lắc lắc đầu, không tiếp tục nói nữa.

May là hai người còn đều là người thâm minh đại nghĩa phóng khoáng, Cửu Thúc sang sang cười một tiếng nói:

"Không sao, vậy để lần sau uống cũng được, nếu có chuyện quan trọng thì đi làm đi."

Cán thi đạo trưởng cũng ở bên cạnh gạt đầu, xoa xoa râu mép của mình cười gạt đầu.

Ba người trước tiên là ăn bữa sáng, lại vừa uống trà trưa, đồng thời nói chuyện trời đất, quan hệ lẫn nhau càng thêm khăng khít. Sư huynh sư đệ cũng là càng gọi càng thuận miệng, mang tới vào lúc giữa trưa, bên tai Bạch Vũ truyền đến tiếng nhắc nhở của hệ thống:

"Còn một canh giờ sắp sửa cường chế trở về, xin mời kí chủ chuẩn bị sẵn sàng."

Ngay sau đó Bạch Vũ đứng dậy, hướng về hai người cáo từ nói:

"Hai vị sư huynh, thời gian không còn sớm, ta cũng phải cáo từ."

Cửu Thúc cùng cán thi đạo trưởng đều có chút không muốn, cán thi đạo trưởng quay về Bạch Vũ nói:

"Đợi tí nữa rồi đi mà, hiện tại mặt trời rõ ràng quá to quá nóng nực mà."

Lúc này Văn Tài vừa tỉnh ngủ, ngáp một cái đi ra, như là nghe được cán thi đạo trưởng, chen miệng nói:

"Sư thúc, ngày hôm nay thật giống là trời đầy mây nhìn không ra mặt trời. A đúng rồi, ta còn có việc vệ sinh chưa quét dọn xong đây."

Nhưng hấn phát hiện sau khi hấn nói xong, mặt cán thi đạo trưởng đen kịt lại, vội vàng chuyển sang đề khác.

Cửu Thúc ở bên ha ha cười nói:

"Sư đệ bây giờ nếu muốn đi thì nhất định là có chuyện gấp gáp, không trì hoãn được ngươi đừng khuyên nữa. Hiện tại chúng ta lấy trà thay rượu làm một

chén rồi nói sau vậy."

Ba người lập tức lấy trà thay rượu cạn một chén, Bạch Vũ không muốn nhìn hai người nữa liền đi ra thôn trấn.

Hắn đi tới một chỗ thưa thớt người ở, đánh giá chung quanh một thoáng cảm giác chung quanh không người liền đọc thầm trong lòng “Trở về”, chỉ thấy hần cả người tránh ra một đạo ánh bạc chớp mắt liền biến mất tại chỗ. Bạch Vũ chỉ cảm thấy đầu óc một trận mê muội liền mất đi ý chí.

Bạch Vũ cũng không biết trải qua mơ màng bao lâu mới tỉnh lại, đập vào mắt chính là cái hệ thống vách tường huy hoàng của cung điện kia, mà hắn chỉ một lần vẫn là nằm ở trên đất lạnh như băng. Hắn từ trên mặt đất bò lên, đập đập một cái lên y phục không biết có bùn đất hay không, sau đó hướng về bốn phía hô:

"Hệ thống có ở đây hay không?"

Câu này thật giống là phí lời.

"Là kí chủ."

May là hệ thống thật giống như không có ý thức chính mình, vẫn đối với Bạch Vũ có hồi tất ứng(2), hơn nữa ngữ khí trả lời vẫn chỉ có một loại, hướng về thể nhân đã sớm trình tự thiết kế phù hợp.

(2) Có hồi tất ứng: Có hồi chắc chắn sẽ trả lời.

Bạch Vũ nói:

"Ta hiện tại ở trong thể giới Cương Thi Tiên Sinh tính toán liệt kê đồ vật có được một chút."

"Một, chế phục hành thi: Khen thưởng một trăm điểm hồi đoái. Nhiệm vụ hoàn thành. Hai, đề quý biết khó mà lui: Khen thưởng ba trăm điểm hồi đoái. Nhiệm vụ hoàn thành. Ba, tiêu diệt cương thi: Khen thưởng năm trăm điểm hồi đoái, một lần nhận thưởng cơ hội. Nhiệm vụ hoàn thành. Kí chủ tổng cộng được chín trăm điểm hồi đoái với một lần nhận thưởng cơ hội."

Bạch Vũ sau khi hệ thống nói xong không khỏi có chút hưng phấn, chín trăm điểm hồi đoái này hắn là có thể hữu dụng, nhưng hiện tại điểm hồi đoái của mình thì sao chứ? Vẫn là nhận thưởng thì sao? Suy nghĩ một thoáng vẫn là đối với nhận thưởng lòng hiếu kỳ khá lớn, dù sao cơ hội nhận thưởng này mỗi cái thể giới chỉ có thể được một lần, một tay nâng cầm, thoáng trăm tư một chút, nói:

"Nhận thưởng lúc nào có thể bắt đầu?"

"Bất cứ lúc nào cũng có thể. Xin hỏi kí chủ hiện tại có bắt đầu nhận thưởng hay không?"

Bạch Vũ không do dự nói:

"Có thể, bắt đầu đi."

Bạch Vũ bắt đầu có chút sốt sắng lên, hắn hiện tại cảm giác nhận thưởng này thật giống như đánh bạc, có thể tưởng tượng trong lòng một chút như là mở tài xỉu hoặc vé xổ số, Bạch Vũ hiện tại đại khái chính là loại tâm tình này.

"Chuẩn bị tùy cơ công năng nhận thưởng, bên trong hệ thống chuẩn bị, xin mời kí chủ chờ... Bắt đầu đếm ngược mười, chín, tám, bảy, sáu, năm, bốn, ba, hai, một, lấy ra item xong xuôi mời xem danh sách item."

Lúc này một màn hình giả lập hiện lên trước mắt Bạch Vũ, nhìn chăm chú dần dần ở đó từ từ hiển hiện ra mười dạng item.

Bạn đang đọc truyện *Đạo Thống Truyền Thừa Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Rút khen thưởng ra

Team: Vạn Yên Chi Sào.

Bên trên màn hình cho thấy mười dạng vật phẩm, mười dạng đồ vật này Bạch Vũ có cái chưa từng nghe qua, thậm chí còn có một vài lời nhân. Hệ thống rút đồ vật ra phân biệt là:

"Một, Chiêu Hồn phiên: Có thể chiêu vạn quý thể gian, có thu quý, công hiệu quý nô, chính là pháp bảo Mao sơn bí chế."

"Hai, bảo ngọc đan: Có thể dùng làm cho người ta thanh xuân mãi mãi, dung nhan bất lão."

“Ba, tủy tiên lộ: Giống như tên gọi, kể cả Chân Tiên đắc đạo dùng rượu này để uống thì sẽ say đến không dậy nổi, chỉ có trăm ngày sau mùi rượu mới có thể tan hết.”

“Bốn, một tấm tổng linh phù: Có người không con thường để dưới gối mà tiếc nuôi cả đời, phù này có thể làm người có tin mừng quý tử, thiên kim khó cầu bảo vật thế gian.”

“Năm, nữ nhân tiết khổ một cái: Nữ nhân tiết khổ(1) thời gian dâm tủy đồ vật, tráo với Âm Quý trên đầu có thể gọi hấn hồn phách bản thiêu không được hành động.”

(1) Tiết khổ: Quần lót.

“Sáu, vạn năm quan tài khuẩn: Thế gian kỳ bào, có thể bù đắp thiếu hụt cho thân thể của người tu đạo càng có thể tăng cường tu vi Nguyên Thần.”

“Bảy, nô yêu tháp: Bất kỳ yêu nghiệt, quỷ quái tiến vào tháp này chắc chắn bị chủ nhân của chiếc tháp sở dụng(2), vĩnh viễn làm nô bộc.”

(2) Sở dụng: Sở hữu và dùng.

“Tám, Thượng Thanh lời pháp: Thượng Thanh thánh nhân linh bảo Đạo tôn sáng chế lời pháp bí điển, tất cả đều linh ngộ có thể một niệm giá ngự Thượng Thanh thân lõi.”

“Chín, Hạng Bạt chi huyết: Cương thi thượng cổ Hạng Bạt chi huyết, có thể ở hệ thống nơi cùng kí chủ tiến hành dung hợp, khi đó đều sẽ thu được Hạng Bạt huyết thống, chờ huyết thống tiến hóa đến cực hạn, đến lúc đó phiên sơn đảo hải chỉ là việc nhỏ, di tinh hoán đầu cũng không khó khăn.”

“Mười, một bình nước tiểu đồng tử: Nước tiểu đồng tử chính là vật khắc tinh của quỷ, chí dương chí cương, không chiếm âm khí, bộ vật liệu tróc quỷ yêu tốt nhất.”

Nhìn thấy danh sách vật phẩm này ở phía trên Bạch Vũ cảm thấy không biết nói gì, làm sao một cái so với một lời nhân chứ? Chiêu Hồn phiến, bảo ngọc đan, tủy tiên lộ ở phía trước còn có thể khiến người ta tiếp nhận được, nhưng mấy cái phía sau? Tổng linh phù? Hiện tại cho ta thì cũng không dùng tới, đến bạn gái cũng không có. Nữ nhân tiết khổ? Ta ghim, không phải là nữ nhân cổ đại dùng đó chứ, coi như bắt quỷ hiệu quả đi nhưng cho dù tốt ta cũng không cần, ta đâu có bị ôi như vậy.

Quan tài khuẩn vạn năm? Cái này coi như không tệ, hiện tại pháp lực Bạch Vũ còn rất yếu ớt, Nguyên Thần còn không ngưng tụ có vật này tu vi Nguyên Thần chính mình khẳng định tăng mạnh.

Những thứ phía sau này ngược lại rất mạnh nha, nô yêu tháp! Thứ tốt đây, nếu như có thể ở mấy chỗ chính kịch trong truyền hình cầm trên tay một chút chân đi ra sau đó tuyệt đối có thể nghênh ngang mà đi.

Thượng Thanh lời pháp! Cái này cũng rất lợi hại, nếu như linh ngộ tuyệt đối là có thể là một lợi khí ghê gớm. Nhưng Hạng Bạt máu này... Đây là muốn ta đi làm cương thi sao? Nhưng làm cương thi Hạng Bạt thi tộc này cũng có chút không ổn, bởi vì hình tượng này quá kém. Bạch Vũ ở truyền hình cùng hệ thống kia hiểu rõ được, bộ tộc cương thi này kỳ thực có thể chia làm hai tộc, một là Hạng Bạt thi tộc, hai là tướng thần thi tộc.

Hạng Bạt thi tộc, mọi người đều biết truyền thuyết Hạng Bạt, truyền thuyết Hạng Bạt vừa ra đất cần ngăn dậm, Hạng Bạt thi tộc này đa số là người chết rồi thân táng ở dương thi bên trong, thời gian lâu dài biến thành cương thi. Mà tướng thần thi tộc ấy à, chính là kịch truyền hình ta cùng cương thi có cái hẹn hò bên trong loại kia, đẳng cấp phân chia thì không cần phải nói. Bộ tộc Hạng Bạt này đẳng cấp phân chia gồm có tử cương, bạch cương, lục cương, mao cương, phi cương kể cả mấy loại hình thái Hạng Bạt, loại Hạng Bạt này hình thái có thể nói là tiên, thần thông quảng đại, như hệ thống giới thiệu như thế.

Cho tới cái vật phẩm cuối cùng, thực sự là quá làm người ta mệt mỏi, nước tiểu đồng tử? Kỳ thực vật này Bạch Vũ căn bản không cần lo, bởi vì hấn có rất nhiều, và hấn đến nay vẫn còn là gà tơ đây.

Bạch Vũ quay về nhìn những món đồ ngu ngốc này hồi lâu, cảm giác bên trong vật phẩm này cấp bậc thực sự là cách biệt quá to lớn, tốt nhất đừng chọn được những vật phẩm lừa người đó, sau đó hấn hướng về hệ thống hỏi:

"Có thể bắt đầu chưa?"

"Bất cứ lúc nào cũng có thể."

"Vậy liền bắt đầu đi."

"Được rồi, chuẩn bị đạo cụ... Đạo cụ chuẩn bị hoàn thành, bắt đầu."

Chỉ thấy lúc này trên màn hình trước mặt Bạch Vũ xuất hiện mười chiếc thẻ, trên thẻ biểu hiện mười loại hình vẽ không giống nhau, chính giữa là một cái nút to ghi bắt đầu, hình ảnh phía dưới còn có đánh dấu văn tự, từ vừa đến cùng đừng biểu hiện từ Chiêu Hồn phiến đến đồng tử niệ mười cái để chọn ra. Ở dưới góc phải có hệ thống nhắc nhở: "Xin bấm vào nút bắt đầu."

Bạch Vũ lần thứ hai có chút không nói gì, có vẻ như hiện tại rất nhiều game đều có kiểu chơi này. Hấn bắt đầu bấm bắt đầu, sau đó chỉ thấy mười chiếc thẻ đều quay vòng, sau khi hoa cả mắt một trận đối, bên trên màn hình lại hiện ra hệ thống nhắc nhở: "Chọn một."

Bạch Vũ lúc này là có chút sốt sắng, hai tay hấn tạo thành chữ thập cầu khẩn một tiếng, cẩn thận sáng suốt mở một cái thẻ ra, sau đó thẻ xoay ngược lại. Bạch Vũ xoay chuyển thì không nhìn được che hai mắt trước, bộ sợ là những vật phẩm ngu ngốc đó khiến cho hắn không nhìn được phiền muộn muốn tự sát.

Qua một hồi lâu, cảm giác mình chuẩn bị kỹ càng, Bạch Vũ mới chậm rãi buông tay ra, chờ ánh mắt nhìn lên thẻ vật phẩm thì không khỏi thở phào nhẹ nhõm. Chỉ thấy trên thẻ biểu hiện hình ảnh là một toà bảo tháp, thân tháp đen kịt, trang nghiêm uy vũ, phía dưới đánh dấu văn tự là "Nô yêu tháp."

Bạch Vũ biểu hiện vui mừng một trận, sau đó chính là một trận đại hi, nô yêu tháp này từ hệ thống giới thiệu đến xem tuyệt đối là một cái bảo bối ghê gớm, có thể làm cho yêu ma quỷ quái bị thu vào trong tháp thành nô dịch? Sau đó mình cần trải qua các loại đề tài kịch bản thoải mái truyền hình căn bản là không thiếu cái này, đồ chơi này đối với mình nói tới thật đúng là một lợi khí ghê gớm.

Lúc này hệ thống âm thanh lần thứ hai vang lên:

"Kí chủ có muốn hồi đoái vật phẩm hay không?"

Bạch Vũ cười lớn rồi nói:

"Hồi đoái, hồi đoái nhanh lên một chút."

Bạch Vũ chỉ thấy kim quang lóe lên trước mắt liền xuất hiện một toà, một tiểu tháp khoảng mười cen-ti-mét, Bạch Vũ đương nhiên sẽ không cho rằng cái tiểu tháp trước mắt này sẽ là mô hình gì, phải biết ở trong các loại kịch bản thoải mái bảo bối lợi hại đều có thể tùy tâm ý mà biến hóa, công năng tòa tháp này tuyệt đối là ở đâu đâu sẽ không phải vật phẩm bình thường, có công năng của kim cô bổng cũng không lấy làm lạ.

Hắn dưới sự hưng phấn phải thử qua uy lực bảo bối này một chút, tung pháp lực toàn thân ra rót vào bảo tháp. Nhưng tiếp đó sắc mặt của hắn triệt để đen kịt lại, tháp này dĩ nhiên một chút phản ứng cũng đều không có. Là hệ thống lừa người sao? Hắn là sẽ không. Là cách sử dụng của mình không đúng? Hắn là vậy. Hồi thăm hệ thống chẳng phải sẽ biết sao.

Liên lập tức không do dự nữa, giờ nô yêu tháp hướng về hệ thống hỏi:

"Hệ thống vật này phải sử dụng làm sao vậy?"

"Nô yêu tháp cần lấy tinh huyết kí chủ để khai quang."

Bạch Vũ kinh ngạc một trận, loại bảo bối này còn cần khai quang? Không phải là hàng nhái chứ? Nhưng hắn vẫn theo như phương pháp hệ thống nói tới, cắn ngón tay giữa nhỏ một giọt tinh huyết lên trên nô yêu tháp, lấy Mao sơn chủ ấn khai quang cho nô yêu tháp. Sau khi khai quang nô yêu tháp tỏa ra mấy luồng kim quang, chiếu thẳng vào hai mắt Bạch Vũ. Qua một lúc lâu kim quang dần dần tàn đi, Bạch Vũ mở mắt ra chỉ thấy nô yêu tháp vốn là đen thui hiện tại đã biến thành màu vàng, toàn thân vàng óng ánh dường như chế tạo bằng vàng ròng.

Bạch Vũ nhìn nô yêu tháp hiện tại không khỏi thỏa mãn gật gật đầu, bây giờ mới có bảo vật ra dáng đây. Hắn nâng nô yêu tháp màu vàng óng lên cả pháp lực người phun trào, trực tiếp hướng về thân tháp, hắn chuẩn bị lần thứ hai thử xem công năng của nô yêu tháp này.

Chỉ thấy theo pháp lực của hắn thì cái kia nô yêu tháp phát ra đúng là một ánh sáng rất cao lớn rõ, trong nháy mắt liền biến thành một cái kim tháp có đường kính ước mười cm, bất quá lúc này lại không dài ra, nhìn thấy việc này sắc mặt Bạch Vũ đỏ lên, hóa ra là pháp lực đã đến cực hạn Bạch Vũ không chịu đựng nổi.

Bạch Vũ chậm rãi hồi pháp lực, nô yêu tháp cũng dần dần khôi phục nguyên dạng, lúc này Bạch Vũ cũng đại khái hiểu rõ cách dùng nô yêu tháp. Không gian ở bên trong tháp này, có thể trực tiếp ném đối thủ bọc lại, nhưng tháp này cũng không thể nghịch thiên được, chỉ có thực lực đối thủ gần mình mới có cơ hội sử dụng, đối thủ cách biệt quá nhiều phản kháng thì tất sẽ làm tổn thương mình.

Bạch Vũ thở dài một trận, vật này quả nhiên là hàng nhái, công năng kém như vậy, nhưng chỉ ít so với rút trúng những loại nước tiểu đồng tử kia thì tốt hơn thôi.

Hắn tùy ý đem nô yêu tháp này vứt sang một bên, lại lần nữa hướng về hệ thống phân phó nói:

"Hệ thống ta muốn đổi đồ vật."

Hệ thống bất cứ lúc nào đợi mệnh, sau một khắc danh sách hồi đoái xuất hiện ở trước mặt hắn.

Bạch Vũ từng hồi dò hệ thống ở chỗ Cửu Thúc xem giá nào thì học được Mao sơn bí thuật, thì cần ba ngàn điểm hồi đoái. Hắn hiện tại cảm giác chín trăm điểm hồi đoái này của mình nhất định không mua được món tốt, liền hấn mở danh sách vật phẩm hồi đoái ra.

Nhìn cái vật phẩm kia hoa cả mắt, Bạch Vũ trực chảy nước miếng, nhưng lại không thể không chấp nhận hiện thực, các loại vật phẩm ở đầu bảng hắn này hiện tại còn không đủ sức, chỉ có thể cắn răng nói với hệ thống:

"Hệ thống cho ta xem hiện tại ta có thể hồi đoái vật phẩm nào liệt kê ra đi."

Chỉ thấy trên màn ảnh vật phẩm xoay một tiếng biến hóa một trận, các loại vật phẩm đều đã biến thành vật phẩm trong vòng chín trăm điểm hồi đoái.

Chỉ có điều phần lớn vật phẩm phía trên này, Bạch Vũ đúng là thực sự có chút không lọt nổi mắt xanh, nói thí dụ như cây đào trăm năm khắc thành kiếm gỗ đào này cần hồi đoái năm trăm điểm. Một vài triều đại trong lịch sử tương đối hòa bình sản tiền đồng làm thành tiền đồng kiếm. Văn văn.

Lúc hần ở thế giới Cương Thi Tiên Sinh Cứu thúc cho hần không ít thứ tốt, huống chi hần còn có một thanh kiếm gỗ đào làm từ gỗ lõi kích mấy trăm năm đây. Chính vào lúc này hai mắt Bạch Vũ đột nhiên sáng ngời, hần nhìn thấy một cái đối với hần ở giai đoạn hiện tại rất hữu dụng, là trận kỳ.

Hần mặc dù sẽ luyện chế trận phù dễ thuận tiện mang theo nhưng đây thực sự là quá phí tinh lực, hơn nữa luận uy lực mà nói vẫn là chính quy trận kỳ bố trận pháp uy lực lớn hơn. Nhưng vật này mang theo thật có chút vấn đề, sau đó dường như là nhớ ra cái gì đó vỗ trán một cái, hần hướng về hệ thống hỏi:

"Hệ thống, thêm chỗ chứa đồ cho vật phẩm cần bao nhiêu điểm hồi đoái?"

Đúng là thần khí chứa đồ vật phẩm bên trong truyện online.

Nhưng hệ thống trả lời lại làm cho hần hơi kinh ngạc cùng không rõ:

"Kí chủ kỳ thực cũng không cần hồi đoái để chứa đồ vật phẩm."

"Tại sao?" - Bạch Vũ nghi ngờ hỏi.

"Hệ thống không gian tự mang có thể chứa đựng bất kỳ vật phẩm nào."

Bạch Vũ nhất thời phản ứng lại, thậm chí mình ngốc đến thế, không gian hệ thống này đều có thể chứa đựng một người lớn như hần sống sờ sờ, còn sợ không chứa nổi mấy món đồ hay sao? Hần đầu tiên là bỏ ra tám trăm điểm hồi đoái điểm tương trận kỳ hồi đoái, sau đó ra khỏi không gian hệ thống.

Bạn đang đọc truyện *Đạo Thống Truyền Thừa Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Gặp quỷ

Team: Vạn Yên Chi Sào.

Cảnh sắc trước mắt Bạch Vũ chợt biến đổi, chỉ thấy cung điện hùng vĩ trong nháy mắt liền biến thành căn phòng trọ mà mình thuê, hần thở dài một cái, vẫn là ở nhà làm người kiên định. Chỉ ít ở đây không có cảm giác nguy hiểm như trong thế giới điện ảnh, làm cho thần kinh căng thẳng.

Hần ngồi dậy đuổi người, chuẩn bị đi hưởng thụ một chút cuộc sống của người hiện đại, thế nhưng trước mắt tất cả lại làm cho hần không khỏi phát ra lời thò tục:

"Mẹ kiếp, tình huống gì đây."

Chỉ thấy hần vốn dĩ coi như ngăn nắp sạch sẽ, phòng nhỏ gọn gàng, hiện tại cũng đã mất trật tự kinh khủng, các loại vật phẩm đều bị người chồng đóng ở trên mặt đất, như là bị tịch thu nhà vậy.

Bạch Vũ trực tiếp từ dưới đất nhảy dựng lên, nhìn khắp nơi khán phát hiện từ quần áo của mình, phòng ngủ, cửa phòng bếp đều đã phá hư, thậm chí là tủ lạnh, WC cũng đều bị người chiếu cố qua. Như là nhớ ra cái gì đó, vội vàng đi tới phòng ngủ lập tức đến dưới giường lật ra một đôi giày da. Móc móc ở bên trong, chỉ chốc lát móc ra một thẻ ngân hàng, hần thở phào một hơi, trong miệng may mắn nói:

"May là tiền không có bị lục mất, không thì sau này phải uống gió tây bắc rồi."

Sau đó lại không khỏi giật tím mặt một trận, cắn răng nghiêng lợi nói:

"Nếu biết là ai, nhất định phải bắt hần trả giá thật lớn."

Bạch Vũ bây giờ so với trước kia Bạch Vũ bất đồng, hiện tại hần hoàn toàn có loại năng lực này, Mao Sơn đạo thuật của hần hoàn toàn có thể ở dưới tình huống thần không biết quỷ không hay, khiến một người sống không bằng chết. Có điều, hần còn có chút nghi hoặc rốt cuộc là ai làm?

"Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Rốt cuộc là ai phải gây khó dễ ta?"

Bạch Vũ không khỏi có điểm nghi hoặc, mình hình như không có lỗi người nào mà? Bỗng nhiên một khuôn mặt quỷ rừ hiện ra trong đầu của hần, Vương Tiểu Lệ!

"Cái tên Bạch Vũ chết tiệt kia."

Lúc này ở ngoài phòng đột nhiên truyền đến một giọng nữ chói tai, chỉ nghe thanh âm kia lại nói:

"Cái đồ quỷ xui xẻo, không biết ở bên ngoài đắc tội người nào, chỉ toàn gây phiền toái cho ta, đợi hán trở về nếu như nhìn thấy hán nhất định phải đuổi hán đi. Không, không được, hiện tại nếu như hán đi đám người kia quay trở lại làm sao bây giờ? Trước khiến hán bồi thường tiền đền bù tổn thất cho lão nương, sau đó tiếp tục khiến hán lưu lại nơi này."

Đây là chủ cho thuê nhà ở đây họ Kim, đại đa số mọi người gọi nàng Kim Di, cho tới nay nàng đều cho rằng Bạch Vũ này là một viên chức nhỏ không có tiền đồ có chút không vừa mắt, luôn luôn ở mọi nơi làm khó dễ với hán.

Bạch Vũ tự biết tính nết của chủ cho thuê nhà, nếu để cho nàng thấy được Bạch Vũ ngày hôm nay thì nhất định sẽ bị nàng đuổi đi. Nhưng hán hiện tại không sợ bà chủ này, nếu như muốn tiền lần sau hoàn toàn có thể ở điện ảnh và truyền hình kịch không gian đánh cướp, làm hai đạo buồn lậu đầu cơ trục lợi còn có các loại văn vật, hiện tại tiền tích cóp trong thẻ có thể đủ để hán tiêu xài phung phí một trận. Mang trên mặt nụ cười tự tin, đem chi phiếu cất vào túi áo, đi ra khỏi phòng ngủ, chỉ thấy một dáng người đầy đặn cực kỳ nghiêm trọng nhưng có người phụ nữ trung niên trang điểm đậm, đối diện đồ vật dưới đất nhếch mép mắng, Bạch Vũ tiến lên tiếp lời nói:

"Kim Di sao ngươi lại tới đây?"

Kim Di còn chưa có nghe rõ nói nội dung nhưng đầu tiên là giật mình một cái, tưởng người đến đây gây chuyện còn chưa đi, sắc mặt nàng có chút tái nhợt xoay người lại, thấy Bạch Vũ từ trong phòng ngủ đi ra đầu tiên là thở phào một hơi, sau đó trong mắt lóe lên một vẻ kinh ngạc, nhưng sau đó liền biến thành khinh miệt, nàng liếc Bạch Vũ một cái nói:

"Ngươi rốt cuộc cũng xuất hiện, ta còn tưởng rằng ngươi gây họa không dám trở về. Còn nói thời gian coi như chính xác, kẻ đến gây phiền phức vừa đi ngươi liền trở lại? Nhưng bây giờ ngươi tránh thoát bọn họ nhưng tránh không khỏi cửa ải này của ta, hiện tại khăn trương đến ta tiền nhanh lên một chút, những thứ này tổn thất cộng thêm tổn thất tinh thần tổng cộng cần một vạn khối. Không cần nghĩ đến dọn đi, nếu như đám người kia trở lại không tìm được ngươi nếu như tìm ta làm sao bây giờ, tiếp tục ở đây bồi thường tiền."

Nhưng mặt Bạch Vũ lại còn tràn đầy dáng vẻ nghe chỉ giáo tươi cười gật đầu nói:

"Được được, đợi ta đi lấy tiền đem bồi thường cho ngươi."

Kim Di dường như là không nghĩ tới Bạch Vũ nói chuyện tốt như vậy, cho là hán ít nhất phải thành khẩn một chút, đã chuẩn bị sẵn sàng mắng Bạch Vũ một trận nhưng không khỏi sững sờ, sau đó khóe miệng lại lộ ra một nụ cười quang vinh, như vậy rất tốt, chỉ ít có thể tiết kiệm nước bọt, sau đó trên mặt nàng lập tức liền khôi phục tình khinh thường, nói:

"Coi như ngươi thức thời, đợi ta tới lấy tiền, nhớ kỹ là một vạn khối chia ra cũng không thể ít." - Sau đó cũng vừa sắc mặt cả kinh, nói: "Không được ngươi nếu như đào tẩu thì sao? Ta phải nhìn ngươi, đi đến cây ATM dưới lầu lấy tiền."

Trong lòng Bạch Vũ cười lạnh một tiếng, thầm nghĩ: Tiền tuyệt đối sẽ cho ngươi, hiện tại ngươi sẽ muốn, lại không biết sau có thể tiêu hay không. Chỉ là trên mặt cũng tràn đầy không có vấn đề gì, nói:

"Được thôi, đi."

Nói rồi Bạch Vũ liền hướng về dưới lầu đi đến. Kim Di e sợ Bạch Vũ đào tẩu, vội vàng bước nhanh đuổi kịp, nhưng thật mỡ toàn thân nặng nên lúc nàng đi lại run lên một cái, luôn rất dễ làm cho người ta nhớ tới bánh bao thịt trong các loại đồ ăn.

Vì vậy Bạch Vũ dưới sự giám sát của Kim Di lấy một vạn đồng tiền giao cho nàng, khiến nàng cao hứng mặt mày rạng rỡ, lúc này bỗng nhiên sắc mặt Bạch Vũ cả kinh như là gặp được đồ vật phi thường, kinh ngạc nói:

"Kim Di, trên đầu của ngươi thế nào có một cây tóc bạc? Nếu không ta rút cho ngươi?"

Nữ nhân bình thường đều rất quan tâm bề ngoài của bản thân, bất kể xấu đẹp, Kim Di cũng không ngoại lệ. Vì vậy nét mặt nàng cả kinh, khăn trương nói:

"Chỗ nào chỗ nào, mau nhỏ cho ta, rõ ràng vừa nhuộm tóc không lâu thế nào lại có tóc bạc rồi?"

Bạch Vũ cẩn thận nhỏ xuống một sợi tóc, lại là một cây tóc đen, trong miệng cười ha hả nói:

"Thực sự ngại quá, ta nhìn lầm, nguyên lai đây là sợi tóc đen."

Bạch Vũ khiến Kim Di khăn trương một hồi vô ích, tưởng Bạch Vũ đang trả thù nàng, lập tức hừ lạnh một tiếng nói:

"Nhìn không ra mưu mẹo của ngươi thật ra cũng khá nhiều đấy, chúng ta chờ xem. Mau đưa ta trở về phòng, hai ngày này ta sẽ luôn ở trước cửa trông chừng ngươi, ngươi trốn không thoát đâu."

Vì vậy Bạch Vũ vào phòng dưới sự giám sát của Kim Di.

Đợi sau khi vào phòng ánh mắt Bạch Vũ cũng từ từ chuyển lạnh, hán xòe bàn tay ra chỉ thấy một sợi tóc đang an tĩnh nằm ở trong lòng bàn tay của hán, chính là sợi tóc của Kim Di!

Ngay sau đó hắn đi vào bên trong phòng khách trước trưng bày khay trà, đem toàn bộ đồ vật phía trên thu dọn hết, sau đó tay vuốt một cái một cái bọc đột nhiên xuất hiện ở trên tay hắn, đem mở cái bọc bên trong toàn bộ đều là công cụ để mở ra!

Đem tất cả mọi thứ tất cả đều dọn xong, pháp lực trên người thôi thúc, vươn hai ngón tay hướng về ngọn nến trên đàn tề một ngón tay, "phốc" một tiếng ngọn nến bị hắn dẫn động dương hỏa đốt, sau đó lại xuất ra lá bùa, cuộn cuộn tóc đốt, tiện tay ném vào trong một chén chu sa bên cạnh đem tro tàn và chu sa quấy đều, trên tay của hắn lại xuất hiện một hình nhân. Hắn lấy ra một hồng bút chấm lên một ít chu sa, ở trên hình nhân vẽ ra một bùa chú.

Đem hình nhân để xuống trên bàn một tay bấm niệm thần chú niệm nhâm thần chú một hồi, bỗng nhiên mở hai mắt ra, khẽ quát một tiếng:

"Tất."

Chỉ về phía hình nhân, chỉ thấy tia hào quang mang tự ngón tay hắn bay ra ở giữa hình nhân, sau đó hào quang dần dần ẩn vào hình nhân.

Bạch Vũ thư thái thở ra một hơi, khẽ cười một tiếng nói:

"Thành công."

Chia tay cầm hình nhân lên, lại trực tiếp hướng đi về WC. Hắn không có một chút do dự đi tới cạnh bồn cầu, nhìn hình nhân trong tay trong mắt lóe ra một tia lạnh lẽo, sau đó lại đem ném vào trong bồn cầu. Pháp thuật Mao Sơn cũng không chỉ có phương pháp bắt quỷ, mà còn có phương pháp chế nhân, Bạch Vũ thi triển đó là một loại trong đó.

Bồn cầu chính là vị trí ngưng kết ma vật, phương pháp này có thể diệt nhân khí trên người, khiến âm thịnh dương suy có thể rất dễ dàng gặp phải một số chuyện người bình thường không hy vọng gặp, nói thí dụ như: Gặp quỷ. Bạch Vũ trước đây không cảm thấy ở đây có gì không ổn, nhưng bây giờ liếc mắt liếc nhìn ra nơi này âm khí nặng hơn có cô hồn chao đảo, nhưng điều này rất bình thường, ở xã hội hiện đại có mấy địa phương không có mấy người chết oán khí lớn đâu?

Lúc Bạch Vũ đem hình nhân ném vào bồn cầu thì đồng thời ở trước cửa phòng Kim Di chỉ cảm thấy bỗng nhiên bị hôn mê ngã xuống đất, sau khi hôn mê qua đi trực giác cảm thấy khí trời lại có chút lạnh. Không khỏi lẩm bẩm:

"Đây là có chuyện gì? Thời tiết tại sao đột nhiên thay đổi?"

Lắc đầu nàng đứng dậy chuẩn bị lấy thêm chăn mền.

Nhưng lúc này đột nhiên sau lưng thấy được một bóng lưng, bóng lưng này hình như có chút quen thuộc nhưng cũng nhất thời nghĩ không ra, chỉ thấy bóng lưng kia mặc trên người một bộ tây trang bản thủ, đang mãi miết tìm gì đó, hình như luôn không tìm được, vừa tìm vừa than thở, nói thầm:

"Đi đâu rồi, thế nào tìm mãi không được?"

Kim Di tưởng là một khách ở nơi này, không khỏi có chút hiếu kỳ hắn rốt cuộc đang làm gì, bèn tiến lên hỏi:

"Này, đang tìm cái gì vậy? Đã trễ thế này còn không quay về."

Nhưng người nọ lại hình như không có nghe được câu hỏi của nàng, vẫn ở chỗ cũ tiếp tục tìm cũng không quan tâm tới nàng. Kim Di không khỏi có chút tức giận, lẽ nào người này không muốn ở tại đây nữa, ngay cả ta hỏi đều không để ý tới? Vì vậy nàng đi ra phía trước, giơ chân lên liền hướng về người kia phía sau lưng đá vào, trong miệng cũng không nhân rồi phỉ mỉa:

"Người cầm rồi hả?"

Nhưng kế tiếp một màn quỷ dị diễn ra, chân của Kim Di trực tiếp đem người kia sau khi bị đá toàn bộ nát vụn, một cổ máu sềnh sệch nhất thời văng ra khắp nơi.

Kim Di nhìn thấy một màn này bị kinh sợ, từ khi nào chân của nàng có uy lực lớn như vậy?

Lúc này người nọ lại coi như gặp chuyện hết sức vui vẻ, hắn nghiêng đầu qua cười hắc hắc nói:

"Người có thể thấy được ta? Thật tốt quá, người mau giúp ta tìm xem một con mắt và mũi của ta đi đâu rồi?"

Chỉ thấy một khuôn mặt hoàn toàn khác biệt, trên mặt một mảnh máu thịt không rõ, phân không rõ ngũ quan, chỉ còn có một con ngươi treo ở trên mặt, hắn đang dùng một tay nâng con ngươi kia, nhìn Kim Di nhìn một tấm không giống miệng đóng mở hé ra nói.

"A."

Kim Di chợt phát ra một tiếng thét chói tai ê-xi-ben cực cao, co chân hướng về dưới lầu chạy đi. Nàng hiện tại đã nhớ lại người này là ai, người này tên Lưu Khải Thuận hơn ba mươi tuổi, là chủ hộ ở đây, mấy tuần trước vì đánh bạc thiếu nợ lớn nhảy lầu đã chết ở đây, khi đó hình dạng sau khi hắn nhảy lầu Kim Di đến bây giờ ký ức còn chưa phai. Khi đó nàng còn nhìn đáng vẻ thê thảm sau khi hắn chết nói mát, nói Lưu Khải Thuận đã chết đáng đời, đồ phải sống rất mặt xấu hổ. Nhưng bây giờ nàng thật sợ, lẽ nào cũng bởi vì nàng nói nên tìm đến nàng phiền phức?

Bạn đang đọc truyện *Đạo Thống Truyền Thừa Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 17: Điên rồi

Team Vạn Yên Chi Sào.

Kim Di ngã lộn một vòng xuống lầu dưới, nhưng vẫn chạy như điên như trước, trong lòng cực kỳ kinh sợ, trong miệng của nàng hoàn vẫn lưu riu:

"Quý, quý, gặp quý."

Chẳng biết đã chạy bao lâu, thẳng đến khi cả người đã không còn chút khí lực nào mới dừng lại, nàng hướng về phía sau nhìn một chút phát hiện phía sau không có gì cả, không khỏi thở phào một hơi, thở hổn hển lắm lắm:

"May là vẫn chưa đuổi kịp."

Nhưng lúc này hơi thở lạnh giá vừa quen thuộc, âm thanh không mang theo một chút tình cảm màu sắc nào vang lên bên tai nàng:

"Nói cho ta biết, đã nhìn thấy con mắt và mũi của ta chưa?"

Đồng tử của nàng chợt phóng đại, xoay đầu lại nhìn, mơ hồ thấy khuôn mặt máu thịt lẫn lộn giống nhau, cả người tức khắc run rẩy như cây sậy, nhất thời hét lên một tiếng "A" vang thẳng lên tận trời.

Lần này lại đem oan hồn kia dọa sợ giật mình, oan hồn bị sợ chợt lui về phía sau mấy bước, con ngươi lộ ra trên mặt mang một tia kinh ngạc, lực sát thương của thanh âm này thật là lớn. Đèn phòng mấy căn hộ gần đây cũng đều từ từ sáng lên, dồn dập hướng về chỗ có âm thanh quát mắng:

"Có bệnh à? Nửa đêm canh ba gào khóc thảm thiết."

Lúc này biểu tình trên mặt Kim Di bỗng nhiên thay đổi hết sức muôn màu muôn vẻ, một hồi khóc một hồi cười, bỗng nhiên nàng phá lên cười ha ha, chân nóng vội bước đi mấy bước tới bên cạnh oan hồn, tát mạnh một cái vào mặt oan hồn, lớn tiếng mắng:

"Ma quý, mau lấy cho ta nước rửa chân!"

Tình huống gì đây? Oan hồn Lưu Khải Thuận nhất thời không có phản ứng, đây là có chuyện gì? Nữ nhân này thế nào so với ta còn hung dữ hơn? Nhất thời cảm giác thật mất mặt, chính là quý lại bị người khi dễ. Điều này làm cho hắn làm sao có chỗ đứng quý giới? Vì vậy hắn lại lần nữa đi tới trước người Kim Di, cười hắc hắc nói:

"Ta là quý, ngươi không sợ ta sao?"

Kim Di cũng hì hì cười nói:

"Quý? Quý? Ta cũng là quý vậy, ta là quý, ta là quý!"

Nói xong lời cuối cùng, khoa tay múa chân, nhưng lại một mực cười ngây ngô.

Oan hồn Lưu Khải Thuận lập tức đã biết nữ nhân này điên rồi. Hắn không khỏi thở dài một hơi, vẫn cho là mình không có lực uy hiếp gì, hóa ra là người này điên rồi, sau đó vừa cười hắc hắc nói:

"Xem ra lực uy hiếp của ta còn là rất lớn, ngày hôm nay dọa điên một người rồi cũng là một thành tựu không nhỏ, sau đó nhìn còn có con quý kia dám xem thường ta."

Thật không nghĩ tới bên trong mạng lưới liên lạc của quý thật ra cũng rất rộng, dường như là cũng thường lui tới.

Lưu Khải Thuận mang theo nụ cười vui vẻ tự hào liếc nhìn Kim Di, sau đó hừ nhẹ một tiếng, nói:

"Khi còn sống đã nhìn ngươi không vừa mắt, hiện tại ngươi có kết cục này thực sự là trừng phạt đúng tội." - Sau đó vừa về mặt nghĩ hoặc, lắm lắm: "Thế nhưng nhân khí của nữ nhân này thế nào nhanh như vậy, từng giây từng phút liền biến thành loại tình huống hiện tại này? Chẳng lẽ là do làm nhiều chuyện thất đức, đội đầy khí xui? Xem ra là trời muốn ngươi xui quây nên không oán ta được."

Xem ra tất cả vừa rồi đều chỉ là đang diễn trò mà thôi, cái này Lưu Khải Thuận sớm đã chú ý tới tình hình của Kim Di.

Lúc này Lưu Khải Thuận chợt lắc đầu, một mặt lẫn lộn không rõ của hắn, hình dạng trải qua trong nháy mắt thay đổi thành người khác. Chỉ thấy trên người hắn còn là thân tây trang bản thủ, nhưng toàn bộ thịt trên mặt biến mất, đến con ngươi cũng trở về chỗ cũ, hơn nữa còn là hai con mắt.

Kỷ thực quý cũng không phải sẽ vẫn luôn duy trì hình dạng khi chết, đây chẳng qua là ấn tượng khắc sâu lưu lại sau khi quý chết mà thôi, chúng quý thì cũng không muốn mãi là cái loại hình dạng này, người chết rồi sau khi biến thành quý cũng là phi thường chú ý hình tượng của mình, đương nhiên ngoại trừ dọa người bên ngoài.

Bạch Vũ lúc này ở trong phòng cảm thấy vui vẻ, hân hoan với Kim Di chán ghét nhưng không phải là chán ghét bình thường. Nhìn Kim Di bị hân chinh thâm như vậy, không khỏi cao hứng ngân nga vài câu hát, tay cũng không nhàn rồi dọn dẹp đồ bừa bộn kinh khủng trên mặt đất. Đợi thu thập xong đồ đạc đã là hơn nửa đêm, hân lác lác thân thể thả lỏng gân cốt một chút, nhưng không lập tức ngủ, lại mở máy tính ra.

Kỷ thực pháp lực ở trong người hân sau đó lại tăng lên lần nữa, với hân hiện tại cùng tiểu cảnh giới thứ hai trong tình huống chỉ kém một cước vào khung thành, hân luôn luôn tràn đầy tinh thần, phỏng chừng một ngày đêm hân tối đa có thể ngủ ba bốn tiếng đồng hồ là đủ rồi, vì vậy hiện tại hân đang chuẩn bị xem một bộ phim tài liệu rồi mới đi nghỉ ngơi.

Thế nhưng khi mở máy tính ra cả người hân lại ngây đại, bởi vì hân thấy được lịch ngày trong máy vi tính, bên trên hiện lên hai giờ ngày mười lăm tháng năm. Hân nhớ kỹ khi hân tiến vào điện ảnh không gian thì là tám giờ sáng ngày mười bốn. Lúc này mới trôi qua bao lâu? Máy tính hỏng rồi? Còn là tỉ lệ thời gian của hai thế giới chênh lệch rất lớn? Hân ở trong thế giới cương thi tiên sinh nán lại sắp tới một tuần hoặc còn nhiều hơn, thế nhưng ở đây mới trôi qua mấy canh giờ, nếu thực sự là tỉ lệ thế giới bất đồng, vậy công năng của hệ thống này thật không phải là cường đại bình thường.

Nhưng hân không quá để ý, lại xem phim điện ảnh một lúc rồi vội vàng đi ngủ.

Đợi ánh sáng mặt trời sáng sớm đầu tiên chiếu đến bên trong phòng ngủ, Bạch Vũ liền tỉnh lại từ trong giấc ngủ mơ, sau khi rời giường rửa mặt, nhìn cao ốc quốc lộ ngoài cửa sổ liền ngậy người, hiện tại hân cảm giác tiếng động lớn ồn ào trong thành phố khiến hân có chút không quen, chẳng biết đây có phải là ảnh hưởng từ tu luyện đạo thuật hay không.

Sau đó hân lác đầu, bỏ đi tạp niệm, cảm tiền tích góp lên hân chuẩn bị đi ra phố mua chút vật tư, để cho bản thân có thể an tâm bắt đầu một cuộc sống trạch nam(1). Mang theo khóa phòng đi tới dưới lầu lại bị tình huống trước mắt làm hoảng sợ, chỉ thấy Kim Di lúc này đang ở bên hành lang, một tay vọt bùm văng lên mặt vuốt vuốt, trong miệng không ngừng lẩm bẩm:

"Quý. Ta là quý, ta là quý."

(1) Trạch nam: Người đàn ông chỉ thích ở trong nhà, ít đi ra ngoài.

Có mấy người hàng xóm đứng thật xa quay nòng chỉ chỉ trò trò, nói thầm:

"Bảo ứng."

"Đáng đời."

"Trúng tà."

Mất thấy tình hình trước mắt, Bạch Vũ không khỏi có chút không đành lòng, có phải là mình quá tàn nhẫn rồi không? Ngày hôm qua còn là một chủ cho thuê nhà khôn khéo, ngày hôm nay lại trở thành bộ dạng chỉ biết cười không biết khóc như bây giờ. Lập tức đem những suy nghĩ này ra khỏi đầu, hân không cần phải vì một người mà mình chán ghét để tâm vào chuyện vụn vặt.

Sau đó hân đi tới một siêu thị gần đó mua một ít đồ ăn nhanh và một ít nhu yếu phẩm sinh hoạt, rồi hướng về đường cũ trở về, thế nhưng lúc này trên đường cái một chiếc xe bánh mì lại thật giống như là đánh máu gà, mang theo một đường bụi mù hướng về chỗ hân vọt tới. Trong lòng Bạch Vũ cả kinh, dưới chân nhanh chóng nhảy ra.

"Két xích."

Xe và mặt đất ma sát ra tạo ra hắc ín, xoay tròn ba trăm sáu mươi độ.

"Đùng"

Một bên đụng vào lan can, sau đó tại cửa xe bánh mì, chấn động mạnh một cái, "đông" một tiếng mờ ra. Ở cửa xe trước lộ ra một chân, không ngờ ấn tượng đầu tiên là hân đi một đôi giày da được lau đến rất sáng.

Lúc này cửa xe khác cũng rung lên rồi đều mở ra, từ bên trong lục tục nhảy ra mười mấy người, đều cầm gậy gộc, mũi của người nào cũng đều vênh lên trời, lôi kéo như hai trăm tám mươi lăm vạn vạn. Dẫn đầu là một gã trung niên tướng mạo nhả nhận mặc tây trang đeo cà vạt, hân cũng là người đầu tiên đá mở cửa xe, thế nhưng lại là người xuống cuối cùng.

Một đám côn đồ trung niên xuống xe sau đó, đồng thời đánh giá thấp vài câu nhưng lại cùng nhau hướng về Bạch Vũ đi tới.

Đám côn đồ chỉ trong chốc lát liền đi tới trước mặt Bạch Vũ, nam tử trung niên ở ngay phía trước, hân hít nấc nhìn chăm chăm Bạch Vũ một hồi, bỗng nhiên mở miệng nói:

"Người chính là Bạch Vũ?"

Bạch Vũ lúc này trong lòng có chút hiểu, những người này là đến gây chuyện, ngày hôm qua đến xét nhà hân có thể cũng chính là nhóm người này, nghĩ

tới những thứ này ánh mắt của hắn không khỏi lóe lên một tia lạnh lẽo, nét mặt lại là một bộ dạng vân đạm phong khinh, nhẹ giọng nói:

"Không sai, là ta."

Gã trung niên nghe xong câu trả lời khẳng định của Bạch Vũ, hừ lạnh một tiếng, nói:

"Vậy là tốt rồi, ngươi có thể đi chết rồi."

Chỉ thấy hắn ngoắc tay, một đám côn đồ trước mắt tức khắc bày ra dụng cụ đều là bóng loáng lóe lên, nhát vũ khí lên, hưng phấn hét to, hướng về Bạch Vũ đánh tới.

Bạch Vũ nhìn đám côn đồ, thế nhưng nụ cười trên mặt cũng không có một tia biến hóa, chỉ thấy hắn đầu tiên là không bị ảnh hưởng gì, trước tiên đem vật trong tay bỏ xuống đất, khi hắn thẳng người lên thì bọn côn đồ vừa lúc đi đến trước người, dường như ánh mắt đối với những tên côn đồ này không để ý giống nhau, nhìn cũng không thèm nhìn, chỉ thấy hắn chỉ là duỗi chân quét một cái, quét trúng chân những tên côn đồ xông lên trước khiến chúng ngã hết xuống đất, "bịch bịch bịch", một người ngã xuống đất người phía sau nán lại kịp, tức khắc lăn đầy trên đất như hồ lô.

Khoảnh khắc Bạch Vũ ở giữa đám côn đồ đã ngã xuống đất cũng không nhàn rỗi, bắt lại một tên côn đồ dưới chân, như bắt lấy một cái chày gỗ, mang theo giông tố ném tới đám người trên đất, "bịch bịch bịch" từng chút một. Sau khi đem đám côn đồ đều đập cho một lần, hắn đem tên tiểu tử đang thoi thóp cầm trong tay thuận tay ném xuống như rác rưởi, hừ lạnh một tiếng nói:

"Một đám ngu ngốc."

Lúc này nam tử trung niên khiếp sợ còn chưa phục hồi tinh thần, cái tên này là người sao? Người hơn một trăm cân ở trong tay hắn tựa như một món đồ chơi. Nhưng hắn vội vàng đề xuống nỗi khiếp sợ trong lòng bình phục tâm tình, nhìn Bạch Vũ cười lạnh nói:

"Thực sự là lợi hại, thật không nghĩ tới ngươi có thể đánh như vậy, nhưng vậy thì thế nào, dù ngươi có thể đánh nhưng cũng chỉ là một mình ngươi, người bên cạnh ngươi không có thân thủ giỏi như vậy, nói ví dụ như cái tên Lý Hiểu Phong kia?"

Đồng tử Bạch Vũ co lại, lạnh giọng hỏi:

"Các ngươi làm gì hắn rồi?"

Nam tử Trung niên cười hắc hắc nói:

"Ngươi nên biết nếu muốn biết địa chỉ của ngươi nhất định phải tìm người hỏi."

Địa chỉ nhà Bạch Vũ, ở trong công ty có thể chỉ có một mình Lý Hiểu Phong biết, vậy những người này nếu có thể tìm tới nơi này, vậy nhất định là bởi vì Lý Hiểu Phong. Nét mặt Bạch Vũ tràn đầy lạnh lẽo, thời tiết ở đây vốn dĩ là ẩm áp lại giống như có tuyết muốn rơi xuống, trong phút chốc gia tăng một tia lãnh ý, hắn lúc này đứng là nhẹ giọng cười, nói:

"Các ngươi xem ra là ngại mệnh có chút dài quá."

Tuy là mang theo cười, nhưng bầu không khí lại không có một tia hòa hoãn.

Gã trung niên nhìn chằm chằm ánh mắt của Bạch Vũ, nhất thời cả người có chút không được tự nhiên, nhưng trên mặt cũng kiên cường chống đỡ nói:

"Còn không biết là ai ngại mệnh dài."

"À, phải, ha ha."

Nụ cười của Bạch Vũ không dừng lại:

"Vậy chúng ta đi xem."

Lược bỏ những lời này trực tiếp rời đi.

Gã trung niên có chút nghĩ không ra, như vậy là xong rồi?

Bạn đang đọc truyện *Đạo Thống Truyền Thừa Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Hàng đầu

Team Vạn Yên Chi Sào.

Chờ thân ảnh Bạch Vũ biến mất ở đầu đường, người đàn ông trung niên phảng phất giống như lấy sạch khí lực bên trong thân thể vậy, thở dài nhẹ nhõm một cái, người này rốt cục đi rồi. Ánh mắt chuyển hướng trên đất nhìn chúng thủ hạ, càng không khỏi để mắt đến bọn họ, chỉ thấy hai hàng lông mày của hắn dựng đứng nói:

"Một đám phế vật vô dụng, còn nằm làm cái gì? Còn không mau đi nhanh lên cho ta."

Nhưng do bị Bạch Vũ đánh cho tan tác như vậy, toàn thân mọi người ai cũng rã rời chứ đừng nói đến việc đứng lên. Mỗi người đều ráng gượng để đứng dậy, nhưng dường như không có hiệu quả, thật giống giòi bọ bò lồm nhồm.

Người trung niên thấy vậy lửa giận trong lòng càng nhiều hơn, đi tới trước mặt bọn lưu manh, giơ chân lên đá vào bọn họ, vừa đá còn vừa mắng to:

"Rác rưởi, một đám rác rưởi, phế vật vô dụng."

Bạch Vũ tất nhiên là đã trở lại phòng trọ của hắn ở dưới lầu, tuy nói là trong lòng phần nộ bất bình, nhưng tự biết mình có nhược điểm, rơi vào tay người khác không thể không đi vào khuôn phép, nếu muốn đối phó những người kia phải có kế hoạch chu đáo mới được. Chuẩn bị lên lầu còn nhìn thấy Kim di, hắn vốn không muốn để ý tới, nhắc bước đi lên lầu, nhưng chợt một trận bước chân đạp chạy lên trên lầu, chỉ thấy đó là một thiếu phụ đáng dấp khoảng chừng ba mươi bốn năm tuổi, là Lý tẩu trên lầu. Lý tẩu vốn là một vị nội trợ, bình thường đối với mọi người khoan nhượng nhân hậu, đặc biệt là vô cùng chiều chuộng Bạch Vũ, nhưng từ khi một năm trước chồng bà đi công tác không có tin tức rồi sau đó trở thành người mất tích, nên bà phải đi tìm chút việc vặt để làm. Bạch Vũ đối với Lý tẩu vẫn hết sức tôn kính, vội vàng chào hỏi nói:

"Lý tẩu, đang đi đâu đấy? Vội vội vàng vàng như thế."

Lý tẩu dừng bước lại nói chuyện với Bạch Vũ, bận bịu đáp một tiếng nói:

"Là Tiểu Bạch à, con gái của ta ở trường học xảy ra chút chuyện, ta muốn chạy đi xem một chút." - Nói xong lại hướng về phía trước mà đi tiếp.

Lý tẩu bước vội vã xuống dưới lầu, sau đó nhìn thấy Kim di, trên mặt hiện ra vẻ kinh sắc. Đi lại nhanh gấp đôi khi nãy, đi tới trước mặt Kim di, tiến lên kéo bờ vai của bà ấy quan tâm hỏi:

"Kim đại tẩu ngươi làm sao thế này? Làm sao làm thành bộ dáng này?"

Kim di nghe được lời của bà ấy, với cái mặt dính đầy bùn kia, đột nhiên tiến đến làm Lý tẩu sợ hết hồn. Chỉ thấy Kim di quay đi, thần bí nở nụ cười, nhẹ giọng nói:

"Ta cho ngươi biết, ngươi có thể đừng nói cho người khác biết, ta là quý."

Lý tẩu biểu hiện sững sờ, nói:

"Ngươi là quý à?" - Lập tức phản ứng lại, nàng lẽ nào là tinh thần có gì bất ổn à? Nàng lập tức cẩn thận từng li từng tí một xác nhận nói: "Đại tẩu ngươi không sao chứ?"

"Ta là quý, ta tại sao có thể có chuyện đó chứ? Ngươi mới có việc, cẩn thận ta ăn ngươi." - Kim di thật giống như bị Lý tẩu làm phiền, càng hướng về Lý tẩu hồng lên.

Lý tẩu bị Kim di dọa cho phát sợ, nhất thời không dám trả lời, lùi lại mấy bước, nhìn thấy Bạch Vũ một bên quan sát vội vàng bắt chuyện nói:

"Tiểu Bạch, nhanh lên một chút đến giúp đỡ đưa Kim đại tẩu về nhà đi."

Bạch Vũ không nói gì, phải giúp nàng à? Bạch Vũ làm sao biết, liền khuyên Lý tẩu nói:

"Lý tẩu, ngươi vẫn là mau mau đi đến trường học xem Lưu Oánh thế nào đi."

Lý tẩu không khỏi nghiêm sắc mặt nói:

"Tiểu Bạch, ngươi tại sao có thể như vậy? Như thế nào đi nữa bà ấy cũng là chủ phòng của ngươi, chồng của bà ấy ở bên ngoài công tác còn chưa quay về. Ngươi là khách được thì trợ giúp một thoáng đi, ta cũng biết Kim đại tẩu bình thường có quá đáng một chút, bà ta khắp nơi nói ngươi không phải, làm ngươi danh tiếng có chút không hay, thế nhưng ngươi không thể bỏ đá xuống giếng như vậy."

Bạch Vũ bị Lý tẩu nói mặt không khỏi có chút đỏ, hắn đâu muốn bỏ đá xuống giếng? Là nàng cho người ta làm thành như vậy mà. Nhưng Lý tẩu xác thực nói có lý, để trong lòng hắn không khỏi có một chút áy náy đối với Kim di. Hắn làm như vậy có vẻ như thật sự có chút không ổn, cứ như vậy không phải sẽ trở thành loại người giống như bà ấy sao?

Nhưng kỳ thực vừa mới bắt đầu Bạch Vũ cũng không nghĩ tới sự tình sẽ hí kịch hóa như vậy, hắn cho rằng dọa Kim di cho đỡ bệnh một trận thì đủ rồi, nhưng tố chất tâm lý quá kém, cuối cùng chỉ là bất ngờ trở nên điên điên khùng khùng. Đây chính là bị hóa điên, chịu quá nhiều kinh hãi dẫn đến luôn vào thác loạn mà thôi, kỳ thực vẫn có thể cứu. Hiện tại khí cũng ra rồi, không bằng tìm thời gian, lại đem nàng chữa lành?

Nhưng sau đó trong lòng Bạch Vũ bỗng nhiên cả kinh, tâm thái của mình làm sao lại như là không đem tất cả để ở trong mắt vậy? Thật giống suy nghĩ phương pháp cho tất cả sự vật và một vài vấn đề, đã cùng trước đây hoàn toàn khác nhau. Lúc này dường như phải đem những chuyện trước đây suy xét lại, trong tâm tính của Bạch Vũ cũng có chút sệt chính mình.

Kỳ thực chính là một tiểu nhân vật, đột nhiên có thực lực siêu nhiên, vốn là quen thái độ lúc trước, lúc này thường sẽ đem xả hết tất cả các phần uất trong lòng ra, muốn một lần xả ra hết. Bạch Vũ trước kia từng đọc truyện online vô số lần, đem quyền lực mình có sau này muốn trả thù những người trước kia đã chèn ép hoặc là xem thường mình, vì lẽ đó bây giờ sau khi có khả năng đó, trong nội tâm hẳn ý nghĩ liền hiện ra.

Đương nhiên đây cũng không phải nguyên nhân chủ yếu nhất, kỳ thực nguyên nhân chủ yếu nhất vẫn là cùng hán tu đạo có quan hệ, nhưng Bạch Vũ không biết, người tu đạo tu hành có thể cảm ngộ thiên địa, do đó mục đích đạt đến cảnh giới thiên nhân hợp nhất. Vì lẽ đó mỗi người tu đạo đều sẽ có một loại linh giác không có ở người thường, sáu giác quan bên trong bọn hắn đều có cảm nhận không giống với người bình thường, nhận biết tiêu chuẩn là sự mạnh yếu nghiệp lực và công đức. Muốn nói Kim di chỉ là bản chất có chút ác miệng, có thể cũng không tính là đại ác gì, nhưng Bạch Vũ hiện tại lần đầu tiên nhìn thấy hắn không tự chủ được, nảy sinh ra sự căm ghét. Bạch Vũ cũng không rõ tại sao, liền trực tiếp quy đến chuyện trước kia.

Lý tẩu lúc này thấy Bạch Vũ giữ yên lặng không nói một câu còn tưởng rằng là không nghe lời của bà ấy, không khỏi trong mắt loé ra vẻ thất vọng, thở dài nói:

"Ta không kêu ngươi nữa, ta tự đưa bà ấy đưa về nhà."

Bạch Vũ vội vàng sinh giải thích:

"Đưa cho ta đi, ta đưa bà ấy trở về."

Lý tẩu kinh dị nhìn hắn, trong ánh mắt vẻ vui mừng chợt lóe lên, lập tức nở lại nụ cười, nói:

"Được rồi."

Bạch Vũ gật gật đầu, đi tới trước người Kim di, đưa tay nắm lấy bờ vai của bà ấy, ai biết Kim di biểu hiện đột nhiên nổi cuồng hẳn lên, ra sức trốn thoát. Nhưng bà ấy không ngờ Bạch Vũ có khí lực lớn như vậy, chỉ thấy một cái tay của Bạch Vũ thoáng dùng lực một chút, miễn cưỡng cho là Kim di này đã ngoài hai trăm năm mươi cân đi nữa. Cứ việc liều mạng giãy dụa, nhưng tất cả đều là vô ích.

Lý tẩu tỏ rõ vẻ kinh ngạc, nàng thực sự không nghĩ tới Bạch Vũ này nhìn thân thể gầy yếu như thế lại có sức mạnh lớn như vậy.

Như là nhắc theo con gà con, tự đem Kim di nhắc tới trước cửa nhà bà ấy, từ trên người bà ấy móc chìa khoá mở cửa phòng ra, đẩy bà vào, sau đó "ầm" một tiếng cài cửa lại. Bạch Vũ ở bên cạnh nhìn sưng sờ tỏ rõ vẻ khiếp sợ, không khỏi kỳ quái nói:

"Lý tẩu, ngươi sao còn không đi đến trường đi?"

Lý tẩu lập tức phản ứng lại, kinh hô:

"Oánh oánh." - Lập tức mau phóng xuống lầu dưới. Bạch Vũ nhìn bà vội vàng vàng, không khỏi một trận cười khở, thực sự là một đại tẩu nhiệt tình mà. Đột nhiên lúc này Lý tẩu đi xuống cầu thang thì bị trượt chân, phát ra một tiếng kêu sợ hãi "ai u". Chỉ thấy bà trực tiếp ngồi xồm ở trên thang lầu. Một đôi tay ôm chặt lấy chân phải, cắn răng không dám thở, dường như là bị thương ở chân rồi.

Bạch Vũ nhanh chóng mở cửa phòng của mình ra, đem vật cầm trong tay trước tiên ném vào, mau mau đi lên phía trước, quan tâm hỏi:

"Lý tẩu không sao chứ."

Lý tẩu cắn môi dưới, nhưng là không nói một lời. Bạch Vũ từ trên nét mặt cũng có thể biết, khẳng định không dễ chịu. Hắn liền ngồi xồm người xuống nói:

"Lý tẩu, để ta cõng người đi."

Lý tẩu nhất thời tay chân có chút luống cuống, bà ấy tư tưởng tương đối truyền thống, để một người đàn ông cõng thật là có chút không tiện. Nhưng Bạch Vũ là không thèm để ý nói:

"Mau lên, sau đó nói cho ta địa điểm."

Lý tẩu cuối cùng vẫn cắn răng một cái bò lên trên lưng Bạch Vũ, sau đó lại nói:

"Ở bệnh viện gần đây."

Vừa nghe lời ấy, Bạch Vũ cũng hơi kinh ngạc, nói:

"Oánh Oánh làm sao vào bệnh viện? Nhiễm bệnh sao?"

Lý tẩu thở dài thật sâu, nói:

"Không biết, chỉ là nghe thầy giáo gọi điện thoại nói là trong tiết thể dục đột nhiên té xỉu, hiện tại ở bệnh viện tiến hành nằm viện trị liệu."

Bạch Vũ vừa chạy xuống dưới lầu vừa nói:

"Có biết là chuyện gì xảy ra hay không?"

Lý tẩu nói:

"Bác sĩ cũng kiểm tra không ra nguyên nhân cụ thể, dựa theo lời của lão sư nói, các chỉ số của cơ thể rất bình thường, nhưng vẫn đang hôn mê sâu."

"Ồ"

Bạch Vũ hơi nghi hoặc một chút, các chỉ số bình thường mà lại hôn mê sâu? Thực sự là kỳ quái. Nhưng hẳn đối với lĩnh vực y học này một chữ cũng không biết, tất nhiên cũng không hiểu được nguyên nhân cụ thể.

Bệnh viện Luru Oánh nằm là một bệnh viện nhỏ, cách chỗ ở của Bạch Vũ cũng không xa, nhưng vì để tiết kiệm thời gian thì Bạch Vũ vẫn đón một chiếc taxi, nhanh chóng đi đến nơi. Chờ hồi vị trí phòng Luru Oánh, Bạch Vũ liền công Lý tẩu đi tới.

Mở cửa phòng, đã thấy đến bên trong có mấy người dường như vừa đến được một lúc, nhìn thấy cửa phòng mở ra, một tên trung niên bụng bự béo phệ nhìn thấy hai người đầu tiên là sững sờ, sau đó cấp tốc nghiêm nghị hướng về hai người hỏi:

"Các người hẳn là chính là người nhà của Luru Oánh, ta là hiệu trưởng trung học."

Hai người lập tức lễ phép lần lượt bắt tay hắn, nói:

"Chào hiệu trưởng."

Sau đó Bạch Vũ nhẹ nhàng thả Lý tẩu trên mặt đất, đi tới trước giường bệnh, đầu tiên là quay về bên giường lễ phép gật đầu chào mấy người họ, sau đó ánh mắt Bạch Vũ chuyển hướng nhìn về phía Luru Oánh.

Con người của hắn đột nhiên co rụt lại, hắn phát hiện Luru Oánh cũng không phải là bị bệnh đơn giản như vậy, trên người Luru Oánh khứa ra cảm giác quen thuộc. Cảm giác thật giống là thi thuật. Chỉ thấy Luru Oánh lúc này tỏ rõ vẻ trắng xám nằm ở trên giường, như là hôn mê đi, phát sinh tiếng thở phập phồng.

Bạch Vũ lúc này nhìn thấy tình hình trước mắt của Luru Oánh, lại liên tưởng đến bị làm phép thuật, trong đầu của hắn không khỏi hiện lên hai chữ, hàng đầu.

Bạn đang đọc truyện *Đạo Thống Truyền Thừa Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Lại khai đàn

Team: Vạn Yên Chi Sào.

Hàng Đầu thuật là một loại pháp thuật lưu truyền rộng khắp Nam Dương, phương thức thi thuật có chút giống với Mao sơn thuật, nói thí dụ như bọn họ lúc thi thuật thì sẽ chuẩn bị một vài thứ, nhưng cũng không phải là quá nhiều. Một là tóc, hai là huyết dịch hoặc dịch, ba chính là thảo nhân hoặc búp bê vải. Những thứ đồ này bên trong Mao sơn đạo thuật thường cũng có lúc sẽ dùng đến, khác biệt duy nhất chính là Hàng Đầu thuật muốn so với Mao sơn đạo thuật thì còn có thêm một luồng tà kính.

Nghe đồn Hàng Đầu Nam Dương lưu truyền rất rộng, nơi đó dân bản địa đối với Hàng Đầu sư môn đều có sự kính nể trong lòng, Hàng Đầu cũng không phải chỉ có thể dùng để hại người, cũng có thể trợ giúp người. Ở nơi nào cảnh sát trên vốn chỉ là để trang trí, trong nhà mặc kệ là xảy ra chuyện bất hạnh gì, kể cả là làm mất đi một cái con vật nhỏ bọn họ cũng sẽ tìm Hàng Đầu sư hỗ trợ, Hàng Đầu sư thường cũng sẽ không từ chối, vì lẽ đó người ở đó căn bản là sẽ không cần đến cảnh sát.

Ở trong sách Mao sơn ký thuật cũng ghi chép một ít phép thuật gần như Hàng Đầu này, nhưng những thứ này Mao sơn môn nhân quả thật rất ít có người tu luyện, đa số đều cho rằng đây là bàng môn tà đạo, bất lợi cho tu hành luyện chỉ sẽ ảnh hưởng tu vi tâm tính, vì lẽ đó đa số nhắc nhở đệ tử chỉ dùng để tham khảo.

Ở tình huống trước mắt của Luru Oánh, Bạch Vũ còn nhìn không ra loại chú thuật kia, nhưng thấy nàng hôn mê bất tỉnh không một chút ý thức, chỉ sợ không phải chú thuật tốt gì. Lúc này Lý tẩu cũng từ chối câu hỏi của mấy vị giáo viên, chạy tới trước giường bệnh, nhìn con gái trên giường mắt không khỏi đỏ hoe, mang theo ghen ngào nhìn Luru Oánh trên giường duỗi ra tay, run rẩy đến vuốt khuôn mặt của nàng nói:

"Đến tột cùng là chuyện gì xảy ra, Oánh Oánh, ta không thể mất con."

Lúc này cửa phòng lại một lần nữa mở ra, là bác sĩ vào, khoảng chừng năm mươi, sáu mươi tuổi mang một cái kính lão, cầm trong tay một tờ xét nghiệm. Hắn đi vào trong phòng liền nói với mọi người:

"Thân nhân có tới chưa?"

Bác sĩ hô hai lần Lý tẩu mới phản ứng lại, vội vàng bình tĩnh lại, lau nước mắt một cái xoay người lại nói:

"Ta chính là mẫu thân của nó."

Bác sĩ lớn tuổi nhìn bà một cái nói:

"Mau đưa nó đi đi."

Lý tẩu mặt hiện ra sắc mặt vui mừng nói:

"Oánh Oánh không sao rồi à?"

Bác sĩ lớn tuổi có chút bất đắc dĩ lắc đầu nói:

"Người hiểu lầm rồi, bệnh viện nhỏ này của chúng ta chưa chữa khỏi bệnh tình của nữ nhi người được, chỉ có thể tra ra tính mạng của nó càng ngày càng yếu, chỉ sợ là chống đỡ không tới ngày mai, người vẫn là mau mau đưa đến bệnh viện H thử xem vận may một chút đi."

Lời của vị bác sĩ lớn tuổi kia phảng phất ở trong tai Lý tẩu giống như là một tiếng sấm vang lên, chấn động đến mức trong lòng bà run lên, cảm giác đầu óc một trận mê muội, kém chút nữa ngất đi.

Bạch Vũ bên cạnh bà vội vàng đỡ lấy, bà ấy mới không co quắp ngã trên mặt đất, chỉ là trong miệng từng trận lặp lại:

"Sẽ không... sẽ không, sao lại có thể..."

Bác sĩ lớn tuổi thở dài một hơi lắc lắc đầu, ra khỏi phòng bệnh.

Bạch Vũ nhìn bộ dáng này của bà đúng là vô cùng không đành lòng, không đành lòng nhìn thấy Lý tẩu một người tốt như thế phải chịu đựng loại đả kích này, ở một bên an ủi:

"Lý tẩu, không cần lo lắng, không phải là nói tra không ra nguyên nhân sao? Nói không chừng tới hôm nay Oánh Oánh sẽ tỉnh lại, hiện tại chúng ta đem Oánh Oánh về nhà đi."

Bạch Vũ lúc này ý nghĩ trong lòng chính là sau khi trở về mau mau xác nhận Lư Oánh này bị loại chú thuật gì, hẳn quyết định ngày hôm nay lần thứ hai khai đàn làm phép phá chú thuật của đối phương.

Lý tẩu tự biết Bạch Vũ là muốn tốt, nhưng bà vẫn muốn đưa Lư Oánh đến bệnh viện thành phố, không muốn từ bỏ. Bà liền đứng dậy quay về Bạch Vũ lắc đầu nói:

"Ta vẫn là muốn đi thử một chút, không tới thời khắc cuối cùng ta không thể từ bỏ."

Bạch Vũ cũng hiểu rõ tâm tình của bà, còn muốn khuyên nữa, nhưng lúc này vị hiệu trưởng bụng bự béo phệ kia một bên, mở miệng nói:

"Không sai. Chúng ta không thể từ bỏ, mấy vị lão sư đi về trước đi, để Lư Oánh ngồi xe của ta đi bệnh viện, khi đến nghe nói nhà của Lư Oánh tương đối khó khăn, ta đồng ý lấy danh nghĩa trường học, nộp viện phí cho nó."

Xem ra người hiệu trưởng này đúng là còn rất biết làm người, nhưng chủ yếu nhất chút tiền này đối với hắn mà nói xác thực không phải vấn đề lớn, bởi vì hắn là trường học tư nhân, làm như vậy không chỉ cho trường học để lại cái danh tốt, cũng kiếm lời cho danh dự chính hắn.

Bạch Vũ đúng là tâm trạng bất đắc dĩ, nếu như khuyên tiếp nữa chính mình nhất định sẽ khiến người ta hiểu lầm là nhân phẩm có vấn đề, cố ý tìm cớ, thành loại người bỏ đá xuống giếng kia.

Bạch Vũ không nói thêm nữa, vén chăn lên cẩn thận từng li từng tí một ôm Lư Oánh lên, theo hiệu trưởng trung học đi ra bên ngoài bệnh viện, các thầy giáo lưu lại, ngồi lên xe của hắn. Đi vào bên trong xe, Bạch Vũ như là nhớ ra cái gì đó hướng về Lý tẩu hỏi:

"Lý tẩu, quãng thời gian này có người hỏi qua ngày sinh tháng đẻ của tiểu Oánh không?"

Lý tẩu có chút sai biệt nhìn Bạch Vũ, nói:

"Ngày sinh tháng đẻ? Ai sẽ hỏi cái này?"

Hiệu trưởng lái xe phía trước, không khỏi bật cười lên, sau đó cũng chú ý tới vậy thì không đúng lý lẽ lắm, mau dừng tiếng cười, nói:

"Tiểu huynh đệ, người chẳng lẽ còn cho rằng Lư Oánh trúng tà thuật trong truyền thuyết rồi chứ. Tiểu huynh đệ, bây giờ là năm nào rồi, xem tuổi tác

ngươi không lớn, không ngờ còn rất mê tín, đúng rồi, ta tên Bàng Bình." - Cuối cùng cũng tự giới thiệu tên tuổi.

Lý tẩu phảng phất sáng mắt lên, giống như là nắm lấy nhánh cỏ cứu mạng vậy, mặc kệ khuyến bảo của hiệu trưởng mập, nắm lấy hai tay Bạch Vũ cấp thiết nói:

"Tiểu Bạch, vậy ngươi có biện pháp nào cứu Oánh Oánh hay không."

Bạch Vũ nhìn thấy bà ấy kích động, vội vàng an ủi:

"Bà không nên gấp, trước tiên nói một chút, có tiết lộ ngày sinh tháng đẻ của tiểu Oánh ra ngoài hay không?"

Lý tẩu nghe xong lại một lần nữa đỏ cả mặt, lắc đầu nói:

"Ta không biết, ta cũng không biết, ta..." - Đột nhiên muốn là nhớ ra cái gì đó, ngữ khí vừa đứt, sau đó lại cấp thiết nói: "Ta nhớ, một ngày nọ của tuần trước, một thầy tướng số đi tới nhà ta gõ cửa, hắn nhìn thấy ta sau đó là nói một tràng thuật ngữ ta nghe không hiểu, cái gì thử, thử ngưu... Cái gì a hỏa a thổ. Ta nghe không hiểu một câu, thế nhưng đuôi thì không dám không đi, không có cách nào chỉ có nghĩ nghe cho xong lời của hắn, sau đó đem cho hắn ít tiền rồi đuôi hắn. Thế nhưng sau đó hắn còn nói nhà Oánh Oánh ta sẽ đối mặt đại nạn, nhất định phải nghĩ biện pháp hóa giải, ta thấy hắn là nói thật, liền bán tín bán nghi hỏi hắn phải hóa giải làm sao, hắn nói nhất định phải có ngày sinh tháng đẻ của Oánh Oánh."

Lúc này càng cảm thấy tình hình càng kỳ quái, cũng càng hoài nghi, bà ấy nói tiếp:

"Lúc đó ta cũng không có quá để ý, liền đem ngày sinh tháng đẻ cho hắn, ai biết hắn lại nói là ngày mai hắn trở lại nói kết quả cho ta, ngày hôm nay hắn phải đi về hóa giải đại nạn kia. Thế nhưng sau đến một tuần lễ cũng không đến."

Lúc này hiệu trưởng mập nghe có chút mơ hồ, không nhận được chen miệng nói:

"Ngươi là hoài nghi thầy tướng số lần trước hạ chú con gái ngươi à?"

Lý tẩu gật gật đầu, cắn cắn môi dưới nhưng không nói ra lời, lúc này bà không khỏi có chút tự trách, nếu như đúng là thầy tướng số lần trước, Oánh Oánh hiện tại bị như vậy đều là do một tay ta mà thành.

Một tuần rồi. Bạch Vũ hiện tại quả thật có chút đau đầu vỗ vỗ trán, hắn phát hiện hoàn cảnh thế này cũng thật là phức tạp, mới vừa trở về liền gặp phải hai chuyện phiền toái như vậy, đầu tiên là đắc tội xã hội đen, bây giờ lại gặp phải Hàng Đầu sư Nam Dương hạ chú người. Hơn nữa làm hắn đau đầu nhất chính là hai chuyện này còn đều rất vướng tay chân. Lý Hiểu Phong bên kia có thể còn bị những tên côn đồ kia giam giữ, mà bên này Lưu Oánh có thể đã lập tức đến kỳ hạn bảy ngày.

Hàng Đầu thuật có hai loại tốc độ, nhanh chính là lập cái là thấy hiệu quả, chậm bình thường chính là bảy ngày bảy đêm. Nếu như đúng là như Lý tẩu nói, thầy tướng số chính là một loại chậm, vậy hôm nay vừa vặn đến thời khắc sống còn.

Hai người khác nhìn thấy Bạch Vũ im lặng không lên tiếng, đều cho rằng là Bạch Vũ cũng không có cách nào, không khỏi một trận thất vọng. Lý tẩu là vì là con gái không được cứu cảm thấy thất vọng, Bàng hiệu trưởng là bởi vì không thấy được đại đầu Hàng Đầu sư như dự đoán nên thất vọng.

Nhưng lúc này Bạch Vũ đột nhiên lên tiếng nói:

"Hay là tiểu Oánh còn có thể cứu."

Hai người đều là thân thể chấn động, Bàng hiệu trưởng càng là nuốt chút nữa đụng phải xe phía trước. Hai người đều là kinh ngạc lại không thể tin tưởng nói:

"Cái gì?"

Bạch Vũ sắc mặt nghiêm túc nói:

"Buổi tối thì có thể biết kết quả."

Sau đó dựa vào sau nhắm mắt dưỡng thần, Bàng hiệu trưởng cùng Lý tẩu đều không còn gì để nói, cần phải thần bí như vậy sao? Lúc này Bàng hiệu trưởng nghĩ đến một vấn đề, hướng về phía sau hai người hỏi:

"Vậy bây giờ còn đi bệnh viện hay không?"

Mấu chốt nhất chính là Bạch Vũ hắn có thể tin cậy được hay không?

Lý tẩu hiện tại vô cùng do dự, bà nhất thời không quyết định được, đến cùng Bạch Vũ có thể tin tưởng hay không? Nàng đưa ánh mắt nhìn về phía Bạch Vũ, muốn hỏi một chút, nhưng Bạch Vũ trước sau nhắm mắt lại, như thật sự ngủ. Đột nhiên Bạch Vũ theo bản năng, trong miệng giống như trong mộng niệm non vậy, nhanh chóng nhắc tới một đoạn không cho phép người nghe, một tấm bùa từ trong ngực của hắn chui ra. Chỉ thấy tấm bùa kia đứng lơ lửng trên không, không bị bất kỳ lực trời nổi ở không trung, sau đó vây quanh Lý tẩu quay lao đảo một vòng, có giếng trong lồng ngực khoan Bạch Vũ.

"Chuyện này..."

Lý tẩu tâm trạng là nổi lên sóng to gió lớn, chuyện gì thế này, vậy hẳn là không phải ma thuật gì chứ? Quá một hồi lâu bà ta phản ứng lại, lập tức kiên định nói Bằng hiệu trưởng quay về:

Bằng hiệu trưởng, đưa chúng ta trở về đi."

Bằng hiệu trưởng vừa nẩy suất chút nữa tông xe, vì lẽ đó lái xe cẩn thận hơn, không chú ý tới tình huống phía sau, bây giờ Lý tẩu nhanh chóng đổi giọng không khỏi có chút sai biệt, xác định nói:

"Thật sự phải đi về sao?"

Lý tẩu lần thứ hai kiên định nói:

"Không sai." - Lại thật giống so với vừa nãy càng thêm khẳng định.

Bằng hiệu trưởng không khỏi hiếu kỳ, đến cùng là nguyên nhân gì để Lý tẩu trở nên kiên định như thế? Từ kính chiếu hậu nhìn một chút Bạch Vũ vẫn cứ không có động tác gì, trong lòng âm thầm nói: "Lẽ nào hẳn vừa nãy lại làm chuyện gì hay sao?". Từ kính chiếu hậu hẳn nhìn thật sâu một chút, liền quay đầu xe, để Lý tẩu chỉ đường, liền hướng về nhà Lý tẩu mà đi.

Nhưng trong lúc đó, Bằng hiệu trưởng đều liên tục nhất tâm nhị dụng(1), liên tục phỏng đoán thân phận thật của Bạch Vũ, hẳn chẳng lẽ cũng là Hàng Đầu sư trong truyền thuyết sao? Là loại cao nhân ẩn dật hậu thế đó sao?

(1) Cùng lúc làm hai việc, một người phân ra làm hai việc.

Bạn đang đọc truyện *Đạo Thống Truyền Thừa Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Thuật chiêu hồn

Team: Vạn Yên Chi Sào.

Chờ mấy người trở lại nơi ở, vừa mới định đánh thức Bạch Vũ, nhưng Bạch Vũ tự mình tỉnh lại, mấy người xuống xe, Bạch Vũ ôm Lưu Oánh lên trên lầu đặt lên trên giường. Đối mặt với Lý tẩu do dự nói:

"Người cũng không cần lo lắng quá mức, nghe ta, chỉ cần chuẩn bị đồ vật đầy đủ thì việc cứu trị Lưu Oánh không phải vấn đề lớn."

Bạch Vũ lời tuy là nói như vậy, nhưng trong lòng hẳn cũng hỗn loạn, nắm chắc cũng không phải nhiều phần, chỉ có điều nói như vậy là muốn an ủi Lý tẩu một chút mà thôi.

Nhưng sau khi Lý tẩu nghe Bạch Vũ trong lòng ngược lại thật sự là bình tĩnh không ít, nàng đi tới trước mặt Bạch Vũ một mặt khẩn cầu:

"Tiểu Bạch, người nhất định phải cứu Oánh Oánh, cần thiết thì Lý tẩu cho người tiền, chỉ cần người cứu Oánh Oánh người muốn bao nhiêu tiền ta đều đáp ứng người..."

Bạch Vũ lúc này sắc mặt đột nhiên chìm xuống, nói:

"Lý tẩu, người nói chuyện tiền bạc với ta là đang mắng ta đây." - Sau đó lại sắc mặt tĩnh lại nói: "Người trước đây đối với ta chăm sóc như thế nào, trong lòng ta có thể đều nhớ tới, vào thời điểm này ta có năng lực giúp người đương nhiên phải toàn lực giúp người, không cần nói lời khách khí."

Lý tẩu đầu tiên là bị sắc mặt âm trầm lúc trước của Bạch Vũ làm cho sợ hết hồn, nhưng nghe đến phía sau đó, nàng không khỏi trong lòng một trận trấn an, vỗ vỗ vai Bạch Vũ vừa chảy nước mắt vừa không ngừng gật đầu nói:

"Lý tẩu không nhìn lầm người, không nhìn lầm người."

Lúc này Bằng Bình đứng ở một bên không nhìn nổi, tiếp lời nói:

"Đại muội tử, hiện tại ta nói có phải là trước hết để cho Tiểu Bạch đi làm chính sự, đừng xem hiện tại liệt nhật giữa trời, chỉ chốc lát nữa trời sẽ phải tối."

Hiện tại Bằng hiệu trưởng này còn không biết tôn tính đại danh của Bạch Vũ, chỉ có thể theo Lý tẩu gọi Tiểu Bạch. Nhưng trong lòng hẳn vẫn vô cùng hiếu kỳ, tiểu tử này đến cùng là có bản lĩnh gì?

Bạch Vũ đáp ứng một tiếng gật gật đầu, nói:

"Không sai, chuyện này không được trì hoãn."

Sau đó hấn bắt Lý tẩu đắc thủ, lại an ủi vài câu, đi về hướng phòng trọ của mình.

Đi tới cửa phòng trọ, đang định đi vào hấn đột nhiên nghe được một tiếng chửi thô bạo từ Kim Di truyền ra từ trong nhà, chỉ nghe âm thanh kia dường như vô cùng tức đến nổi phẫn, âm thanh vô cùng gay gắt, hơn nữa không ngừng mà lặp lại:

"Đồ vật ở nơi nào? Đồ vật ở nơi nào? Ngươi con mẹ nó mau nói cho ta biết."

Nhìn rõ chủ nhân của âm thanh đó, Bạch Vũ không khỏi sửng sốt, đây là Kim Di lão công Lý Cửu Chân, Lý Cửu Chân ở trong ấn tượng của Bạch Vũ có thể tính là một người đàn ông tốt bụng thành thật, từ trước tới nay chưa từng gặp qua hoặc nghe qua hấn nổi giận như vậy. Hơn nữa những câu nói này của hấn cũng khiến cho Bạch Vũ nghe được cũng không tìm được chút manh mối nào, hoàn toàn không rõ ý nghĩa, hơn nữa dựa theo sự tiến triển của tình hình không phải nên quan tâm Kim Di một chút sao? Làm sao còn quan tâm món đồ gì nữa chứ? Hấn lắc đầu cũng không tiếp tục nghe những câu chửi bậy không có ý nghĩa này, mở cửa ra đi vào đóng cửa phòng lại, âm thanh chửi bậy cũng theo đó giảm nhỏ đi.

Bạch Vũ ở trong phòng hoàn toàn để tâm thần chìm vào không gian hệ thống, lấy toàn bộ trang bị của hấn ra, đem vật phẩm kiểm lại một chút, lại chỉ tìm ra một cái cái rương cỡ lớn, đem đồ vật đều xếp vào lại, hướng về Lý tẩu gia mà đi.

Lý tẩu ở trong nhà vô cùng nóng ruột, chỉ qua mười mấy phút nhưng ở trong lòng của nàng dường như đã qua mấy ngày, cảm giác luôn nôn nóng bất an. Đến ngay cả Bàng Bình cũng ngồi không yên, ở ngay cửa này đi tới đi lui, thỉnh thoảng hướng về dưới lầu nhìn sang nơi ở của Bạch Vũ.

Chờ Bạch Vũ xuất hiện ở trong tầm mắt của hấn, Bàng Bình vội vàng nghênh đón nói:

"Tiểu Bạch, ngươi làm cho chúng ta gặp đến chết rồi, vào mau nào."

Đi vào bên trong, hai người đều vây quanh bên người Bạch Vũ, đều mang theo một tia hiếu kỳ nhìn cái rương trên tay. Bạch Vũ quay về hai người khẽ mỉm cười nói:

"Được rồi, có thể chuẩn bị, Bàng hiệu trưởng, Lý tẩu các ngươi cũng tới giúp đỡ đi."

Hai người vội vàng đáp ứng một tiếng, nhìn thẳng Bạch Vũ nói:

"Bây giờ nên làm gì?"

Bạch Vũ thoáng suy tư một chút, nói:

"Trước tiên đi tìm một cái bàn lớn cao chút đến đây, ta muốn khai đàn."

"Khai đàn?"

Lý tẩu từng trải qua năng lực ngự phù hậu tâm của Bạch Vũ nên bên trong ngược lại có chút suy đoán, đúng là cũng không phải quá kinh ngạc, nhưng Bàng Bình thì vô cùng kinh ngạc, khai đàn là như thế nào? Thuật sĩ Mao sơn? Lâm Chính Anh? Thật hay giả chứ? Nhưng hai người vẫn là đi tìm đồ vật theo lời của hấn, đến cùng là chuyện gì xảy ra sau đó nhìn chẳng phải sẽ biết hay sao.

Bạch Vũ nhìn thấy vẻ mặt nghi hoặc kinh ngạc của hai người, tất nhiên biết ý nghĩ của bọn họ, lắc đầu nhưng không giải thích dư thừa.

Hiện tại theo sự phát triển của thời đại, cách làm dùng bàn để khai đàn trước đây đã rất ít người sử dụng, Bạch Vũ nhìn thấy hai người tìm đến cái bàn lớn thì đúng là không nói gì, nhưng chính là một cái bàn bát tiên? Dùng bàn bát tiên để mở đàn thì hấn có khả năng là người đầu tiên làm được từ trước đến giờ.

Bất đắc dĩ thở dài một hơi, lấy đồ vật trong rương ra, trước tiên trải đàn bố lên trên bàn bát tiên, lại mang từng cái đồ vật lên, về mặt hai người còn lại đang trợn mắt ngoác mồm, mặc mình pháp bảo màu vàng chuyên dụng của đạo sĩ Mao sơn vào.

Cầm lấy kiếm gỗ đào đã sớm chuẩn bị kỹ càng, vung vẩy kiếm hoa mấy cái, pháp lực một dũng mũi kiếm hướng về ngọn nến trên pháp đàn quét qua, "phốc", "phốc" hai tiếng nhẹ vang lên, ngọn nến không hóa tự cháy. Lần thứ hai từ trong lòng ngực móc ra một cái kính bát quái, thu hồi kiếm gỗ, nhắc bộ càn đi tới vị trí Lưu Oánh trong phòng ngủ.

Lý tẩu, Bàng Bình hai người trước đây thường nhìn thấy màn cương thi ở một vài bộ phim điện ảnh Hồng Kông, đã bị lôi cuốn đến khuôn mặt sửng sốt. Lúc này nhìn thấy động tác Bạch Vũ đều không khỏi bị cuốn theo.

Chỉ thấy Bạch Vũ đi tới trước giường, cũng không nhìn hoặc đối với Lưu Oánh có động tác gì, chỉ thấy hấn xoa thành kiếm, lấy chỉ hóa bút quay về cái kính bát quái kia hư hóa một tấm chú văn, ngón tay dường như cũng thật sự hóa thành bút chu sa, một đạo thoáng hiện hồng quang, phù văn theo ngón tay hư họa mà xuất hiện ở bên trên kính bát quái, nhưng Bạch Vũ họa lên một bút cuối cùng, cái phù văn kia không ngờ dần dần ẩn đi, một chút ẩn vào bên trong kính bát quái.

Thấy cảnh này, hai người phía sau Bạch Vũ đã là coi như người trời, đây chính là đạo thuật Mao sơn trong truyền thuyết sao? Mà Lý tẩu cũng không khỏi thả cái chuỗi hạt kia xuống, trái tim có chút bất an.

Lúc này Bạch Vũ lại có động tác, chỉ thấy hắn lúc này đem mặt kính của kính bát quái nhắm ngay Lưu Oánh, mặc nhiên kính bát quái càng phảng phất hóa thành một khối thiêu hồng quét qua, phát ra hồng mang dọa người, dần dần hồng mang đại thịnh chiếu thẳng, trừ Bạch Vũ ra hai người ở ngoài không mở mắt ra được.

Quá một hồi lâu ánh sáng biến mất, bọn họ vừa mở mắt ra phát hiện lúc này Bạch Vũ và kính bát quái trong tay tỏ rõ vẻ nghiêm nghị, lòng của hai người không khỏi trầm xuống, không phải điềm tốt.

Bàng Bình cẩn thận từng li từng tí một đi tới trước người Bạch Vũ, hỏi:

"Tiểu... Bạch... Bạch đạo trưởng, tình huống thế nào?"

Sau khi được mở mang kiến thức, hắn không dám tùy ý gọi Bạch Vũ, mọi người thường thường đều sẽ có lòng kính nể với những thứ thần bí.

Bạch Vũ lúc này không trả lời hắn ngay, chỉ là nhíu chặt hai hàng lông mày, như là đang suy nghĩ một chuyện gì đó đang làm khó dễ hắn.

Hắn hiện tại xác thực có chút khó khăn, vừa nãy lúc hắn dùng kính bát quái dò xét tình huống trong cơ thể Lưu Oánh thì phát hiện, ba hồn bảy vía trong cơ thể nàng chỉ còn dư lại một phách mà thôi, mà một phách còn ở trong cơ thể này của nàng muốn trốn thoát ra, phải tùy thời đào tẩu.

Hồn phách xuất thể đối với hắn bây giờ mà nói cũng thật là một chuyện khó, nếu muốn đưa chúng nó tìm trở về, đối với bình thường mà nói khả năng chỉ triển khai chiêu hồn chú một lần liền có thể, nhưng lần này trong sáu hồn ba phách hàng đầu kia, khẳng định ở nơi cái hàng đầu sư kia, có hắn chường quân cảm về khẳng định không phải một chuyện dễ dàng. Bây giờ còn không biết thực lực của đối phương, ngộ nhờ pháp lực hắn mạnh hơn lại làm phe mình dưới tình huống bị động, chính mình còn rất có thể cũng cuốn vào.

Nhưng sau khi nhìn đến ánh mắt chờ đợi kia của Lý tẩu, trong lòng không khỏi chấn động, hắn cắn răng một cái, hạ quyết tâm làm.

Xem ra từ bệnh trạng hồn phách ly thể của Lưu Oánh, đây là một loại chú thuật câu hồn đoạt phách, loại chú thuật này trong phép thuật Mao sơn vẫn có một vài biện pháp cứu trị, lần này Bạch Vũ muốn dùng chính là thuật chiêu hồn phối hợp pháp đàn.

Chỉ thấy sau khi Bạch Vũ hạ quyết tâm, lại trở về bên cạnh pháp đàn, từ trong rương lấy ra một lá bùa hiện trường vẽ lên một hình vẽ. Trong lúc hắn viết, tốc độ tay nhanh chóng đến mức mắt thường không cách nào theo kịp, có thể thấy được thủ pháp thông thạo "sột soạt" không quá vài phút đồng hồ, chín tờ linh phù cũng đã hoàn thành.

Nhưng sau khi họa được linh phù rồi, hắn để bút xuống cũng không đứng lên, mà là cầm lấy một tấm nhẹ nhàng đem mặt trên thổi khô bút tích, sau đó lại phóng tới trên bàn gấp lại. Chỉ chốc lát một tấm phù đã biến thành một con hạc giấy, sau đó không do dự cũng đem những vài tờ khác cũng gấp lại. Chỉ chốc lát sau chín tờ linh phù đã biến thành chín con hạc giấy, Bạch Vũ để chúng ở trên đàn xếp thành một hàng, lại từ trong rương lấy ra một chiếc ngọn đèn, lấy dương hỏa đốt để xuống ở giữa pháp đàn. Sau đó thâm phun ra một hơi, đứng lên đó đuổi người ra.

Đột nhiên, ánh mắt có mộng trở nên sắc bén, kiếm gỗ đào lại lần nữa nắm ở trong tay. Chỉ thấy lúc này chân đạp thất tinh bộ, kiếm gỗ chỉ phía trời cao xa. Trong miệng quát to một tiếng:

"Thái thượng lão quân lập tức tuân lệnh! Thu hút vong hồn!"

Chỉ thấy chín con hạc giấy kia lúc này phảng phất giống như sống lại vậy, cánh hai con run nhẹ một thoáng, đều bay lên. Từng cái từng cái như là xếp thành hàng bình thường chính tề như xếp thành hình một chữ trên không trung.

Sau đó Bạch Vũ đột nhiên xoay người lại, không biết ở đâu móc ra một tấm bùa chú, ném về hướng Lưu Oánh, cái phù kia càng chuẩn xác không có sai sót kẻ sát tới trên trán hắn.

Bàng Bình, Lý tẩu hai người một bên tâm trạng bây giờ cảm giác giống như là đang xem phim, nhìn Bạch Vũ biểu diễn, trên gương mặt tràn đầy quái dị. Nhưng lúc đang nhìn hạc giấy bay lên vẫn tương đối giật mình. Trên tivi thường nhìn thấy, thế nhưng hiện tại những thứ này như là xảy ra trước mắt sự thực.

Lúc này Bạch Vũ đột nhiên quay về các hạc giấy không trung chỉ tay, chỉ thấy đạo đạo hào quang màu vàng óng tự hắn trung phi ra, ở giữa, những con hạc giấy này cùng nhau phát ra từng tiếng kêu to, trên đầu bọn chúng đồng thời nổi lên hai điểm ánh sáng, làm như hạc đỉnh.

Sau đó Bạch Vũ toàn lực triển khai pháp lực, muốn tới trên Mao sơn đầu hàng đầu một hồi.

Bạn đang đọc truyện *Đạo Thống Truyền Thừa Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Mao sơn đầu hàng đầu

Team Vạn Yên Chi Sào.

"Ba hồn ly thể, sáu phách không ở, thần trí hư hoảng, ngoại tà bất xâm."

Chỉ thấy giọng Bạch Vũ lúc này giống như hồng chung, âm thanh hóa thành từng đạo từng đạo sóng âm khuếch tán về hướng xa xa, lực xuyên thấu mạnh mẽ, nhưng những người khác dường như một chút cũng không nghe được, giống như khi Rada quét hình vậy, lấy Bạch Vũ vị trí làm trung tâm hướng về bốn phương tám hướng phóng xạ mà đi. Người bình thường hồn phách ly thể trong vòng bảy ngày thần trí đều nằm ở trạng thái hoảng hốt, không Minh tâm trí mặc cho người định đoạt, Bạch Vũ vừa nãy thi pháp là lấy pháp lực đem thần hồn của Lưu Oánh ngưng tụ lại.

Nam Dương loại chú pháp hàng đầu này gọi là nhiếp hồn chú, là đem ngày sinh tháng đẻ người lên tả vào bên trên thảo nhân, mỗi ngày cúi đầu, một ngày bái người đi một phách, hai ngày bái người đi một hồn. Đợi đến sau bảy ngày ba hồn bảy vía tất rơi vào nhập tay kẻ thi thuật.

Mà Bạch Vũ lúc này nếu muốn đem hồn phách triệu hồi đến nhất định phải trước tiên phá hấn pháp thuật.

Bạch Vũ nhìn chín con hạc giấy trôi nổi ở giữa không trung, ánh mắt đột nhiên trở nên sắc bén, chỉ thấy một tay hấn phát lên đột nhiên xuất hiện một cái thảo nhân, hấn đi vào pháp đàn, bỗng nhiên quay về Lý tẩu hỏi:

"Lý tẩu, ngày sinh tháng đẻ của Lưu Oánh là bao nhiêu?"

Lúc này Lý tẩu vốn là đang tập trung tinh thần nhìn Bạch Vũ làm tất cả, sau khi nghe được câu hỏi của Bạch Vũ tâm trạng không khỏi chấn động, một vẻ bối rối tâm trạng lóe qua một tia cảnh giác cảm lạnh yên hiện ra. Biết là con gái là do nàng sau khi tiết lộ ngày sinh tháng đẻ mới sẽ biến thành như vậy, cũng là đối với ngày sinh tháng đẻ mấy chữ này có một chút cảm giác sợ hãi, nàng theo bản năng mà chất vấn một chút hỏi:

"Người hỏi chuyện này để làm gì?"

Bạch Vũ không còn gì để nói, lắc đầu nói:

"Ta đương nhiên sẽ không hại nàng, muốn ngày sinh tháng đẻ của nàng tất nhiên là để cứu nàng."

Lý tẩu cũng có chút thật không tiện, nàng biết là thần kinh nàng quá mức căng thẳng, nói nhảm, liền nói:

"Xin lỗi, xin lỗi, ta không có ý hoài nghi người."

Sau đó lại vội vàng đem ngày sinh tháng đẻ Lưu Oánh nói cho Bạch Vũ.

Nhưng sau khi Bạch Vũ nghe ngày sinh tháng đẻ Lưu Oánh vô cùng giật mình, Lưu Oánh là sinh vào giờ tý ngày mười lăm tháng bảy. Mười lăm tháng bảy là quý tiết, mà Lưu Oánh lại là âm khí nặng nhất, coi trọng nhất thời điểm sinh ra, hơn nữa Lưu Oánh năm nay mới vừa qua mười lăm tuổi, tám thân xử nữ trong cơ thể thuần âm khí dày đặc, vậy dụng ý hàng đầu sư là rõ ràng, hấn muốn dùng âm hồn xử nữ của Lưu Oánh luyện chế quỷ nô.

Quý nô chỉ nghe thấy tên liền biết là cái gì, đó là bắt người khác làm ác quỷ nô dịch. Có mấy người là dùng lịch hồn hung phách chết đi luyện chế, vẫn tính là có chút đạo đức, mà cái tên hàng đầu sư này lại dùng người sinh hồn, đây chính trơ trẽn. Mặc kệ là chính đạo hay là Tà đạo, đều là việc người không nên làm. Kẻ tà đạo bình thường cũng sẽ không xem thường chuyện dùng sinh hồn luyện chế quỷ nô, bình thường đều là bắt vài lão quỷ hoặc ác quỷ đến luyện chế, như vậy chẳng những có thể lực mạnh, hơn nữa còn sẽ tự chủ tu hành, dùng sinh hồn luyện chế quỷ nô bình thường đều là một vài người pháp lực yếu kém, không giao phó cho môi trường năng lực quý loại mới dùng phương pháp này. Bởi vậy có thể thấy được vị hàng đầu sư kia thực lực nhiều lắm cũng sần sần với Bạch Vũ.

Sau khi biết những thứ này, Bạch Vũ lập tức không do dự nữa, tay cầm lên một tấm bùa, dùng bút chu sa ở phía trên viết tên cùng ngày sinh tháng đẻ Lưu Oánh, thúc một chút pháp lực hướng về trên đầu thảo nhân vừa kẻ sát, sau đó rồi hướng Bằng Bình nói:

"Bằng hiệu trưởng, hiện tại phiền người một chuyện."

Bằng Bình biểu hiện ngẩn ra, theo bản năng mà hỏi:

"Chuyện gì?"

Sắc mặt Bạch Vũ nghiêm túc nói:

"Đi mua con gà mái sống đến."

Bằng Bình có chút không rõ vì sao, gà sống? Muốn vật này làm gì? Cái này thật giống không phải bắt cương thi mà? Con gà này cũng dùng đến à? Lẽ nào... là dùng để ăn? Hấn tự biết sau đó có thể sẽ tổn hao nhiều nguyên khí muốn bỏ một chút, hấn tự cho là hiểu rõ, trong lòng không khỏi cười thầm: Không cần gian khổ như thế chứ? Người bản lĩnh lớn như vậy, ta không cố gắng nịnh bợ người một phen sao, còn phương pháp uống loại canh gà này nguyên thủy ư? Hấn đối với Bạch Vũ cười nói:

"Bạch đạo trưởng, sau đó xong việc ta dẫn người đi ăn bữa ngon, bồi bổ nguyên khí còn uống canh gà gì chứ."

Đối với hấn mà nói cũng không thiếu tiền, phải biết hấn không chỉ là hiệu trưởng trường học mà còn là lão tổng một xí nghiệp.

Nhưng giờ khắc này Bạch Vũ không nói gì, mặt cũng không khỏi đen kịt lại, hấn muốn Bằng Bình mua gà sống đến không phải là bù nguyên khí, hấn là

muốn triển khai thể thân, đem bát tự mệnh cách của Luru Oánh tạm thời chuyển đến con trên người con gà kia, như vậy hần hạ xuống liền không cần lo lắng hàng đầu sư đem một phách còn lại bái đi. Tuy nói có một tấm bùa định cái một phách kia của Luru Oánh lại, nhưng tấm bùa này chỉ có thể giữ nhất thời, hần chỉ có thể tìm một sách lược vẹn toàn.

Chỉ thấy mặt Bạch Vũ đen lại nói:

"Ai nói ta muốn người mua gà tôi là nấu canh uống, ta có cách làm tác dụng lớn."

Lý tẩu thấy tình cảnh này trong mắt cũng không khỏi có thêm một nụ cười.

Bàng Bình vừa nghe lời ấy không khỏi có chút lúng túng, hóa ra là tự mình nghĩ sai rồi, ngược ngùng cười cười, khoát tay áo nói:

"Xin lỗi xin lỗi, ta đi liền."

Nói liền bước động hai chân ngắn, chạy đi về dưới lầu.

Thoáng cái đã không thấy bóng người của Bàng Bình, Bạch Vũ không khỏi bất đắc dĩ nhún vai một cái, xoay người về hướng pháp đàn, ngẩng đầu nhìn sắc trời, chỉ thấy lúc này màn đêm sắp sửa buông xuống, đã mờ hồ có sao trời lơ lửng ở trên trời. Thất Tinh Bắc Đẩu, trong lòng Bạch Vũ gần cười một tiếng, Nam Dương hàng đầu này đặc điểm chỉ ở một cái quỷ tự, còn kém rất xa pháp thuật chính tông Mao sơn, khai đàn làm phép thì Mao sơn bình thường đều sẽ dùng tới một ít bước đặc thù, tác dụng những bước này chủ yếu không phải vì mượn dùng Tinh Thần chi lực mà chính là tiếp dẫn địa khí để bản thân sử dụng.

Cách nơi đây không tới một kilomet có một cái chợ bán thức ăn, không tới một lúc Bàng Bình mua được gà sống, đương nhiên là gà mái.

Bàng Bình đưa tay nắm gà mái truyền lại, lại từ trong rương lấy ra một cái dây đỏ, nhưng là dùng dây đỏ hai đầu đem một người một gà nối liền nhau. Chỉ thấy bên trên dây đỏ này còn gắn mỗi tiền đồng, giống như chia làm một nút rồi gắn một cái vậy, kỳ thực dây đỏ này cũng là một pháp khí, tên gọi là Khôn yêu tảo. Chính là một món lợi khí bất quý cầm yêu, nhưng cho tới nay Bạch Vũ chưa từng dùng, hiện tại rốt cục có đất dụng võ, nhưng cũng bị Bạch Vũ dùng để cột gà.

Lúc này Bạch Vũ lại lần nữa đem ra một tờ giấy vàng, ở phía trên viết ngày sinh tháng đẻ Luru Oánh, lại đem kè sắt ở trên người gà mái. Trong miệng lại nói lầm bầm lên:

"Bát tự lệch vị trí, mệnh cách đấu chuyển, người bên trong có ta, ta bên trong không người."

Sau đó túm thanh kiếm, hướng về con gà chỉ tay, một đạo pháp lực bắn vào giữa đầu gà, chỉ thấy gà mái sau một chiêu này giống như là uống rượu say vậy, một cái đầu nhỏ, loáng một cái, hai móng con gà cũng là hư phù phiếm phù, cuối cùng phù phù một tiếng ngã chổng vó trên mặt đất đã hôn mê.

Con gà đáng thương, không biết sau đó còn có thể sống lại hay không.

Lúc này Bạch Vũ không quan tâm chết sống một con gà, hần lại đang từ trong rương lấy ra lục lạc, chỉ thấy cái lục lạc kia nhẹ nhàng lay động "leng keng keng", nhiều tiếng vang lên giòn giã không dứt bên tai.

Chỉ thấy Bạch Vũ thét dài nhắc tới:

"Luru Oánh, về nhà, Luru Oánh, về nhà."

Theo tiếng hô kia thảo nhân cũng dần dần chuyển động, âm thanh xuyên thấu phố lớn ngõ nhỏ, đầu giường ngựa xe như nước, phi ra khỏi thành khu, đi tới vùng ngoại ô một tòa biệt thự, lặng yên chui vào.

Lúc này ở trong biệt thự này có một người trung niên khoảng chừng bốn mươi tuổi, khuôn mặt xấu xí đang quỳ ở bên dưới thần đài. Hai mắt của hần nham hiểm, cảm giác được một chút không tầm thường, hần đứng dậy, nhìn xuống từ trên thần đài thì đứng thẳng nhưng có chút lão đảo, lông mày không khỏi nhíu nhíu, bỗng nhiên lên tiếng nói:

"Xem ra có người phát hiện chuyện này, ở thời khắc sống còn này nhất định không thể xong việc." - Giọng cực kỳ khàn khàn khó nghe.

Chỉ thấy hần đột nhiên quay về thần đài quỳ xuống, trực tiếp phục một cái đại bái sát đất. Nhưng nhắc tới cũng kỳ quái, theo hần hành đại lễ, thảo nhân kia càng là thành thật rất nhiều, dần dần mà càng ôn dĩ.

Bạch Vũ trong nhà Lý tẩu sử dụng thảo nhân, cũng đồng thời thành thật lên.

Bạch Vũ thấy tình cảnh này hừ lạnh một tiếng, chỉ thấy dưới chân hần bước tiến đột nhiên có quy luật lên, một bộ bước chân đi xuống, đi tới đi lui chỉ có bảy điểm, nhưng cẩn thận quan sát sẽ phát hiện bảy điểm này là đối ứng với Thất Tinh Bắc Đẩu trên trời.

Bạch Vũ bước ra Vũ Thất Tinh bộ, thảo nhân cũng lần thứ hai chuyển động, dần dần lại có dấu hiệu đứng lên.

Vùng ngoại ô, hàng đầu sư trung niên thấy tình hình này thì biểu hiện căng thẳng, bỗng nhiên tăng nhanh tốc độ quỳ lạy, nhưng như vậy khẳng định không thể chống lại Tinh Thần chi lực, mặc dù vậy Bạch Vũ có thể điều động chỉ có một chút như vậy.

Chỉ thấy thần đàn trên thảo nhân chính một chút, hướng đồ về phía dưới, nhưng rất chậm, chậm đến mắt thường đều không nhận rõ. Chỉ có thể mơ hồ cảm giác phương hướng động tác của thảo nhân. Trung niên hàng đầu sư nhìn tâm huyết của chính mình sắp lãng phí không khỏi trong lòng sốt sắng, chỉ thấy hần đột nhiên lay động, trong lòng lóe qua một tia tàn nhẫn.

Hắn không biết từ đâu lấy ra một cây đao nhỏ, sau đó lại từ bên cạnh cầm qua một cái bát, "Vèo", chỉ thấy ánh bạc lấp lóe, sau đó một giọt máu tươi từ chỗ cổ tay hàng đầu sư nhỏ xuống, Chỉ chốc lát sau đã đọng đầy một đại bát hiến huyết.

Sau khi đọng đầy máu tươi rồi, hần lấy ra mấy cây kim thép, vô cùng bình tĩnh xe chỉ luôn kim, sau đó lấy phùng y châm bắt đầu phùng lên hai tay. Nhưng nhìn sắc mặt hần co giật nghĩ là không tốt lắm, kỹ thuật của hần dường như cũng không tốt lắm, một vết thương sau bảy mươi, tám mươi mấy châm, phảng phất lại sinh ra một cái bộ phận, ở chỗ cổ tay của hần ngưng tụ thành một đồng.

Nhưng hần dường như không lắm lưu ý, thậm chí ngay cả thảo nhân đã ngã nửa cũng không để ý.

Chỉ thấy hần có đứng dậy, đến gần thần đài, lại từ bên cạnh đem ra một nhánh bút lông, đem ngòi bút ngâm ngập trong máu tươi, ước chừng chốc lát thấm thấu máu tươi, hần dùng ngòi bút nhẹ nhàng nhỏ một giọt máu tươi ở trên thảo nhân. Một giọt máu tươi vô cùng bé nhỏ không đáng kể, nhưng nhỏ bên trên thảo nhân thì đột nhiên xảy ra dị biến.

Chỉ thấy giọt máu tươi kia dường như không còn là máu tươi, hóa thành giống như máu gà vậy, thân người đám thảo nhân chấn động, mơ hồ vang lên tiếng động. Trong chốc lát đó, thảo nhân lại dựng đứng lên.

Bạn đang đọc truyện *Đạo Thống Truyền Thừa Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Tìm tới cửa

Team: Vạn Yên Chi Sào.

Bạch Vũ ở nhà của Lý tẩu cũng không hơn gì, mắt thấy hồn phách này sắp triệu hoán thành công rồi, thế nhưng không biết đối phương dùng biện pháp gì mà từ thế yếu chuyển sang hòa nhau. Hắn bị pháp lực cản trở, suýt chút nữa phun ra một ngụm máu. Sắc mặt Bạch Vũ nghiêm nghị, kẻ địch lần này không đơn giản, hắn biết đối phương nhất định dùng bí thuật gì, không phải vậy thì trước sau không thể phản công mạnh mẽ như vậy. Vì lẽ đó lần này hắn có khả năng muốn rơi vào khổ chiến, nhưng hắn còn có một biện pháp có thể một lần đánh tan đối phương trong tích tắc.

Đó chính là tìm tới chỗ đối phương, pháp thuật hàng đầu sư xác thực là cá nhân đều rất khó phòng bị, thế nhưng nhược điểm cận chiến của bọn họ chỉ mạng, năng lực cận chiến bọn họ rất yếu, khả năng chỉ mạnh hơn so với một người bình thường một ít mà thôi, dưới tình huống hần cũng không có quý loại giúp đỡ, chỉ cần tìm được thì hần chắc chắn xong đời. Hiện tại Bạch Vũ đã cho ngưng tụ hồn phách Lưu Oánh, hần nếu muốn đem Lưu Oánh chế thành quý nô còn phải tốn phí không ít công phu, mà Bạch Vũ còn có không ít thời gian, trong chút thời gian này hần muốn nỗ lực tìm tới chỗ của hàng đầu sư.

Sau khi thảo nhân hàng đầu sư đứng lên, nhưng không có lập tức dừng lại, mà là như trước dùng cái bút đó nhúng lên máu tươi hần bôi vẽ đều lên bên trên người, trên người thảo nhân lúc này giống như thuốc màu vậy, không để lại một tia khe hở.

"Người là người nào, ta tại sao lại ở chỗ này?"

Lúc này lại có một chuyện xảy ra làm người ta không tưởng tượng nổi, con thảo nhân kia cất tiếng nói, chỉ là nghe thanh âm kia vẫn là hết sức êm tai dễ nghe. Nhưng trong đó còn chen lẫn một chút kinh hoàng. Nếu như ba người Bạch Vũ ở đây, nhất định có thể nhận ra âm thanh này chính là Lưu Oánh tiểu nha đầu kia.

Thì ra ba hồn bảy vía của Lưu Oánh chính là bị nhốt ở bên trong thảo nhân này, mà sau pháp thuật Bạch Vũ tác dụng đến, nàng liền dần dần bắt đầu khôi phục ý thức, ngay khi vừa nãy nàng vừa mới khôi phục như cũ, nhưng liếc mắt liền thấy một người đàn ông trung niên cực kỳ xấu thì không khỏi kinh hãi, phản ứng đầu tiên đây chẳng lẽ là quái cây cao lương trong truyền thuyết? Nhưng làm sao mình cảm giác đối phương cao to như vậy? Là chính mình nhỏ đi ư? Cảm giác hiện tại tiểu nha đầu này vẫn không rõ chuyện gì đang xảy ra.

Hàng đầu sư khi nghe được câu hỏi của Lưu Oánh, trong lòng không khỏi cả kinh, chuyện gì thế này? Hắn xưa nay chưa bao giờ gặp tình huống như thế, trước đây cũng chưa từng thấy người nào sau khi hồn phách ly thể quá bảy ngày thần trí có thể tự lên tan rã, bình thường sau khi thần trí tự lên đều không thể quay về thân thể biến thành du hồn dã quỷ. Lẽ nào là cơ thể nàng đã xảy ra chuyện gì? Động tác tay trên không dừng lại, nhưng trên mặt là nụ cười xán lạn, mặc kệ như thế nào trước tiên ổn định tiểu cô nương này đã, nếu như sau đó nàng không phối hợp cũng thật là một chuyện phiền phức. Nhưng mặt hần cực kỳ xấu, vắn vẹo theo nét cười của hần, tâm lý tổ chất kém mà thấy tình cảnh này chỉ sợ đều ăn không trôi cơm.

Vì lẽ đó tiểu cô nương Lưu Oánh bị chấn động, nhất thời tâm loạn như ma, run giọng nói:

"Người muốn gì?"

Nếu bây giờ còn có khả năng cử động, có khả năng đã chạy đi.

Chỉ thấy hắn cười dùng tiếng phổ thông sứt sẹo nói rằng:

"Tiểu cô nương, ngươi cũng không nên kinh hoàng, ta không có ác ý, chỉ là muốn tìm ngươi tới làm bằng hữu."

Làm bằng hữu? Luru Oánh này đơn thuần là một tiểu cô nương, ta nhớ không quen biết cái tên đại thúc xấu xí này mà? Nàng liền hướng về hàng đầu sư nghi hoặc hỏi:

"Chúng ta quen biết sao?"

Hàng đầu sư không thêm đề ý, cười cợt nói:

"Hiện có hay không không quan trọng lắm, sau đó sẽ nhận ra mà, ha ha."

Khuôn mặt tươi cười của hắn càng không ngừng, cười vẫn xuất phát từ nội tâm.

"Thế ngươi bôi cái gì lên người ta vậy?"

Tiểu cô nương nhìn về hướng hàng đầu sư, thấy trên người mình dính đầy chất lỏng sền sệt đỏ au không khỏi thu lại được hỏi.

"Ha ha, đợi tí nữa ngươi sẽ biết rõ."

Sau đó liền dùng cái bút lông kia trong tay quẹt một vệt ở trên đầu thảo nhân, niệm phong giác quan thứ sáu của Luru Oánh lại. Luru Oánh tri giác mắt tối sầm lại, lại lần nữa mất đi ý thức, ở bên trong hôn mê còn mơ hồ cảm thấy thân thể như hóa thiêu khó chịu.

Hàng đầu sư làm xong tất cả những thứ này, lại trở về phía dưới thần đài, lần thứ hai lạy xuống.

Lúc này Bạch Vũ đã ra ngoài, ngồi xe Bằng Bình ra tới đường, chỉ thấy hắn lúc này ngồi ở ghế cạnh tài xế, trong tay còn nâng một cái la bàn. Cái la bàn kia bên trên còn dán vào một tờ giấy vàng, phía trên kia viết chính là ngày sinh tháng đẻ Luru Oánh. Căn cứ la bàn chỉ thị dần dần mà tiếp cận đi về hướng hàng đầu sư.

Không thể không nói chỗ ở của hàng đầu sư xác thực rất hẻo lánh, khu vực trong vùng rộng mấy chục dặm, cũng chỉ có vị trí mảnh biệt thự này của hàng đầu sư, chung quanh ngoại trừ cách nơi này hai kilomet có một con đường thành thông có xe cộ qua lại, thì không tìm được một ai.

Bạch Vũ sau khi đến nơi này, mắt nhìn biệt thự phía trước cũng không dám kinh động bên trong, hắn ở trong đêm tối cũng không cần bất kỳ công cụ chiếu sáng, không để Bằng Bình mở đèn xe, hiện tại với tổ chất thân thể của hắn chỉ cần có một tia vi quang thì sẽ nhìn ra rõ ràng. Trước hết xuống xe để cho Bằng Bình dừng mạnh động, mà chính hắn lấy kiếm gỗ đào ra, đó chính là tia sáng nhỏ duy nhất trong gian phòng.

Biệt thự rất lớn, nhưng công dụng thực tế nhỏ đến đáng thương, Bạch Vũ có thể cảm giác ra được trong này chỉ có một người này ở lại, mà người này hẳn chính là cái tên hàng đầu sư kia.

Trong lòng Bạch Vũ lúc này gần cười một trận, ngày hôm nay tóm được ngươi xem ngươi còn không chết?

Đi tới căn phòng kia, một cước đá bay cánh cửa, tình hình bên trong cũng từ từ hiện ra. Chỉ thấy đây là một căn phòng tối tăm, ở trong phòng phát giống như tiến vào nguyên thủy bộ lạc vậy, ở trên tường vốn là tron bóng treo hoàn toàn da thú to to nhỏ nhỏ, làm người ta không nhận ra, trên đất cách một khoảng cách lại có một cái xương sọ. Người bình thường thấy cảnh này nhất định sẽ sợ nổi da gà, trụ lâu dài cũng chắc chắn bị mắc bệnh tâm thần. Ở ngay chính giữa là một cái thần đài, dưới đài thật sự có một nam nhân xấu xí phục sát đất quý lạy hướng về thần đài, mà lúc này là một mặt ngạc nhiên, nhìn Bạch Vũ uy phong lẫm lẫm ở ngay cửa.

Bạch Vũ nhú nhú mày, đây là chỗ của người ở sao? Nhưng vào lúc này không cần quan tâm, hắn đưa mắt nhìn sang cấu dạng xuyên người, tướng mạo khá sầm hàng đầu sư. Tiếng hừ lạnh cười nói:

"Có thể để cho ta tìm tới ngươi rồi."

Về mặt ngạc nhiên hàng đầu sư từ từ biến mất, nhú mày nói:

"Là ngươi phá chủ thuật của ta à? Không thể! Làm sao có thể? Nhất định là sư phụ của ngươi, đến cùng là vị cao nhân nào, mau mời sư phụ của ngươi hiện thân đi."

Bạch Vũ ngạc nhiên, chuyện gì xảy ra vậy, xem thường ta sao, không cảm thấy có chút tức giận, nói:

"Chính là ta, ngươi nói nhầm nhiều như vậy, mau tới chịu chết đi."

Đối phương đầu tiên là sững sờ, sau đó giận dữ cười nói:

"Ha ha ha, xem ra ngươi là người Trung Quốc tu đạo, càng ngày càng không đem hàng đầu sư Nam Dương để ở trong mắt, ngày hôm nay đối phó ta chỉ phải một tiểu đồ đệ đến đây, hừ hừ, ngày hôm nay sẽ để cho các ngươi mở mang kiến thức một chút thực lực cận chiến của hàng đầu sư ta."

Hắn càng nói càng không ngừng chế được tâm trạng, hai cái lỗ mũi không ngừng phun khí thô.

Trong lòng Bạch Vũ không khỏi có chút buồn cười, kể cả chỉ là một tiểu đồ đệ năng lực cận chiến cũng không thể yếu khi so với người chứ? Không tiếp tục cùng hắn phí lời, đem kiếm gỗ đào vọt ra một cái kiếm hoa, rồi câu đầu ngón tay hướng hàng đầu sư kia.

Tên hàng đầu sư kia thấy tình hình này hanh rên một tiếng cười gằn, nói:

"Làm người không thể quá kiêu ngạo, quá kiêu ngạo sẽ chết rất thê thảm."

Chỉ thấy tay của hắn vung lên, như là không có thứ gì xảy ra, nhưng cũng có từng tia từng tia dị hướng từ lòng đất truyền đến.

Bạch Vũ biến sắc, trong lòng cả kinh, hắn biết không ổn, chân trên đất dùng sức giẫm một cái, "vèo" một tiếng, người đã lách sang một bên. Chỉ thấy hắn hóa ra đứng tại chỗ, mặt đất xi măng cốt thép kia từng tắc từng tắc rạn nứt ra, giống như mạng nhện bình thường lan tràn ra phía ngoài.

"Khách khách khách", khe hở cấp tốc mở rộng, phù một tiếng, từ lòng đất duỗi ra một cái tay, đây là dưỡng quý!

Dưỡng quý chính là hàng đầu sư nuôi một vài con nhưng thực lực không quá mạnh mẽ, hàng đầu sư môn sau khi nuôi nấng, sau một thời gian từ từ trưởng thành, nhất định sẽ trở thành một loại trợ lực của hàng đầu sư.

Lúc này trong khe hở nứt ra dưỡng quý đã lộ ra nửa người, trước khi nó bày ra toàn thân, Bạch Vũ đã chắn kinh, không phải quý này mọc ra một bộ mạnh mẽ có thể khó huấn luyện, mà là... quý nhược bạo!

Chỉ thấy thân con quý này tuyệt đối cao không vượt qua được một mét hai, vẫn là một con tiểu quý, ngoại trừ tướng mạo bên ngoài có thể xấu xí như tên hàng đầu sư, thì hoàn toàn không có nhìn ra có chỗ nào mạnh mẽ.

Sau khi thân thể hắn định đứng vững, xoay người lại đối mặt Bạch Vũ, bên trong đôi mắt không có một chút tình cảm nào. Lúc này hàng đầu sư nhưng hướng về hắn ra mệnh lệnh:

"Bảo bối, ngày hôm nay hắn chính là đồ ăn của ngươi, thỏa thích hưởng dụng đi, ha ha ha."

Nói rồi tự mình nở nụ cười.

Bạch Vũ không nói gì, tình huống thế nào một tên tiểu quý như thế ăn được ta? Đùa giỡn! Bạch Vũ cười gằn xen lời hắn:

"Con quý xấu xí, vui mừng quá sớm rồi đó, ngày hôm nay còn không biết ai ăn ai đó?"

Hàng đầu sư nghe Bạch Vũ nói thì sắc mặt cứng đờ, con quý xấu xí ư? gương mặt hắn đều đỏ lên, hắn nghiêng răng nghiêng lợi từng chữ từng chữ đắc đạo:

"Ta bình sinh hận nhất một chuyện chính là người khác gọi ta là quý xấu! Bảo bối giết chết kẻ không biết tự lượng sức này đi!"

Tiểu quý bị hắn gọi là bảo bối, trong thanh âm không chứa cảm tình đáp một tiếng:

"Đúng, ba ba."

Sau đó từng bước từng bước hướng về Bạch Vũ đi tới, phăng phất như một người máy.

Lúc này Bạch Vũ lại phát hiện một hiện tượng không bình thường, chân con quý này là đứng trên mặt đất. Như vậy hắn không phải quý đơn thuần, mà là thi. Cương thi là thi, hành thi là thi, Zombie cũng là thi.

Chỉ là không biết tiểu quý này rốt cuộc thuộc loại nào, nói là cương thi, hành thi hoặc Zombie, nhưng lại không phải loại thi đơn thuần, Bạch Vũ có thể rõ ràng cảm nhận được loại quý khí trên người con quý.

Bạn đang đọc truyện *Đạo Thống Truyền Thừa Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Độc huyết

Team: Vạn Yên Chi Sào.

Tiểu quái vật kia bước từng bước một tới, Bạch Vũ cũng dùng toàn bộ tinh thần đề phòng. Nói cho cùng nếu không hiểu rõ kẻ địch đều là nguy hiểm, mà loại thi này chi tiết không rõ ràng, đối với Bạch Vũ mà nói cũng tồn tại không ít nguy hiểm.

Lúc này chỉ thấy tiểu quái vật kia đột nhiên bước chân khựng lại, hai chân hơi cong, chấn động "chạm" một tiếng vang trầm thấp, mặt đất rạn nứt mà cả người hần phảng phát giống như đạn pháo vậy, hướng về Bạch Vũ bay vút đến. Bạch Vũ tâm trạng cả kinh, lực đạo thật mạnh mẽ. Nhưng hần phản ứng ngay lập tức, chỉ thấy được pháp lực hần dung động, kiếm gỗ đào trong tay hào quang chói lọi, "xoạt", kiếm gỗ mang theo một đạo dải lụa màu vàng sáng chói hướng về tiểu quái vật mà chém tới.

Trên mặt tiểu quái vật vẫn biểu hiện như trước, không có chút tình cảm nào, "đùng", kiếm gỗ đào đánh vào trên người hần, lập tức nổ lên một đám hoa lửa, chịu đòn đánh này, trên mặt tiểu quái vật rốt cục co rụt lại một hồi, cảm nhận được thống khổ.

"Chạm"

Thân thể của hần cũng theo xung lực bay ra ngoài.

Bạch Vũ khẽ thở ra một hơi, khinh thường nói:

"Hóa ra là trò mèo, hại ta bạch căng thẳng nửa ngày."

Ánh mắt hàng đầu sư không khỏi trừng lớn, đó là... Hần cảm nhận được ở trên cái kiếm gỗ đào kia có pháp lực tinh khiết cùng lực lượng thiên lôi chấn động, không khỏi khó có thể tin, ở thời đại mật pháp này cũng có loại thiên tài như thế này sao? Xem tuổi tác cũng chỉ khoảng chừng hai mươi mấy tuổi, thế nhưng pháp lực trên người có không ít, phải biết có người tu luyện cả đời khả năng cũng sẽ không có thành tựu này. Hơn nữa nhìn kiếm kia mang vào thiên lôi lực lượng, cái kiếm gỗ đào này tuyệt đối là một bảo vật hiếm có.

Lúc này tiểu quái vật gian nan đứng lên, thế nhưng gương mặt vẫn trước sau như một, khiến cho người ta cảm thấy quái dị vô cùng. Hần lập tức đứng lên, việc nghĩa chẳng từ nan lần thứ hai đánh về phía Bạch Vũ, Bạch Vũ nhìn trên người hần chảy đen một khối, không khỏi nghi hoặc, hần thật sự không đau một chút nào sao?

Nhưng Bạch Vũ đã biết nội tình vật này tất nhiên cũng không thể dọa được hần, chỉ thấy kiếm gỗ đào trong tay hần hướng về trên trời chỉ tay, tay trái ngưng tụ thành kiếm chỉ, trong miệng khinh niệm pháp quyết, chờ hần đi tới trước người Bạch Vũ, Bạch Vũ môi nhẹ nhàng phun ra một chữ "chém", chỉ thấy ánh sáng trên kiếm lưu chuyển, mang theo một dải lụa dài hướng về tiểu quái vật chém tới.

"Phốc."

Chuôi kiếm gỗ này ở trong tay Bạch Vũ phảng phát hóa thành thần binh lợi khí, trực tiếp lún sâu vào trong cơ thể tiểu quái vật. "Tur tur", kiếm gỗ đào nhập thể phảng phát hóa thành một cái bàn ủi, ở trong cơ thể tiểu quái vật bóc ra từng sợi khói xanh, chỉ thấy tiểu quái vật kia vốn là mặt đơ mặt bỗng nhiên co giật kịch liệt.

Hàng đầu sư thấy thế trên mặt không khỏi đại biến, hần đột nhiên hướng về chiến trường hai người nhào tới, "chạm" một tiếng, tách hai người ra.

Bạch Vũ mau chóng lui lại mấy bước ổn định thân hình, nhìn trên mặt cái tên hàng đầu sư kia không khỏi lóe qua một tia kinh ngạc, hần không nghĩ tới hàng đầu sư luôn nhỏ yếu lại có thể phát huy ra sức mạnh lớn như vậy. Hần có thể mạnh mẽ như vậy xong ra, cùng tiểu quái vật kia có thể coi là máy ép thịt hình người.

Hàng đầu sư lại xông ra bỏ lại thế trận của hai người, ôm lấy tiểu quái vật kia chạy ra ngoài biệt thự, không một chút nào quan tâm chuyện khác, hồn phách kia của Lưu Oánh cũng không quản nữa.

Bạch Vũ không khỏi sửng sốt, như thế là đi rồi à? Đây là tình huống gì vậy, thấy không thể làm liền chạy trốn à? Bỏ lại ta như vậy à? Vô liêm sỉ đến cực điểm mà!

Nhưng bản lĩnh này cũng thật đáng kinh ngạc, Bạch Vũ đi ra ngoài không ngờ phát hiện không còn bóng dáng của bọn họ nữa. Nhưng ánh mắt của hần đảo hết xung quanh, lại phát hiện ở một chỗ trống trải trên đất xuất hiện một chỗ động, khiến cho hần không khỏi nhớ tới tình hình ra trận của tiểu quái vật kia.

"Hoá ra là đi, bò dưới lòng đất à!"

Bạch Vũ không khỏi một trận vô lực, công phu chạy trốn này đúng là nhất lưu.

Bạch Vũ lắc lắc đầu trở vào trong phòng, cảm thấy làm chính sự trước tiên vẫn là quan trọng hơn, hần liền đi tới trước đài, tìm tới thảo nhân kia. Nhìn trên mặt thảo nhân đầy máu tươi, trong lòng một trận cười gằn:

"Còn tưởng rằng dùng bí thuật gì ghê gớm, không nghĩ tới là huyết tế lộ loại bài cũ này. Dựa theo lượng máu này xem ra muốn khôi phục chỉ sợ phải rất lâu mới hồi lại đó chứ?"

Máu tươi của hàng đầu sư dù sao cũng rất quý giá, chỉ vì bọn họ tu luyện hàng đầu thi sẽ trải qua một quá trình tất kinh.

Vậy thì là tu luyện bách độc bất xâm thân thể. Có chút hàng đầu cần giao thiệp cùng với độc vật, vì lẽ đó không khỏi sẽ bị thương, nếu như không có một thể chất đặc biệt nhất định sẽ trúng độc mà bỏ mạng, bởi vậy vì tu hành bách độc bất xâm thân thể, bọn họ chọn dùng một phương pháp vô cùng ngu dốt, thần thí bách độc. Bọn họ sẽ dọn ra một cái phòng trống, bên trong chứa đầy độc vật rồi sau đó cho người đi vào, bị hơn trăm loại độc vật cắn xé trong bảy bảy bốn mươi chín ngày, cuối cùng bách độc chống lại lẫn nhau, sẽ ở bên trong thân thể sản sinh một loại độc tố mới, loại độc tố này có thể khắc chế bất kỳ loại độc nào, thì hàng đầu sư sẽ có bách độc bất xâm thân thể.

Đương nhiên loại luyện pháp này cũng không có ít người vì muốn đạt đến mục tiêu mà chết. Nhưng loại bách độc bất xâm thân thể này có tai hại không nhỏ, đó là sẽ vĩnh viễn mất đi công năng tạo máu, cho nên đối với hàng đầu sư này mà nói ý nghĩa của máu tươi chính là tuổi thọ của bọn họ, ít hơn một giọt chính là một giọt, máu tươi này đối với hàng đầu sư quý giá như nào có thể tưởng tượng.

Đương nhiên kỳ thực đây chỉ là một chủng loại phương pháp tu hành khác của hắc hàng đầu sư, có một loại bạch hàng đầu mà hắc không cần trả giá bằng công năng tạo huyết, nhưng lực công kích của bọn họ quá mức thấp, vì lẽ đó độ phổ biến cũng tương đối ít.

Lúc này Bạch Vũ nhìn thảo nhân trước mắt dính đầy máu tươi, khà khà nở nụ cười, từ từ trong không gian hệ thống lấy ra một bình nước suối, mở nắp bình ra, lại lấy ra một cái bát, dùng một khối bố bao bọc thảo nhân, đặt hắc ở trên miệng bát, dùng nước suối ở phía trên dội xuống. Chỉ chốc lát sau dòng máu trên mặt đều được cọ rửa sạch sẽ.

Sau đó Bạch Vũ nhón lấy pháp quyết, cuối cùng nói lầm bầm một chốc lát, chỉ thấy đầu ngón tay của hắc dần dần ngưng tụ một điểm ánh sáng. Vung tay lên chỉ tay về hướng thảo nhân, chỉ thấy điểm ánh sáng này trong nháy mắt kéo dài ra bắn thẳng đến đến bên trên thảo nhân.

Ánh sáng chảy khắp toàn thân thảo nhân, "leng keng", chín viên đủ mọi màu sắc điểm sáng bay ra tán loạn. Nhưng ở những điểm sáng này nguyên bản về màu sắc càng là nhiễm điểm ánh sáng đỏ ngòm.

Bạch Vũ tâm trạng cả kinh, đây là cái độc huyết độc nào, hắc không nghĩ tới độc huyết này còn có thể cảm hoá hồn phách, hàng đầu sư kia tại sao phải làm như vậy? Lẽ nào là... chế tác độc quỷ. Bạch Vũ đến mức này tâm trạng không khỏi phần nộ dị thường, trên người độc quỷ mang theo loại độc tố này, theo Bạch Vũ đây không phải tăng cao hoàn toàn thực lực của tự thân, hắc là có độ công kích, bởi vì loại độc chất này đối với hàng đầu sư vô hiệu. Nhưng đối với người khác nói thí dụ như: Nước ta truyền thống người tu hành. Tuyệt đối là trí mạng.

Hiện tại những hồn phách này vẫn chưa thể nhập thể, Bạch Vũ chỉ có thể dùng phương pháp hóa giải độc tố mới có thể làm cho hồn phách Lưu Oánh trở lại. Nhưng nếu như trước mười hai giờ khuya hôm nay không cho Lưu Oánh hồn phách nhập thể, thì sẽ biến Lưu Oánh thành một người chết thật sự.

Nhìn hồn phách trên không trung bay qua lướt lại, hoang mang lo sợ, Bạch Vũ có chút sứt đầu mẻ trán, đứng vào lúc này ánh mắt hắc vô ý liếc về kiểm gỗ đào thì bỗng nhiên sáng mắt lên, không phải nói thiên hạ tà độc đều sợ thiên uy sao? Không bằng hay dùng kiểm gỗ đào gọi lực lượng thiên lôi đến thử xem?

Nghĩ tới đây Bạch Vũ không do dự nữa, nâng kiểm gỗ đào trên hai tay, thúc một chút pháp lực chỉ lên phía trên điện quang từ từ lấp lánh không yên, sau đó lại đưa một tay ra, nắm thành kiểm hướng về không trung hồn phách tán mạn, chỉ thấy những hồn phách kia như giống như là tìm được tổ chức vậy, dựa theo trình tự xếp thành một hàng.

Bạch Vũ hết sức chăm chú, tập trung tinh thần, hơi chuyển động ý nghĩ một chút một đạo sấm sét nhỏ, cái tia sấm sét nhỏ kia nhất thời chệch ra ngoài, bay vút đến trước một điểm sáng, nhẹ nhàng quét qua. "Tu" một tiếng, không làm bị thương bất cứ hồn phách nào, đem huyết độc mặt trên quét tẩn đều ra. Sau đó Bạch Vũ lại dùng biện pháp giống như trước thanh lý số hồn phách còn lại. Sau đó thở phào nhẹ nhõm, khẽ thở dài:

"Đúng là mệt mỏi mà."

Sau đó lại cầm lấy bình nước khoáng trống trơn kia, miệng quay về hồn phách trên không trung, một tay nâng đáy bình, khinh niệm một tiếng:

"Thu."

Chỉ thấy như là bình tự nổi lên con gió nhẹ, hồn phách đều bị thu vào bên trong bình nước khoáng rỗng.

Đóng nắp bình lại, Bạch Vũ quệt mồ hôi nhễ nhại, chậm rãi xoay người đi về chỗ Bàn Bình đang chờ.

Lúc này Bàn Bình ở trong xe đang rất nóng nực, vò đầu bứt tai, trước tiên qua xem một chút nhưng lại không dám đi vào, nhưng hắc biết là cái tên hàng đầu sư kia trụ ở bên trong, nếu là mình không cẩn thận bị rơi vào tay hàng đầu thì phải làm sao bây giờ? Vì lẽ đó hắc chỉ có thể chờ đợi.

Đứng vào lúc này, bỗng nhiên hắc nhìn thấy một vệt bóng đen đi về hướng hắc, trong lòng không khỏi sợ hãi một trận, nhìn bóng đen càng ngày càng gần, tâm trạng càng là hoang mang, hắc run giọng hướng về bóng đen hô:

"Người là ai?"

Lúc này giọng Bạch Vũ truyền tới:

"Bàn hiệu trưởng, sao ngay cả ta cũng không nhận ra."

Bàn Bình thở gấp một hơi, vui mừng cười nói:

"Bạch đạo trưởng, người hù chết ta rồi, ta còn tưởng rằng là cái tên hàng đầu sư kia đến rồi đây."

Bạch Vũ cười lắc lắc đầu, nói:

"Đi thôi chúng ta mau trở về đi, cái tên hàng đầu sư kia chạy rồi, trong thời gian ngắn có thể sẽ không xuất hiện lại nữa đâu."

"Cái tên hàng đầu sư kia chạy rồi à?" - Bằng Bình không khỏi có chút sốt sắng, vừa khởi động xe vừa nói: "Bạch đạo trưởng, người không giết hấn hoặc là phế bỏ tu vi của hấn sao?"

Bạch Vũ vừa nghe không khỏi buồn cười một trận, hấn nhìn Bằng Bình ha ha cười nói:

"Người đứng là tàn nhẫn, không giết thì muốn phế tu vi."

Bằng Bình ngượng ngừng cười một tiếng nói:

"Xem TV hơi nhiều. Nhưng hấn có tu vi vạn nhất hại người nữa thì làm sao bây giờ."

Bạch Vũ liếc mắt nhìn hấn, một mặt không đáng kể nói:

"Còn có thể làm sao, trong vòng hai chiêu thôi hấn cũng không phải là đối thủ của ta đâu."

Bằng Bình vừa nghe không khỏi lộ ra nụ cười, so với khóc còn khó coi hơn, thầm nghĩ: Người bản lĩnh cao người không sợ, nhưng chúng ta là những thằng đầu tiêu dân nếu là sợ ý một chút trúng chiêu không chết cũng mất nửa cái mạng đó.

Bạch Vũ ngồi chỗ cạnh tài xế, nghĩ đến xã hội đen sáng hôm nay. Trong lòng không khỏi có chút ưu sầu, còn có một chuyện phiền toái đang đợi hấn, này không chỉ phải cứu Lý Hiểu Phong ra, còn phải có sách lược vẹn toàn đến trừng phạt những tên xã hội đen này một thoáng.

Bạn đang đọc truyện *Đạo Thống Truyền Thừa Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Phô trương thanh thế

Team Vạn Yên Chi Sào.

Đội hai người trở lại nhà Lý tẩu, Bạch Vũ móc chai nước suối ra, trước tiên đem hòn phách của Lưu Oánh thả ra. Sau đó chụm tay chỉ quyết hướng thân xác nâng kéo ra, chỉ thấy những hòn phách đủ mọi màu sắc phát sáng thoáng chốc từng cái một lần lượt bị dẫn dắt chính giữa thân xác của Lưu Oánh.

Dĩ nhiên chỉ là đem hòn phách bỏ vào thân xác, Lưu Oánh vẫn không thể lập tức tỉnh lại, chỉ thấy Bạch Vũ đi tới bên cạnh bàn thờ, cầm lên bút mực đỏ, trước tiên vẽ một tờ linh phù rồi sau đó hướng Lý tẩu căn dặn nói:

"Lý tẩu, người đi lấy một chén nước trong tối đây."

Lý tẩu có chút không rõ nguyên do, nhưng vẫn là dựa theo căn dặn của Bạch Vũ đi lấy một chén nước.

Bạch Vũ đưa tay nhận lấy, một tay bung nước qua, một tay khác cầm lá bùa, tay chà một cái, "phù" một tiếng lá bùa lại tự bốc cháy. Bạch Vũ tiện tay đem lá bùa đang cháy hướng vào trong chén ném một cái, chợt lại chụm ngón tay thành kiếm, nhanh chóng hư hóa một đạo linh chú. Đội hết thấy các thứ này làm xong, hướng Lý tẩu nói:

"Tốt rồi, đem chén nước này dứt cho nàng ta uống, không quá nửa giờ nàng liền có thể tỉnh lại."

Thấy trong điện ảnh trên ti vi thường gặp loại hiện tượng này, Lý tẩu, Bằng Bình hai người không kiềm được có chút hoài nghi, Bằng Bình nghi hoặc lên tiếng nói:

"Bạch đạo trưởng, cái này thật hữu dụng sao?"

Bạch Vũ tự nhiên biết bọn họ đang suy nghĩ gì, vì vậy tự tin nói:

"Người khác ta không biết, nhưng là ta nhất định sẽ hữu dụng."

Hấn nói tự tin, cũng rất có sức cảm hóa, hai người không tự chủ muốn tin tưởng hấn.

Hai người đều gật đầu, bọn họ đều biết Bạch Vũ là người có bản lĩnh thật sự, những thứ đồ giả trên ti vi kia tự nhiên không sánh bằng pháp thuật của hấn. Lý tẩu nhận lấy chén nước phù(1), đi tới mép giường Lưu Oánh cúi người dứt nước xuống cho nàng, đem chén nước phù kia toàn bộ dứt hết lại nhẹ nhàng đem nàng đặt xuống.

(1) Nước phù: Chén nước chứa bùa chú.

Lúc này Bạch Vũ mở miệng nói cáo từ:

"Hôm nay ta còn có chút chuyện nên phải quay về rồi."

Bàng Bình vừa nghe vội vàng khuyên:

"Bạch đạo trưởng, hôm nay nguoi cũng tiêu hao không ít, không bằng lâu lâu ta mời khách dẫn nguoi đi bồi bổ tốt một chút."

Thật ra thì Bàng Bình đã sớm có dự định, hôm nay mở mang kiến thức của thế giới rộng lớn, sau đó liền có loại này tâm tư, nên biết loại này vượt qua sức mạnh tự nhiên của con người nhưng mà chỉ có thể gặp mà không thể cầu, vạn nhất không biết lúc nào đắc tội một người có sức mạnh như vậy, trước đạo trưởng nhìn có vẻ trẻ tuổi này tuyệt đối có thể trở thành một cái phao cứu mạng của hắn.

Có điều Bạch Vũ bây giờ nhớ đến chuyện của Lý Hiểu Phong, đương nhiên sẽ không bị hắn thuyết phục, Bạch Vũ lắc đầu nói:

"Chuyện này hay là để ngày khác đi, chính sự tương đối quan trọng, ta có thể đem số điện thoại di động của ta để lại cho nguoi, sau này có thể liên lạc với ta."

Bàng Bình nghe thấy lời từ chối của Bạch Vũ, còn muốn thuyết phục một chút, nhưng sau khi nghe được muốn lưu lại phương thức liên lạc, không khỏi bỏ đi ý tưởng ban đầu, nhất định nếu như nói thêm lời gì nữa có thể sẽ thành không vui. Vì vậy hắn vội vàng kêu:

"Được được, nếu như Bạch đạo trưởng thật sự có chuyện ta cũng không miễn cưỡng, ngày khác ta nhất định sẽ mời tiệc cảm tạ, coi như là vì cảm ơn Bạch đạo trưởng cứu học sinh của ta."

Lập tức Bạch Vũ đem phương thức liên lạc của mình lưu lại, liền đứng dậy thu dọn đồ đạc cáo từ, Bàng Bình đương nhiên cũng không ở lâu, vì vậy tiện việc Bạch Vũ đem đồ đã thu thập xong, sau đó liền cùng Bạch Vũ cùng nhau rời khỏi nhà Lý tẩu.

Bạch Vũ sau khi trở lại phòng trọ của mình, trong lòng không kiềm được có chút lo lắng, không biết nên đi cứu Lý Hiểu Phong như thế nào. Hắn lấy tay gõ đầu có chút nhức đầu lắm lắm:

"Đột nhiên phát giác quỷ, thật ra thì nếu so với người còn khả ái hơn nhiều."

Lại lắc đầu, thờ dài nói:

"Trước tiên hay là tìm xem thử hắn ở đâu đi."

Chỉ thấy hắn lại lần nữa cầm lên la bàn, lấy ra một lá bùa, đem bát tự(2) của Lý Hiểu Phong viết lên. Cùng Lý Hiểu Phong quen biết lâu như vậy Bạch Vũ ngay cả sinh nhật của hắn cũng biết rất rõ, không ngần ngại liền mua bút đem bát tự của hắn viết lên trên lá bùa.

(2) Bát tự: Ngày tháng năm sinh.

Chỉ thấy sau khi Bạch Vũ làm pháp đối với la bàn, cây kim trên la bàn nhanh chóng chuyển động, sau khi vèo vèo mấy vòng, cây kim dừng lại ở một phương hướng. Hướng tây.

Vì vậy dù là thân thể của mình đã có chút mệt mỏi, liền lập tức đứng dậy chạy xuống dưới lầu, hắn xuống lầu trước nhìn đồng hồ đã là buổi tối mười một giờ rồi, nhưng lúc này thời gian ngủ của hắn đã không cần quá lâu, cho nên không cảm thấy đặc biệt buồn ngủ.

Ở dưới lầu một mình, tìm theo phương hướng chỉ dẫn của la bàn hướng nhà Lý Hiểu Phong chạy tới. Không bỏ lỡ một chút thời gian nào, chân tay khua động khôi phục lại pháp lực không còn dư lại bao nhiêu.

Chỗ ở của Lý Hiểu Phong cách nơi này rất gần, nhưng mười mấy phút liền chạy tới nơi, xuống xe, Bạch Vũ nhìn nhà lầu đen ngòm trước mặt, không khỏi có chút nghi ngờ, đây không phải là chỗ ở của Lý Hiểu Phong sao? Tại sao lại ở chỗ này? Lắc đầu một cái, thầm nghĩ: Như vậy cũng hay, cũng đỡ cho hắn phải tận lực đi tìm, hơn nữa địa hình nơi này hắn còn rất quen thuộc.

Đi tới một bên lầu, hắn nhìn phương hướng một chút, chợt lui về phía sau mấy bước, chuẩn bị leo lên phía trên này. Chỗ ở của Lý Hiểu Phong ở lầu ba, không tính là rất cao, lấy tố chất thân thể bây giờ của Bạch Vũ hoàn toàn có thể leo lên.

Chỉ thấy Bạch Vũ sau khi lui ra sau một khoảng, thân hình hơi nghiêng về trước, rồi sau đó dưới chân dùng sức đạp một cái, "vèo", hắn liền lập đi lập lại hóa thành một mũi tên nhọn bay ra, "đùng" một cước nặng nề đạp ở trên tường, lực đạo to lớn lại đạp ra vết nứt ở trên tường.

Rồi sau đó hắn lại mượn lực đạo ở trên tường, lần nữa hướng lên đạp một bước, sau đó tay hướng ra phía trước nhân tiện thuận tay nắm được song của sổ ở lầu hai, dừng lại ở lầu hai rồi hai tay chân lại dùng sức, nhảy một cái lên lầu ba.

Hắn tới trên bệ cửa lầu ba, trước tiên đứng thẳng người, nhẹ nhàng mở cửa sổ ra, rón rén đi vào nhà Lý Hiểu Phong. Đi tới phòng bếp, hắn lộ đầu ra hướng phòng khách nhìn một chút, hắn lấy ánh mắt nhìn vào trong đêm khuya nhìn như ban ngày ra xem, phát hiện không thấy một bóng người. Không kiềm được có chút nghi ngờ, làm sao ngay cả một người trông coi cũng không có?

Hắn lại tìm kiếm khắp nơi một chút, phát hiện vẫn là như nhau không thấy một bóng người. Nghi ngờ trong lòng càng thêm sâu, hắn lại dò vào chính giữa phòng ngủ của Lý Hiểu Phong, phát hiện ở trên giường đang có một người nằm thành hình chữ bát, đang ngủ ngon, người nọ chính là Lý Hiểu Phong.

Đây rốt cuộc là chuyện gì? Không thấy đáng về bị bắt cóc? Hay là hỏi một chút.

Vì vậy hắn đi lên phía trước, đưa tay đẩy Lý Hiểu Phong một cái, nhẹ giọng hô:

"Hiểu Phong, Hiểu Phong, dậy dậy đi."

Lý Hiểu Phong ngủ rất say, mơ mơ màng màng đánh vào tay đang đẩy hắn của Bạch Vũ, trong miệng còn lú lú:

"Đừng làm rộn, hôm nay cả đời hạnh phúc của ta phải có chỗ dựa."

Bạch Vũ không kiềm được có chút dờ khóc dờ cười. Tiểu tử này nằm mơ còn muốn tìm vợ. Hắn lắc đầu một cái, đem Lý Hiểu Phong cưỡng ép kéo lên, lắc hắn nói:

"Lý Hiểu Phong, mau đứng lên cho ta."

Lý Hiểu Phong lúc này mới coi là có tỉnh một chút, chỉ thấy Lý Hiểu Phong mơ mơ màng màng mở hai mắt ra, giống như còn chưa rõ tình hình, mờ mờ hướng bốn phía quét một vòng, đột nhiên một gương mặt đen thui lù chiếu vào tầm mắt, lập tức làm cho hắn sợ hết hồn.

Trên người giật mình một cái, “vèo” một tiếng nhảy đứng lên, lăn xuống giường. Mặt đầy phòng bị nghiêm nghị quát lên:

"Ngươi là người nào, tại sao ở trong nhà ta."

Bạch Vũ vội vàng lên tiếng trấn an hắn nói:

"Chớ kêu, là ta."

Lý Hiểu Phong nghe được thanh âm không khỏi sửng sốt một chút, nói:

"Bạch Vũ? Ngươi tại sao lại ở nhà ta?"

Bạch Vũ trầm mặc một chút, vẫn chưa lên tiếng, Lý Hiểu Phong lại nói lần nữa:

"Có phải là làm ăn thiếu vốn hay không? Phải hướng ta mượn một chút? Không thành vấn đề. Nói muốn bao nhiêu?"

Bạch Vũ trong lòng một trận cảm động, hắn hướng về phía Lý Hiểu Phong nói:

"Không phải chuyện này, chà... Chuyện là như vậy, sáng sớm hôm nay ta gặp một đám người của Vương Tiểu Lệ muốn tìm ta gây phiền toái, còn nói ngươi ở trong tay của bọn họ, cho nên ta tới xem một chút."

Lý Hiểu Phong có chút nghi hoặc, hỏi:

"Có người tìm ngươi gây phiền toái? Nói ta ở trong tay của hắn? Làm sao có thể nơi ở của ta cũng chỉ nói cho mấy người biết mà thôi."

Bạch Vũ từ trong lời của hắn nghe được, không biết địa chỉ nhà hắn? Hắn mấy ngày nay đều ở nhà? Vì vậy Bạch Vũ lại hỏi:

"Mấy ngày nay ngươi không đi làm sao?"

Lý Hiểu Phong nghe được lời của hắn trên mặt cứng đờ, sau khi trầm mặc một chút nói:

"Từ sau ngày ngươi từ chức, ngày thứ hai ta liền rời khỏi chỗ đó."

Lúc vừa nói điều này, trong giọng nói của Lý Hiểu Phong còn ẩn chứa một chút tức giận.

Bạch Vũ biết là chuyện gì xảy ra, nhất định là Vương Tiểu Lệ ngày đó giận cá chém thớt với hắn, rồi sau đó ở bên tai lão tổng đầu hỏi thêm mắm thêm muối, đem Lý Hiểu Phong làm thành mực xào. Nghĩ đến đây, Bạch Vũ không kiềm được có một chút áy náy, hướng Lý Hiểu Phong nói xin lỗi:

"Thật sự xin lỗi Hiểu Phong, là ta làm liên lụy ngươi."

Nhưng Lý Hiểu Phong lại là một bộ dạng vân đạm phong khinh⁽³⁾ (khí thế hào sảng, anh hùng nghĩa khí), nói: "Đâu có, ta sớm đã không muốn làm ở chỗ đó. Cũng không cần phải làm với lão tổng đầu hỏi cùng với cô nàng Vương Tiểu Lệ kia nữa ta mừng còn không kịp." Sau đó lại chuyển đề tài, hướng Bạch Vũ nghi vấn hỏi: "Bất quá Bạch Vũ người tìm ngươi gây phiền toái làm sao tìm được địa chỉ nhà của ngươi? Chuyện này hình như là không có mấy người biết."

(3) Vân đạm phong khinh: Khí thế hào sảng, anh hùng nghĩa khí.

Bạch Vũ cũng có chút nghi ngờ nói:

"Cái này ta cũng không biết."

Lúc này Lý Hiểu Phong ngồi trên giường trầm tư một chút, đột nhiên vỗ đùi nói:

"Đúng rồi, nhất định là cô nàng Vương Tiểu Lệ kia, là nàng ta lật hồ sơ lưu thông tin của chúng ta ở trong công ty."

Bạch Vũ bừng tỉnh hiểu ra, đúng rồi, lúc trước làm sao mình lại không nghĩ tới chứ? Những chuyện này ở trong hồ sơ tra một cái không phải tra được rồi hay sao? Khi đó tên đàn ông trung niên kia nhất định là đang phô trương thanh thế, biết không địch lại mình, cầm tin tức giả này tới khiến cho mình có chỗ kiêng dè, để cho bọn họ có thể thoát được một lần.

Nghĩ đến đây Bạch Vũ không khỏi có chút không biết làm sao, mình bị lừa bôn. Khiến cho mình lo lắng vô ích một trận, nhưng Lý Hiểu Phong bây giờ ở chỗ này cũng không phải là một biện pháp, đám người kia vì đối phó mình nhất định sẽ tới tìm Lý Hiểu Phong trước, khẳng định rất nhanh thôi bọn họ sẽ hành động, có thể ngay đêm hôm nay không chừng, xem ra mình tốt nhất vẫn là ở nơi này coi chừng.

Vì vậy hân hướng về phía Lý Hiểu Phong nói:

"Hiểu Phong, bọn họ nếu tìm được địa chỉ của ta, khẳng định cũng sẽ tìm được người, hôm nay ta thấy chúng ta vẫn là phải cẩn thận một chút thì tốt hơn."

Bạn đang đọc truyện *Đạo Thống Truyền Thừa Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Quỷ đả tường

Team: Vạn Yên Chi Sào.

Lý Hiểu Phong hướng Bạch Vũ cau mày hỏi:

"Vậy ý của người là để ta dọn đi bây giờ?"

Bạch Vũ cười lắc đầu một cái, nói:

"Cái này ngược lại không cần, bây giờ tối muộn có thể dọn đi đâu? Hôm nay ta ở đây là được rồi, chúng ta hai người chung một chỗ có lẽ có thể đối phó bọn họ."

Lý Hiểu Phong đứng dậy, mở đèn phòng lên, mặt đầy hoài nghi quay người sang nhìn Bạch Vũ nói:

"Chúng ta hai người? Ta nói tuy rằng tiểu tử người cũng thường xuyên rèn luyện thân thể, cũng luyện qua một chút tán thủ, nhưng Vương Tiểu Lệ tìm tới những người đó nhất định cũng không phải thư sinh yếu đuối, nếu như tới thì tuyệt đối không phải một hai người, ít nhất mười mấy chúng ta hai người có thể làm được gì?"

Bạch Vũ khẽ mỉm cười, hướng Lý Hiểu Phong nháy nháy mắt nói:

"Người chỉ nhìn là được rồi."

Lý Hiểu Phong lắc đầu một cái, đi tới trước người Bạch Vũ, đem đầu đưa đến trước đầu Bạch Vũ, bỗng nhiên dùng lỗ mũi dùng sức ngửi. Hành động này làm Bạch Vũ sợ hết hồn, hấn vội vàng nhảy ra, hoảng sợ nói:

"Hiểu Phong, người không biết là bởi vì từ trước tới nay độc thân lâu dài đem giới tính sửa lại rồi không?"

Lý Hiểu Phong nghe nói thiếu chút nữa đột nhiên ngã quỵ trên đất, buột miệng mắng:

"Cút đi, ta là muốn nhìn người một chút xem có uống rượu không, làm sao lại nói lời say."

Vừa nói vừa hướng Bạch Vũ đi tới.

Bạch Vũ vội vàng mau tránh ra, khoát tay nói:

"Đừng ngửi, ta không chịu nổi cái này, ta nói đều là thật."

Lý Hiểu Phong mặt đầy nghi hoặc, nói:

"Không uống rượu?"

Bạch Vũ lập tức lắc đầu nói:

"Không có."

Giống như là đã lựa chọn tin tưởng hẳn, Lý Hiểu Phong sau đó lại hỏi:

"Vậy bọn họ tới, người có thể đối phó hay không?"

Bạch Vũ mặt đầy khăng định nói:

"Đó là dĩ nhiên!"

Ai ngờ Lý Hiểu Phong lại lần nữa lắc đầu nói:

"Say thành bộ dáng này còn nói không có say, người còn tưởng rằng mình là Lý Tiểu Long à, ta cùng người chung một chỗ người có bao nhiêu sức mạnh ta còn không biết?"

Bạch Vũ nhất thời không nói nên lời, ta không đáng tin như vậy sao?

Có điều là Lý Hiểu Phong đột nhiên cười ha ha, nói:

"May mà ta có một nơi tốt để đi, chuyên dùng để ứng phó tình huống đặc biệt như này."

Bạch Vũ nghe hẳn nói như vậy không khỏi sững sốt một chút, nơi tốt? Còn chuyên để ứng phó khi có chuyện xảy ra.

Lúc này Lý Hiểu Phong đột nhiên giống như là nghĩ tới điều gì, hướng Bạch Vũ hỏi:

"Bạch vũ, người tại sao lại có được chìa khóa nhà của ta? Hay là tại vì cửa nhà ta không có khóa?"

Bạch Vũ bất đắc dĩ thở dài, người anh em này bây giờ mới nhớ tới chuyện này, phản ứng thật là chậm, chỉ thấy hắn bĩu môi nói:

"Ta làm sao có chìa khóa nhà người được, ta trèo lên cửa sổ."

Lý Hiểu Phong lúc này tựa như bùng tỉnh hiểu ra, lăm bẫm:

"Ồ, hóa ra là vào từ cửa sổ, ta nói sao..., không đúng."

Mặt hắn đầy vẻ sợ hãi nhìn Bạch Vũ nói:

Nhà ta ở lầu ba, người làm sao leo lên được?"

Bạch Vũ cũng lười giải thích, hắn tức giận nói:

"Ngày mai tự nhìn."

Lý Hiểu Phong há miệng một cái, muốn nói gì đó, nhưng mà hai lỗ tai Bạch Vũ đột nhiên giật giật loáng thoáng nghe dưới lầu truyền đến tiếng huyền ảo, giờ tay lên ngăn hẳn lại, mở miệng nói:

"Đừng lên tiếng, có chuyện rồi."

Lý Hiểu Phong mặt đầy nghi ngờ, hỏi:

"Chuyện gì?"

Nhưng Bạch Vũ không trả lời hẳn mà ra phòng ngủ, đi tới trong phòng khách, hai mắt quét một vòng bố trí giữa phòng khách, nghiêng đầu hướng về phía Lý Hiểu Phong nói:

"Nhìn đi, người anh em bản lĩnh của ta."

Vừa nói trên tay cũng không rảnh rang, tiện tay móc vào trong ngực, đợi khi thu hồi lại ý thức siết chặt mấy tờ bùa chú.

Lý Hiểu Phong nhìn tròn mắt hốc mồm, hướng về phía Bạch Vũ nói:

"Ta nhìn ra rồi, người không có uống say..."

Bạch Vũ đầu tiên là sững sốt một chút, nhanh như vậy đã nhìn ra? Nhưng lời tiếp theo của Lý Hiểu Phong nhưng lại khiến cho hắn thiếu chút nữa hộc máu.

"Người là rối loạn thần kinh, nhìn như cương thi vậy."

Bắp thịt trên mặt Bạch Vũ giật giật, cuối cùng vẫn không nói ra lời, quyết định giữ yên lặng. Chỉ thấy hần không ở đây cùng Lý Hiểu Phong nói chuyện, một đạo tinh mang trong mắt lóe lên, pháp lực trong cơ thể thúc giục dẫn ra một tia dương hỏa, "phù phù" một tiếng lá bùa đứng lên.

Trong miệng niệm một từ, đem những lá bùa này ném vào không trung, chỉ thấy những lá bùa kia đồng loạt hóa thành từng đạo kim quang, hướng bốn phương tám hướng phóng ra ngoài. Lại thấy ánh sáng chỉ cần vừa đụng đến vách tường, giống như là đụng vào chỗ nào cũng là bọt biển, cuối cùng trực tiếp dần dần tiến vào trong.

Lúc này Lý Hiểu Phong cảm giác hết thấy tựa như là đang nằm mơ, há to miệng, cả một nắm đấm cũng có thể bỏ vào. Đợi đến khi Bạch Vũ làm xong tất cả, qua một lúc lâu cuối cùng tuôn ra một câu thô tục:

"Con bà nó, ta còn đang nằm mơ sao?"

Bạch Vũ không kiềm được bước chân lao đảo một cái, thiếu chút nữa ngã xuống đất, hần bắt đắc đi lắc đầu một cái, cũng không để ý Lý Hiểu Phong lại đi về hướng bên trong phòng ngủ. Một lát sau Lý Hiểu Phong tỉnh hồn lại, vội vàng chạy tới bên cạnh Bạch Vũ, nhưng lại dựa vào quá gần, dùng một loại ánh mắt tựa như mới quen Bạch Vũ, vây quanh hần quay qua vòng lại, trong miệng còn kèm theo tiếng tắc lưỡi.

Qua một hồi lâu biết Bạch Vũ chịu đựng không nổi nữa, cần phải nói, đột nhiên "đùng" một tiếng cửa bị người khác đập bay tới. Đem Lý Hiểu Phong bị dọa giật mình, hai người theo tiếng kêu nhìn lại chỉ thấy một nhóm người cầm gậy gộc đứng ở cửa, hần chính là nhóm người muốn tới gây phiền toái.

Lý Hiểu Phong trong lòng cả kinh, lập tức bày ra tư thế đánh cận chiến, chuẩn bị xông lên bất cứ lúc nào.

Nhưng kỳ lạ chính là nhóm người kia tựa như đối với bọn họ ở chỗ phòng ngủ đèn vẫn sáng nhìn như không thấy, mặt đầy mù mờ.

Bạch Vũ lúc này nhẹ nhàng cười một tiếng hướng về phía Lý Hiểu Phong nói:

"Không cần khẩn trương, bọn họ tiến vào bên trong ta đã bố trí mê hồn trận, nên bọn họ không nhìn thấy chúng ta."

Lý Hiểu Phong xoay đầu lại mặt đầy ngạc nhiên, nhìn thẳng Bạch Vũ nói:

"Bạch vũ, ngươi không phải là truyền nhân phái Mao Sơn trong truyền thuyết đấy chứ?"

Bạch Vũ đang suy nghĩ phải giải thích với hần như thế nào cho tốt, thấy hần hỏi như vậy, vì vậy liền theo lời hần gật đầu nói:

"Có thể nói như vậy."

Mặt Lý Hiểu Phong tức khắc vui mừng nói:

"Vậy ngươi có thể đuổi được cương thi hay không? Có cương thi hay không? Có thể để cho ta xem một chút không?"

Bạch Vũ chợt cảm thấy buồn cười nói:

"Ngươi không sợ cương thi hút máu của ngươi?"

Lý Hiểu Phong nhất thời trầm mặc, một lát sau nói:

"Vậy hay là bỏ đi."

Lúc này trong đám côn đồ kia có người mở miệng nói chuyện, hần là kẻ dẫn đầu hai tên côn đồ, nhuộm tóc đủ mọi màu sắc, hần nhìn cảnh tượng bên trong nhà nhũn mảy, hần hướng về phía mấy người sau lưng nói:

"Lúc mới tới bên ngoài có sương mù hay không?"

Sau lưng một tên côn đồ tiến lên, cũng là vẻ mặt nghi hoặc nói:

"Không có, Cửu ca, lại nói sương mù có lớn hơn nữa cũng không thể lớn như sương mù ở trong phòng này. Lúc mới tới ta còn nhớ hôm nay mặt trăng còn rất sáng, ngươi nhìn cửa sổ bên kia ánh trăng có chiếu vào hay không."

Lý Hiểu Phong nhìn hướng ngón tay hần chỉ, trợn mắt há mồm đồng thời cũng không khỏi có chút buồn cười, đây không phải là đang chỉ hướng bọn họ sao? Chỗ này của bọn họ là vị trí cửa sổ? Ánh đèn sau lưng là ánh trăng? Mắt gì vậy.

Đây chính là Lý Hiểu Phong có chỗ không biết, trong mắt đám côn đồ kia vị trí chỗ của bọn họ đúng là một cái cửa sổ. Bởi vì ánh sáng của chỗ bọn họ đám người này mới có thể thấy rõ sương mù dày đặc bên trong phòng này. Dĩ nhiên sương mù này thật ra chính là hiệu quả của tiểu mê hồn trận Bạch Vũ thi triển.

Đám côn đồ cũng nghi hoặc không thôi, lúc này một người lên tiếng nói:

"Cửu ca, có phải là nhà bọn họ đốt thứ gì hay không?"

Nhưng sau đó liền nghênh đón ánh mắt ngu ngốc của đám côn đồ, Cửu ca lại đưa ra bàn tay "ba" một tiếng nặng nề vỗ vào trên đầu của hắn, mắng:

"Tmd(1), lỗ mũi của ngươi cho chó ăn rồi? Ngươi ngửi được mùi khét sao?"

(1) Tmd: Là một câu chửi thề.

Đúng lúc này một người bỗng nhiên dùng âm thanh run run nói:

"Cửu ca, ngươi nói có phải hay không là quý đã tường?"

Mọi người cũng đều kinh ngạc đối với chuyện không biết vốn luôn tồn tại một loại sợ hãi, sau khi tên côn đồ này nói ra chữ quý, nhất thời sợ hãi càng sâu hơn. Chỉ thấy Cửu ca kia thần hình cũng run lên, nhưng sau đó lại đưa bàn tay ra, tát một cái trên đầu một tên côn đồ nhỏ, bởi vì trong lòng sợ hãi nên sức mạnh trên tay không có khống chế được, nhất thời phát huy vượt xa bình thường, cuối cùng một cái tát đem tên côn đồ kia ngã xuống đất. Có điều hắn bây giờ bất chấp những thứ này, vẫn lớn tiếng quát mắng lấy thêm can đảm nói:

"Quý đã tường con bà ngươi."

Lúc này tên côn đồ thứ nhất đột nhiên giống như là phát hiện chuyện gì đáng sợ, thanh âm run rẩy cả lăm nói:

"Cửu ca, cửa... không thấy cửa đâu rồi!"

"A!"

Cả đám đều nhảy lên, xoay người lại nhìn về phía sau, nhưng phát hiện cửa phía sau đã vô căn cứ biến mất, còn dư lại chỉ có sương mù mênh mông. Mọi người nhất thời dừng khí đều biến mất, hai chân mềm nhũn đều ngã xụi xuống đất.

Câu cửa miệng: Không làm chuyện trái lương tâm không sợ quỷ kêu cửa. Nhưng làm nhiều chuyện trái lương tâm.. Sợ nhất chính là nói chuyện quỷ thần. Trừ phi ngươi sát khí đủ nặng, dũng khí đủ vững, có điều người như vậy quả thực chỉ là số ít.

Lúc này Cửu ca ban đầu phách lối ngang ngược bây giờ quả thật chỉ thiếu điều tè ra quần, chỉ thấy hắn quỳ trên đất sắc mặt kinh hoàng, hướng khắp nơi qua loa báo nói:

"Quý đại ca, không nên giết ta, thịt của ta ăn không ngon, mùi người của ta cũng không có thơm... Ta... ta còn hơi nách, ngươi thật sự muốn muốn muốn ăn thịt người hoặc là muốn hút dương khí, ta liền lưu lại một người cho ngươi. Lại nói chúng ta nhiều người như vậy ngươi có thể cũng không tiêu hóa nổi."

Lúc này tên côn đồ nói quý đã tường ở phía sau nuốt ngụm nước miếng chọc Cửu ca nói:

"Cửu ca, vậy ai phải ở lại chứ?"

Cửu ca nghe nói nhất thời ánh mắt hung hăng, nói:

"Khẳng định không phải ta, các ngươi oản tù tì giải quyết."

Tên côn đồ kia lại nuốt ngụm nước miếng, giống như là có chút không tình nguyện, nhưng cũng không dám phản bác, vì vậy kêu:

"Ừ... Được..., vậy đi."

Vì vậy hắn liền tập hợp một đám côn đồ, tới oản tù tì.

"Ha ha ha."

Lúc này Bạch Vũ, Lý Hiểu Phong hai người bàng quang quan sát đều là không nhìn được bật cười lên.

Có điều tiếng cười kia truyền tới bọn côn đồ bên này nhưng tựa như không phải là tiếng người cười, mà là bốn phương tám hướng truyền tới tiếng quỷ khóc sói tru. Chúng côn đồ còn tưởng rằng quý kia chờ lại không nhìn được, đều là cả kinh thất sắc. Cửu ca nhìn thấy chưa oản tù tì xong, bọn côn đồ đang loạn thành đoàn không kiểm được khăn trương, vội vàng hướng vào không trung gào thét an ủi:

"Quý đại ca, an tâm một chút chờ nóng, chờ một chút, chờ một chút."

Bạn đang đọc truyện *Đạo Thống Truyền Thừa Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Chật vật chạy trốn

Team Vạn Yên Chi Sào.

Nhưng bởi vì âm thanh của Cửu ca này quá lớn, cũng đều làm ảm ỉ đến láng giềng bốn phía rồi, chỉ thấy một số nhà xung quanh tất cả đều sáng đèn lên, từng tiếng nói và tiếng мэng liên tiếp truyền đến:

"Tôi muộn rồi không ngủ được, mắc bệnh rồi hả?"

"Gặp quỷ rồi hả, kêu lớn tiếng như vậy?"

"Cũng không nhìn một chút đã mấy giờ rồi?"

"Lâu dưới tới giờ uống thuốc rồi!"

Thanh âm này ngay cả hai người Bạch Vũ, Lý Hiểu Phong ở một bên quan sát đều cảm thấy không nhịn nổi, người này chính là thích tham gia náo nhiệt, Lý Hiểu Phong ở đây người tham gia náo nhiệt xem ra còn tương đối nhiều, sau khi người đầu tiên mở miệng kêu một tiếng, ngay tức khắc có nhiều người hòa theo hơn. Nội dung lời nói dĩ nhiên là thượng vàng hạ cám, nhưng thanh thế quả thực không nhỏ.

Trong đám côn đồ từng tiếng gào khóc thảm thiết liên tiếp, khiến cho bọn họ đều tới tấp bịt kín hai lỗ tai ngay tức khắc, thống khổ ngồi xổm người xuống khư, nhưng còn tốt là trận âm thanh này tới nhanh đi cũng nhanh chốc lất liên yên tĩnh lại, mà bọn côn đồ cũng không khỏi thở dài một hơi.

Lúc này một tên côn đồ hoảng sợ nói với Cửu ca rằng:

"Cửu ca, người nói hấn có phải là không kịp đội com nên muốn ăn chúng ta hay không?"

Cửu ca nghe được lời của hấn không khỏi run lên trong lòng, đột nhiên xoay người dung ánh mắt nhìn chân thành nhìn tên côn đồ nọ, nói:

"Tiểu Lục Tử, Cửu ca bình thường đối với người cũng không tệ lắm phải không?"

Lúc này tên côn đồ hoảng sợ nói rằng:

"Cửu ca, người nói hấn có phải hay không là không kịp đội, cần ăn gan uống mật chúng ta?"

Cửu ca nghe được lời của hấn không khỏi trong lòng run lên, đột nhiên xoay người dùng nhìn như chân thành ánh mắt nhìn giá tên côn đồ, nói:

"Tiểu Lục Tử, Cửu ca bình thường đối với người cũng không tệ lắm phải không?"

Mặc dù là ở trong bóng tối lại có sương mù che tầm mắt, nhưng Tiểu Lục Tử lại có thể từ trong thanh âm của Cửu ca tưởng tượng ra vẻ mặt hấn, thân thể Tiểu Lục Tử không khỏi run lên, giống như là người nào bị Cửu ca đối đãi như vậy đều không có kết cục tốt. Hấn nuốt nước bọt, lắp bắp nói:

"Cửu ca... đối với ta không... tệ."

Cửu ca hài lòng gật đầu, nói:

"Như vậy là được, nếu ta đối với người không tệ vậy ngày hôm nay người liền hi sinh một chút đi, chúng ta cả đời đều sẽ nhớ kỹ người."

Tiểu Lục Tử nghe được những lời này, nhất thời nóng nảy, đột nhiên lớn tiếng nói:

"Không được, người để cho ta đi chịu chết? Không có khả năng. Vừa rồi ta là nói dối, người đối với ta một điểm cũng không tốt, không, người mặc kệ đối với người nào cũng không tốt, huynh đệ chúng ta mấy người cả ngày đều bị người khi dễ, chúng ta cũng là chịu đủ rồi. Thời gian dài như vậy, từ sau khi người ngồi vào Đường Phó Chủ, vẫn không có coi chúng ta là người, muốn hi sinh cũng là hi sinh người, các huynh đệ, các người nói đúng hay không?"

Những người còn lại cũng một lòng đầy cảm phẫn đặc chí:

"Đúng, để hấn đi, đem hấn quăng đi."

Sắc mặt Cửu ca nhất thời đại biến, hấn so với vừa rồi càng thêm sợ hãi nói:

"Các người... Các người đây là muốn tạo phản sao?"

Thế nhưng bọn côn đồ cũng đã trực tiếp đi về phía, từng tên hăm he xắn tay áo lên đáng vẻ nóng lòng muốn thử.

Trong lòng Cửu ca không khỏi sợ hãi hướng về phía sau rút lui, tuy rằng hấn cũng là lão tướng có kinh nghiệm chinh chiến, thế nhưng cũng không chống lại nổi nhiều người như vậy, hấn có chút hối hận bản thân đã dẫn theo nhiều người tới như vậy. Thế nhưng đúng lúc này một màn kỳ quái xảy ra, Cửu ca đang rút lui, mà bóng dáng lại biến mất tăm.

Bọn côn đồ gặp được một màn này không khỏi kinh ngạc hoảng sợ một trận, đây là có chuyện gì? Lẽ nào bị quỷ bắt đi rồi?

Cửu ca dĩ nhiên không phải bị quỷ bắt đi, hẳn là may mắn đi ra, lúc này nhìn thấy hàng hiên ở chính cửa, trong lòng mừng rỡ đến cực điểm. Trên mặt cũng tràn đầy vui sướng như từ cõi chết trở về, chợt há miệng cười thật to, nhưng lại không phát ra được một âm thanh nào, mãi đến tận một lúc lâu sau, chỉ đến khi mặt đỏ rần mới ngừng lại được.

Cửu ca đảo mắt, thò đầu ra hướng về phía căn phòng quan sát, đã thấy bọn côn đồ kia đang hết sức bối rối đứng ở trong đấy, mắt to nhìn mắt nhỏ. Trong lòng hẳn không khỏi cười khẩy, cái đám ngu ngốc này nghĩ cũng sẽ không nghĩ đến là loại kết quả này chứ? Nhưng lúc này bỗng nhiên ánh mắt hắn liếc về một chùm đèn sáng rực, ánh mắt không khỏi tìm tới, chỉ thấy chính là Bạch Vũ và Lý Hiểu Phong hai người ở chỗ buồng ngủ.

Lúc này Bạch Vũ đang nhìn hắn cười khẩy, mà Lý Hiểu Phong cũng hướng hắn nhướn lông mày khiêu khích.

Ngay tức khắc trong lòng Cửu ca run lên, hai người kia không phải là người chúng ta muốn đối phó sao? Tại sao bọn họ lại ở chỗ này? Lẽ nào bọn họ chính là ma quỷ vừa này? Bọn họ kỳ thực đã sớm chết? Nghĩ đến đây trong lòng không khỏi càng run rẩy dữ dội không ngớt.

"Mẹ ơi."

Hắn chợt kinh hô một tiếng, lấy tất cả khả năng sử dụng tốc độ nhanh nhất hướng về dưới lầu chạy như điên, lúc xuống lầu chính là ngã sắp xuống lầu mấy tầng lầu cũng không để ý.

Nhưng Cửu ca vừa kêu một tiếng sợ hãi cũng lại khiến cho bọn côn đồ bên trong bị dọa cho một trận, âm thanh quỷ kia thể nào lại đột nhiên vang dội lên? Tức giận hơn sao?

Lúc này Tiểu Lục Tử đột nhiên nảy sinh ý tưởng nói:

"Các người nói có phải Cửu ca đi ra rồi hay không? Mà quỷ kia thấy Cửu ca đi ra liền đuổi theo hắn rồi?"

Những người khác nhìn nhau một hồi, cũng cảm giác có khả năng này. Lúc này một gã côn đồ mặt sẹo nhuộm tóc đỏ nói:

"Có thể thật sự có khả năng này, nếu quả thật là như vậy tốt nhất chúng ta hiện tại nhanh đi ra ngoài."

Nói xong liền đem mặt chuyển hướng về phía vừa Cửu ca biến mất.

Cả đám trầm mặc chốc lát, chợt chen lẫn nhau vọt tới hướng đó. Thế nhưng dưới tình huống loại mất mù này, đều không phải mỗi người đều có thể thành công đi ra. "Thùng thùng thùng", lại có một nhóm người đi ra đồng thời cũng có người đụng vào tường, mỗi người vì lực va chạm lớn quá mức mà rồi rít che đầu khóc thét lên. Nhưng lúc này thoát ra còn chiến thắng cả đau đớn trên thân thể, ôm đầu tìm kiếm muốn ra khỏi trận.

Nhóm người này sau khi ra ngoài không có lưu luyến nơi này, liền chen lẫn nhau xuống lầu.

Lý Hiểu Phong nhìn thấy đám người kia sau khi xuống lầu, không khỏi cười một trận thật to, đợi hắn cười đủ rồi, nhìn Bạch Vũ nói:

"Bạch Vũ, ta thật không nghĩ tới người ẩn núp sâu như vậy, nhưng lúc này ta nhớ lại một vấn đề vô cùng quan trọng."

Bạch Vũ có chút nghi ngờ nói:

"Vấn đề gì?"

Lý Hiểu Phong trên mặt dần dần trở nên kiên quyết nghiêm túc nói:

"Tiêu chuẩn thu đồ đệ của Mao Sơn các người là gì? Ta có đủ tiêu chuẩn không?"

Bạch Vũ cảm thấy có chút buồn cười nói:

"Không phải mới vừa rồi còn sợ cương thi sao? Thế nào hiện tại không sợ nữa rồi?"

Nhất thời thần sắc kiên quyết trên mặt Lý Hiểu Phong chuyển sang do dự, khẩu khí của hắn như là trả giá mua đồ, hướng về Bạch Vũ nói:

"Cái này... Vậy môn phái các người một năm có mấy chỉ tiêu? Có thể dự tính cho ta một suất không? Đợi ta chuẩn bị tâm lý thật tốt lại báo danh?"

"Ha ha." - Bạch Vũ không nhịn được đá Lý Hiểu Phong một cước nói: "Người nghĩ đến là hay, còn dự tính trước, người cho rằng vào môn phái học nghệ là cái gì?"

Lý Hiểu Phong cũng là cười hắc hắc nói:

"Quên đi, ta cũng không học."

Bạch Vũ đây là lần đầu nói:

"Kỳ thực người muốn học cũng không thành vấn đề, có thể tới tìm ta ta có thể dạy người."

Lý Hiểu Phong sùng sốt, nói:

"Trong môn phái của ngươi để ngươi làm như vậy sao?"

Môn phái? Bạch Vũ cũng không có loại đồ ràng buộc bản thân như vậy, ngay cả Mao Sơn hắn đều chưa từng đi, tự nhiên cũng không biết bên trong môn quy có cái gì, cũng không muốn biết. Tuy nói trên người một thân pháp lực đều là xuất từ Mao Sơn, nhưng đây hết thảy đều là công lao của hệ thống, hắn thuộc Mao Sơn phái nhưng không có lòng trung thành gì.

Vì vậy hắn hoàn toàn không thèm để ý nói:

"Không việc gì, ta nói được là được."

Nhưng Lý Hiểu Phong lại cho rằng đây là Bạch Vũ chiều ý hắn, mà không lo môn quy xử phạt. Hắn không khỏi cảm động trong lòng, hắn cự tuyệt nói:

"Bạch Vũ, kỳ thực ta cũng không phải vô cùng muốn học Mao Sơn đạo thuật, cả ngày gặp quỷ với xác chết ta chính là làm không được, hay là thôi đi."

Bạch Vũ thấy hắn nói như vậy cũng không miễn cưỡng nữa, lấy điện thoại cầm tay ra nhìn đồng hồ nói:

"Nghĩ đến ngày hôm nay bọn họ cũng không dám tới, hãy mau nghỉ ngơi đi, ta đi về trước đây, nhớ kỹ ngày mai mau nhanh tìm một chỗ ở, nơi đây ở không được, nếu là bọn hắn kịp phản ứng khẳng định còn đến nữa."

Lý Hiểu Phong gật đầu một cái nói:

"Được, sáng mai ta liền dọn đi, không ở nơi này, nhưng giờ đã trễ thế này còn phải đi về sao?"

Bạch Vũ hướng về hắn trêu đùa:

"Đương nhiên phải đi về, nếu không ở chỗ này ta sẽ lo lắng cho mình."

Lý Hiểu Phong tròn mắt tức giận nói:

"Ngươi vẫn nên nhanh biến mất là tốt."

Sau đó Bạch Vũ liền hướng về Lý Hiểu Phong cáo từ, thế nhưng ở trên đường bởi vì không gọi được xe, vậy nên chỉ có thể tự mình đi về nhà.

Lúc này Bạch Vũ người mang pháp lực, mới đột nhiên phát hiện ở giữa đô thị hiện đại hỗn loạn không chịu nổi, hắn chỉ cần đi ra mỗi một khoảng cách liền có thể cảm nhận được một oán khí. Những oán khí này đều là ở người trước khi chết không nhắm mắt hóa thành oan hồn, bọn họ oán khí quá nặng nên không đầu thai được, chỉ có thể hóa thành cô hồn dã quỷ ở địa phương khi chết quanh quẩn không ngừng, hoặc là tìm kiếm người hại chết mình, hoặc là tự do không mục đích tìm kiếm thân nhân.

Kỳ thực những oan hồn này bị thảm nhất là bọn họ oán khí nửa vơi, tức là hóa không được ác quỷ cũng đầu không được thai, chỉ có thể lơ lửng nhìn âm thọ của chính mình tiêu hết tán giữa thiên địa, hóa thành âm khí nguyên thủy nhất.

Nhưng những điều này không phải Bạch Vũ có thể quản được, hắn cũng không muốn tìm phiền não cho mình, vì vậy hắn lúc đầu đem tất cả ý tưởng trong đầu đều vứt bỏ.

Hắn dọc theo đường đi vào trong nhà, vừa đi không ít thời gian, đi vào phòng trọ hắn nhìn đồng hồ quả thực đã sắp hai giờ đồng hồ. Ngày hôm nay xảy ra không ít việc, cũng tiêu hao không ít pháp lực, vì vậy hắn không xem phim, mà vừa nằm xuống đã ngủ say.

Mà pháp lực trong cơ thể hắn cũng là tự hành vận chuyển bổ sung, nghĩ tới sau khi trời sáng sẽ là một trạng thái tinh thần sung mãn.

Nhưng hắn mấy ngày nay cũng cảm thấy hết sức kỳ quái, hắn phát hiện pháp lực của hắn từ trạng thái tăng trưởng nhanh bị chậm lại, pháp lực của hắn lúc này chỉ thiếu chút nữa liền có thể đạt được giai đoạn thứ hai Vô Chủ Thi Thuật giai đoạn, hiện tại chỉ cần ngưng tụ pháp lực là được, chờ pháp thuật trên người chậm chậm tán mạn ngưng tụ thành một đoàn, liền có thể thuận lợi đạt được Vô Chủ Thi Thuật giai đoạn. Thế nhưng pháp lực này ngưng tụ chậm, hai ngày đúng là chỉ có một chút tiến bộ, chỉ có mấy tia ngưng tụ, Bạch Vũ lại không biết nguyên nhân ở đâu, vì vậy kỳ quái.

Việc này không thể không nói là Bạch Vũ đối với một đường tu hành thiếu kinh nghiệm, thường thường ở thời điểm người sắp đột phá, tốc độ tu hành sẽ chậm lại, bởi vì đột phá quá nhanh sẽ dẫn đến người tu luyện căn cơ bất ổn, rất dễ gây ra sự cố. Vậy nên mỗi bộ công pháp đều vô cùng lưu ý những điều này, bởi vậy đột phá tu hành chú trọng việc ghi lại tiến hành theo chất lượng, đặt vững căn cơ.

Bạch Vũ tuy được hệ thống chỉ dẫn tự chủ tu luyện nhưng hệ thống tự nhiên sẽ nâng cao tốc độ tu luyện công pháp.

Bạn đang đọc truyện *Đạo Thống Truyền Thừa Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Độc Long Bang

Team: Vạn Yên Chi Sào.

Ngày thứ hai, trời chưa sáng Bạch Vũ liền tỉnh lại, hần đầu tiên là rời giường rửa mặt một chút, nhìn một chút sắc trời lơ mờ bên ngoài không khỏi có chút cười khổ. Xem ra tinh thần tốt cũng không tính là chuyện tốt, ngộ nhờ đến một giai đoạn ngay cả ngủ cũng giảm bớt, sinh hoạt như vậy có hay không có chút buồn tẻ vô vị?

Hần lắc đầu, cảm giác ở nhà cũng không có chuyện gì có thể làm, mà "tư liệu" trong máy vi tính cũng hần cũng xem gần hết rồi. Vì vậy hần liền nhắc người lên, chuẩn bị đi ra bên ngoài một chút, thuận tiện tìm một chỗ đi giải quyết vấn đề cái bụng, ở trong nhà suốt ngày ăn mì ăn liền hần thật có chút chịu không nổi.

Ai biết hần đi ra cửa lại gặp cảnh tượng Lý Cửu Chân vội vội vàng vàng vừa muốn ra cửa. Đợi Lý Cửu Chân thấy Bạch Vũ sắc mặt phảng phất cứng đờ, thế nhưng sau đó tựa như không để ý hướng về Bạch Vũ gật đầu, liền đi xuống lầu.

Bạch Vũ lập tức có chút kỳ quái, nghe nói Lý Cửu Chân là thầy thuốc hay là bác sĩ mổ chính của khoa ngoại bệnh viện, theo như lời Lý Cửu Chân thời gian qua công tác tương đối bận không rời khỏi bệnh viện, vì thế bình thường đến nhà đều là cực nhọc ngày đêm, không thể yên ổn nghỉ ngơi, lần trước con gái của hần bị phát tác bệnh tim bẩm sinh hần cũng không có nán lại ở nhà lâu một chút, khiến Bạch Vũ một thời gian cho là hần là một người vì công việc mà quên gia đình, nhưng lần này cũng dừng lại tại nhà lâu như vậy. Mà vừa nãy khi hần mở cửa không có nghe được Kim đi tranh cãi âm ỉ, theo như tình hình ngày hôm qua chỉ sợ Kim đi sẽ không có thành thật như thế?

Hơn nữa lúc bình thường vị bác sĩ Lý này thế nhưng đến liếc hần một cái còn lười, lúc này có thể hướng về hần gật đầu vắn an, ở dĩ vãng Bạch Vũ cho rằng đây là không thể nào.

Nhưng khiến cho Bạch Vũ càng thêm nghi ngờ là khi hần bây giờ nhìn thấy vị bác sĩ Lý này, đúng là ở trong lòng sinh ra một rất cảm giác không thoải mái, hơn nữa trên người Lý Cửu Chân này còn một cỗ khí tức bao quanh Bạch Vũ sở không nói ra được.

Sau đó Bạch Vũ lắc đầu, cũng không lưu ý mấy vấn đề này nữa, hần xuống dưới lầu thờ ra một cái thật sâu, rồi lại hít vào một hơi khí lạnh. Nhất thời cảm thấy tinh thần phấn chấn mạnh một cái, lần nữa thanh tỉnh vài phần.

Hần tùy ý vận động chân tay một chút cảm giác trạng thái thân thể hết sức tốt. Sau khi pháp lực trong người cải tạo thân thể, sức mạnh của hần, nhạy bén, thần kinh phản ứng đều đạt tới một cấp độ người thường khó có thể tưởng tượng. Nếu nói như không gian người bình thường chỉ có năm điểm thể chất, Bạch Vũ hiện tại phải gấp năm lần người bình thường.

Với thể chất hần bây giờ, đối phó với những tên côn đồ đó tuyệt đối là dễ như trở bàn tay, dốc hết toàn lực, đây cũng nguyên nhân Bạch Vũ không quá đem những kẻ tìm phiền toái này để ở trong lòng.

Bạch Vũ lúc này đột nhiên nảy sinh ra ý tưởng muốn kiểm nghiệm sức chống đỡ của thân thể, ở nơi này nhất định là không thích hợp, trầm tư một chút, lâm bẫm:

"Cái biệt thự ngày hôm qua hiện tại xem ra có thể thử một chút."

Kết quả là hần vận động thân thể một chút hai chân cất bước hướng về vùng ngoại ô chạy băng băng. Nơi đó cách chỗ ở Bạch Vũ khoảng cách không gần, Bạch Vũ giống như là dùng tốc độ chạy nước rút chạy trăm mét tốc độ chạy tới đích, nhưng là dùng chừng nửa canh giờ.

Chạy trong thời gian dài cũng không có tiêu hao bao nhiêu thể lực của hần, đúng là mặt không hồng tim không đập mạnh, ngay cả mồ hôi cũng không có một giọt. Đợi hần dừng bước lại, đã thấy bản thân đang ở trong một khu rừng cây nhỏ, nhìn cây cối chung quanh sinh trưởng khỏe mạnh, ngửi mùi thơm tươi mát của bùn đất, tâm tình của hần dường như là lập tức được thăng hoa, khiến hần một trận say mê không ngớt.

Trong nháy mắt hần có chút nóng lòng muốn thử. Chỉ thấy hần hai chân hơi cong cổ sức hướng về phía trước nhảy, "vèo" một tiếng thì dường như hóa thành một quả đạn pháo, hướng về một gốc cây bạch dương trước người dừng tới. "Bình", lá cây trên cây bạch dương đáng thương lập tức rơi xuống ào ào tầng lớn, mà thân cây cũng là nghiêng trái nghiêng phải rung lắc.

Lúc này lại thấy Bạch Vũ đã cách mặt đất chừng hai thước.

Hần ổn định thân hình trên thân cây, sử dụng tay chân sau mấy hơi thở liền leo lên trên ngọn cây. Bỗng nhiên hần nhảy lên, thân ảnh lần nữa bay ra nhảy đến trên một thân cây khác, kể từ đó cây cối trong rừng này kêu thảm thiết trên thoáng chốc trong lúc đó liên tiếp, không dứt bên tai.

Thế nhưng không biết là cánh rừng nhỏ hay là thế nào, chỉ trong chớp lát hần từ trên một thân cây nhảy xuống đúng là đi tới chỗ biệt thự hàng đầu sư ngày hôm qua, nhìn biệt thự chiếm giữ trước mắt không khỏi có chút không có gì để nói.

Bạch Vũ lắc đầu, thế nào lại đến nơi này? Sau đó liền muốn nhắc chân rời khỏi, thế nhưng hần lại chợt nghe ở nơi cửa chính truyền đến có tiếng người nói chuyện. Lập tức chặt đứt ý niệm rời đi trong đầu, ẩn vào một bên nghiêng tai lắng nghe.

Lúc này nói chuyện có chút giọng nam thô ráp, nghe được hần nói:

"Thực sự là không may, nghe nói nơi này là chỗ thường ở trong bang Hàng Đầu Sư thờ cúng, trong này nhưng là có rất nhiều vật lý kỳ kỳ quái quái."

"Đừng lớn tiếng như vậy, cẩn thận có người nghe được." - Âm thanh lạnh lẽo bên cạnh cũng nhanh ngăn lại hắn, oán giận hắn nói: "Người chẳng lẽ không biết sao? Ngày hôm qua Hàng Đầu Sư thờ cúng khi trở về nhưng lại bị thương, nghe nói là bởi vì cao nhân đến rồi, là cao nhân kia đã thương hắn."

Âm thanh thô cuồng mang theo chút khinh thường nói:

"Hàng Đầu Sư cái gì, đây là thời đại nào rồi? Các người còn tin tưởng cái này nói lão đại bị quý ám, tiểu tử người cũng bị quý ám rồi?"

Thanh âm chói tai, buồn cười nói:

"Ngốc hồ, không phải ta tin tưởng, là không thể không tin. Người không suy nghĩ một chút Độc Long Bang ta vì sao có thể nhanh như vậy trở thành đệ nhất đại bang ở thành phố H, còn không phải là lão đại các bang phái khác lần lượt bắt nạt chết. Thế nhưng tại sao lại có chuyện trùng hợp như vậy những lão đại chết đều cùng một chỗ người không cảm thấy kỳ quái sao?"

Âm thanh thô của tên được gọi là ngốc hồ như có ta nghi hoặc, nói:

"Đúng rồi, đây cũng quá trùng hợp rồi, con kiến nhỏ, lẽ nào cái này cùng với hàng đầu sư có quan hệ?"

Âm thanh chói tai hình như vô cùng chán ghét tên gọi "con kiến nhỏ", thanh âm không có nâng cao mắt:

"Mẹ người, không được gọi ta con kiến nhỏ, gọi tên đầy đủ Lư Nghi."

"Được được, Lư Nghi, người hãy nói một chút chuyện gì xảy ra." - Ngốc hồ hình như cũng biết tiểu tử này phản cảm người khác gọi hắn cái biệt hiệu này, vì vậy khẩn trương đồ dành.

Nhìn thấy ngốc hồ sửa lại xưng hô Lư Nghi mới lần nữa chậm lại giọng nói:

"Người cũng biết, thờ cúng cả ngày ở chỗ này, vẫn luôn là ta tới đưa cơm, có một lần khi ta tới đưa cơm. Người đoán ta gặp được cái gì?" - Nói đến cuối cùng Lư Nghi vẫn đề một cái nút.

Ngốc hồ thấy hắn như vậy không khỏi có chút nóng nảy, thúc giục:

"Nhìn thấy cái gì, người mau nói đi."

Lư Nghi nhìn thấy ngốc hồ đáng vẻ vội vàng, không khỏi hài lòng cười nói:

"Ta thấy được Hàng Đầu Sư này hướng về một tượng đất trên thần đàn bái lạy, mà trên tượng đất còn viết tên lão đại Mạnh Hồ Bang."

Ngây ngô hồ chưa phát giác ra có chút thất vọng, nói:

"Chỉ vậy thôi, bái một tượng đất có gì kỳ quái đâu, chính là viết lên tên cũng không tính là nguyên rủa chứ?"

Lư Nghi dường như biết hắn sẽ có loại vẻ mặt này, cười hắc hắc nói:

"Thế nhưng ngày thứ hai lão đại Mạnh Hồ Bang liền ngỏm rồi."

"Cái gì." - Hiện tại vẻ mặt ngốc hồ kinh sợ, nói: "Ý người lão đại Mạnh Hồ Bang chính là bị hắn bái lạy chết?"

Lư Nghi gật đầu một cái nói:

"Chuyện là như vậy." - Ngốc hồ hít một ngụm khí lạnh, nói: "Như vậy còn có thể hại chết người? Điều này cũng thật khó tin nổi? Thật chẳng lẽ thật sự có loại vật tựa đầu này?"

Lư Nghi thấy hắn vẫn còn có chút không tin tưởng, vì vậy lần nữa thần bí nói:

"Người cũng biết Hàng Đầu Sư là bị người nào làm cho bị thương?" - Ngốc hồ không nhịn được nói với hắn về đề tài này: "Người vừa nói cao nhân gì đó."

Lư Nghi biểu tình bí hiểm nói:

"Vậy người biết cao nhân kia lại là người nào sao?"

Ngốc hồ trầm ngâm một chút nói:

"Lẽ nào cũng giống như là Hàng Đầu Sư?"

Lư Nghi cười lắc đầu nói:

"Cũng không phải, nghe nói là Hoa Hạ Thổ Trường kỳ nhân Mao Sơn đạo sĩ."

"Ta sát." - Ngốc hồ chấn kinh rồi: "Thật là có nghề nghiệp Mao Sơn đạo sĩ này? Hơn nữa còn có thể đả thương Hàng Đầu Sư bái lạy chết người?"

Lưu Nghị một bộ đạo lý nói:

"Đó là đương nhiên, không có chuyện gì thì không có lửa thì sao có khói."

Nhưng ngốc hồ lúc này bỗng nhiên nghĩ tới một vấn đề:

"Nếu như hấn tìm đến trong bang làm sao bây giờ? Nếu như hấn mang theo đại bang cương thi đến chúng ta có thể gánh được sao?"

Lưu Nghị lại là một bộ dạng không sao cả, nói:

"Không cần lo lắng, hiện tại đâu còn có nhiều cương thi như vậy, hiện tại người chết đều thực hiện hoá táng, thi thể đều được biến thành tro cốt làm cương thi tìm không được thi thể cũng không làm được."

Ngốc hồ nhất thời cười nói:

"Đúng, bây giờ còn thật không dễ làm cương thi." - Bỗng nhiên hấn dừng lại cười ngốc nói: "Không đúng, cho dù không có cương thi vậy Mao Sơn đạo sĩ sẽ phù phép đến trụ sở cũng có thể khiến chúng ta lãnh đủ."

Lưu Nghị cười hắc hắc nói:

"Cái này càng không cần lo lắng, đã không có cương thi chỉ cần đạo sĩ kia không thành tiên, đều nên sợ sùng, dù là không sợ sùng, trong bang chúng ta chính là mới vừa nhập không ít hàng. Hơn nữa chờ tra đúng thân phận địa chỉ của đạo sĩ thì cho dù đạo sĩ kia không tới tìm chúng ta lão đại khẳng định sẽ đi tìm hấn."

Hai người nhất thời nhìn nhau cười.

Bạch Vũ ở bên cạnh nghe lén lúc này không khỏi toát một thân mồ hôi lạnh, sùng đó, loại vật này bây giờ Bạch Vũ không muốn đụng phải, hấn bây giờ còn chưa có lòng tin có thể tránh thoát nạn. Nếu để cho đám người kia tìm được hấn, hấn chỉ có đường chạy trốn.

Lúc này hai người kia hình như đã cười đủ rồi, dừng lại tiếng cười, Lưu Nghị bỗng nhiên có chút chán ghét mở miệng nói:

"Những thứ này đều là đồ chơi gì vậy? Hàng Đầu Sư này thế nào làm như một kho tàng sưu tập tiêu bản động vật, ở đây đồ chơi gì cũng đều có hơn nữa ngay cả người cũng có, xương này, da lông, còn có cả pín, mẹ nó, đây là pín hồ sao?"

Ngốc hồ ha hả cười nói:

"Mấy ngày nay vừa vận thân thể khá suy nhược, mang nó về bồi bổ."

Lưu Nghị trừng mắt nói:

"Tiểu tử ngươi không muốn sống nữa, để Hàng Đầu Sư biết ngươi còn sống nổi không?"

Ngốc hồ vừa nghe vội vàng đem đồ thả lại chỗ cũ, nhưng tràn đầy không muốn nói thảm:

"Không lấy thì không lấy."

Lưu Nghị lại không có đề ý lời của hấn, mà là tưởng hỏi hấn:

"Đúng rồi, hiện tại Đường chủ bên kia đang làm gì đấy?"

Ngốc hồ không thèm đề ý chút nào nói:

"Hình như là một tiểu tử tên là Bạch Vũ đắc tội ngựa của hấn, đang bận rộn tìm hấn đây."

Ngốc hồ nói lập tức khiến Bạch Vũ đang muốn xoay người đi giữ lại.

Bạn đang đọc truyện *Đạo Thống Truyền Thừa Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Chuẩn bị tiến vào

Team: Vạn Yên Chi Sào.

Lưu Nghị dường như sững sờ, nói:

"Chỉ là một người thôi cần phải lo lắng vậy sao?"

Ngốc hồ gật gật đầu, cũng là hơi nghi hoặc một chút nói:

"Ai biết đâu, chỉ là nghe nói tiểu tử kia có vẻ như rất biết đánh nhau, lần trước Mã đường chủ dẫn theo mười, hai mươi người đi thật giống bị hấn chính đốn đến mức thảm bại. Mà Mã đường chủ không muốn mất mặt trước mặt lão đại, vì lẽ đó tự mình nghĩ biện pháp đối phó tên kia."

Lưu Nghị lắc đầu nói:

"Mã đường chủ chính là một người như vậy, vô cùng sĩ diện. Nhưng tiểu tử kia lại là người nào? Dám gây hấn với Độc Long Bang chúng ta? Nếu không là hiện tại chính phủ thắt chặt, đã sớm dẫn theo một đám người diệt hấn rồi, có thể dùng người đánh cũng có thể đè chết hấn."

Ngốc hồ cũng trong tâm có đồng cảm gật gật đầu.

Bạch Vũ nghe đến nơi này, tâm trạng không khỏi có chút hoảng sợ, "Xem ra sau này nếu không có thực lực tuyệt đối vẫn không thể quá mức kiêu căng mà, hiện tại là một cái hắc bang như vậy mình còn không bắt được, huống hồ là những tổ chức siêu nhiên kia đây?"

Ngay sau đó hấn cũng không chần chừ ở nơi này nữa, xoay người men theo lối vào quay về hướng phòng trọ.

Chờ hấn vào bên trong nhà, đóng cửa lại nằm trên giường nhìn trần nhà ở phòng ngủ, không khỏi suy nghĩ xuất thần. Hấn là đem tất cả sự tình nghĩ lại suy đoán, từ vừa mới bắt đầu đều không đem một cái hắc bang để ở trong mắt, thế nhưng hấn quên loại vũ khí hiện đại này hấn hiện tại không thể chống đối.

Bỗng nhiên mắt hấn sáng lên, tự nói:

"Xem bên trong hệ thống có món đồ gì có thể ứng đối hay không, hay là có thể hỏi đoán ra mấy cái cương thi đến ứng phó tình hình trước mặt một thoáng."

Lập tức không do dự nữa, trong lòng đọc thầm tiến vào, chỉ thấy tinh thần lần thứ hai một trận mơ hồ sau một khắc liền đã ở trong cung điện hệ thống.

Hấn vừa mới tiến vào liền hướng về hệ thống lớn tiếng hỏi:

"Hệ thống, có cương thi có thể hỏi đoán hay không?"

Âm thanh hệ thống y như dĩ vãng mờ ảo bình thản:

"Kí chủ, hệ thống trong không gian không có vật hỏi đoán còn sống."

"Không có?" - Bạch Vũ há hốc mồm, hi vọng cũng bị hụt hẫng, không nhịn được kêu lên với hệ thống này: "Mẹ nó, cương thi cũng coi như vật còn sống sao?"

"Cương thi cũng coi như vật còn sống, hấn là lấy một loại hình thái tồn tại khác vì lẽ đó hệ thống không hỏi đoán. Tuy nhiên kí chủ có thể ở nhiệm vụ thế giới lấy vật phẩm bắt cương thi đặc thù để mang tới trong thế giới hiện thực."

Bạch Vũ một trận bất đắc dĩ, với tu vi hấn bây giờ mang cương thi đi ra đó là có chút không có khả năng lắm, còn muốn vật phẩm đặc thù hấn có thể có cái vật gì đặc thù..., lần trước nhận thưởng không phải là đạt được một cái nô yêu tháp sao? Cái kia có tính là vật phẩm đặc thù hay không? Nhưng cái tháp kia có thể nô dịch Yêu Linh quý quái, một cái cương thi sợ là không có vấn đề gì lớn lao chứ? Hấn liền nhanh chóng tìm kiếm khắp nơi, nhớ tới hấn lần trước cho rằng vật này quá mức vô bổ vì lẽ đó vứt qua một bên.

Rốt cục tìm được một cái tháp nhỏ trong đồng hồ hỗn loạn trên mặt đất sau vài lượt tìm kiếm, chính là nô yêu tháp.

Thở phào nhẹ nhõm, đứng dậy hướng về hệ thống xác nhận nói:

"Hệ thống, vật này có thể hay không?"

Hệ thống xác thực không trả lời ngay hấn, mà thực hiện đọc lên tin tức của nô yêu tháp:

"Nô yêu tháp, thánh phẩm pháp bảo có khả năng hàng yêu phục ma, bất kỳ yêu, ma, quỷ, quái nhập trong tháp đều có thể cung cấp nô dịch cho chủ nhân, chính là thiên địa kỳ bảo. Vì là đặc thù vật phẩm, có thể bắt cương thi đem mang ra thế giới nhiệm vụ."

Nhưng lúc này Bạch Vũ ngây người, pháp bảo thánh phẩm? Nô yêu tháp này trâu bò như thế sao? Đợi có tới mấy phút đồng hồ mới phản ứng lại, nhất thời đối với tiểu tháp trong tay có chút yêu thích không buông tay. Nhưng hấn lại nghĩ đến một vấn đề, coi như có nô yêu tháp này nhưng còn phải chờ

thêm mấy ngày nữa mới có thể đi vào nhiệm vụ thế giới.

Bạch Vũ có chút bất đắc dĩ lắc lắc đầu, có chút không ôm hi vọng hướng về hệ thống hỏi:

"Tiền vào không gian nhiệm vụ còn phải đợi bao lâu nữa?"

Thế nhưng hệ thống trả lời lại làm cho tinh thần của hắn chấn động mạnh:

"Kí chủ, người bất cứ lúc nào cũng có thể tiến vào."

Bạch Vũ tâm trạng cả kinh, nói:

"Không phải nói là bây giờ sao?"

"Xác thực là có thời gian bây giờ, thế nhưng hệ thống nói tới bây giờ chỉ là trong vòng bây giờ, nói cách khác trong bây giờ này người bất cứ lúc nào có thể hướng về hệ thống yêu cầu tiến vào không gian nhiệm vụ."

Hệ thống trả lời thoáng chốc, trong lúc đó Bạch Vũ mừng rỡ không ngớt.

Nhưng hiện tại hắn cũng không có lựa chọn vội vã tiến vào, mà là hướng về hệ thống hỏi:

"Không biết ta có thể tự chủ lựa chọn thế giới hay không?"

"Dựa vào điều kiện tình huống cho phép là có thể, kí chủ."

Bạch Vũ nghe nói không khỏi hơi nghi hoặc một chút:

"Còn có điều kiện gì à?"

"Không thể, nhất định phải là lựa chọn của hệ thống, cùng phối hợp thực lực kí chủ trước mặt thế giới."

Bạch Vũ không khỏi một trận bất đắc dĩ, lại là không rõ thế giới, làm sao vừa tiến vào thế giới thì có loại cảm giác đánh bạc thế này? Hắn cũng chưa từ bỏ ý định quay về hệ thống nói:

"Vậy ta có thể ở thế giới của người chọn thời thêm điểm trên một điều kiện hay không?"

"Có thể."

Nghe được hệ thống trả lời lần này Bạch Vũ vừa mới thở phào nhẹ nhõm, nếu để cho hệ thống lựa chọn, đánh vào một cái thế giới hiện đại hắn còn nói gì đến chuyện tìm cương thi chứ?

"Xin hỏi kí chủ hiện tại có lấy thế giới ra hay không?"

"Chờ một chút, sau đó lại lấy ra."

Hiện tại tất nhiên vẫn chưa thể đi hắn còn có chuyện phải làm, ít nhất phải thông báo cho Lý Hiểu Phong một thoáng, để hắn hiện tại không chạy loạn lên. Lập tức hắn liền đọc thầm đi ra ngoài, trở ra không gian hệ thống.

Sau khi ra ngoài liền tìm điện thoại di động gọi tới số của Lý Hiểu Phong, chỉ chốc lát điện thoại chuyển được, truyền đến giọng nói một mối của Lý Hiểu Phong, chỉ nghe hắn thở phào một hơi, ở trong điện thoại cười nói:

"Bạch Vũ chuyện gì vậy?"

Nhưng Bạch Vũ không dây dưa với hắn quá nhiều, mà đi thẳng vào vấn đề nói:

"Hiểu Phong, hiện tại bên kia người thế nào rồi?"

Lý Hiểu Phong như là nghe ra khẩu khí trong lời nói của hắn có chút nghiêm nghị, thu hồi nụ cười nói:

"Ta hiện tại ở cái thành kia tìm chỗ ở lại, đã xảy ra chuyện gì sao?"

Bạch Vũ nói:

"Có thể không có chuyện gì, chính là hai ngày nay tốt nhất đừng ra ngoài, ta đã phát hiện cái nhóm người gây phiền phức này thật không đơn giản."

Lý Hiểu Phong hiểu kỳ:

"Á, chuyện gì xảy ra?"

Bạch Vũ lập tức cũng không có giấu diếm liền đem chuyện sáng sớm nghe được nói cho Lý Hiểu Phong.

Lý Hiểu Phong kinh hãi, nói:

"Cái gì? Độc Long Bang? Vậy cũng là đệ nhất đại bang hiện tại, đám người kia đúng là Độc Long Bang."

Sắc mặt Bạch Vũ nghiêm túc gật đầu một cái nói:

"Không sai, hai ngày nay ta muốn đi tìm một chỗ để bế quan đột phá công lực một thoáng, lần sau nghĩ đến chuyện có thể cùng Độc Long Bang đối kháng thực lực."

Lý Hiểu Phong cũng biết chuyện này phiền phức đến mức nào, liền gật đầu một cái nói:

"Được, mấy ngày nay ta sẽ ở nhà."

Sau đó Bạch Vũ lại căn dặn Lý Hiểu Phong vài câu sau liền cúp điện thoại, lại nhìn mấy bộ phim tư liệu. Nhìn thấy mặt trời ngoài cửa sổ hùng vĩ nhô lên cao, mới đóng máy vì tính lại tiến vào không gian hệ thống.

Bạch Vũ đi vào không gian hệ thống, liền hướng về hệ thống phân phó nói:

"Hệ thống có thể bắt đầu rồi."

"Vâng kí chủ, mở kiểm tra thông tin cơ bản của kí chủ..."

"Kiểm tra xong xuôi."

"Kí chủ: Bạch Vũ tuổi tác: 23 tuổi, huyết thống: Nhân tộc, thể chất: 24 (người địa cầu bình quân 5), linh lực (pháp lực): Mỏng manh, skill (pháp thuật): Mao sơn pháp thuật, pháp khí (pháp bảo): Vật phẩm kiếm gỗ đào, vật phẩm kiếm tiền đồng, linh hồn (Nguyên Thần) cường độ: 24 (người địa cầu bình quân vì là 5)."

Phía dưới là xuyên qua tuyến hạng "Hàng sa thế giới xuyên qua tuyến hạng", "Xuyên qua tuyến hạng Tiểu thế giới", "Xuyên qua tuyến hạng Đại thế giới", "Phân loại đạo diễn hồi đoái", "Phân loại pháp khí hồi đoái", chờ chút tuyến hạng. Mà ở khuôn viên hồi đoái bên cạnh lộ ra ký: Ba trăm.

Bạch Vũ nhìn thông tin cơ bản trước mắt không khỏi có chút trầm ngâm, thể chất tăng cường là rõ ràng, nhưng pháp lực này biểu hiện dĩ nhiên là mỏng manh. Hiện tại pháp lực lại vẫn là bé nhỏ không đáng kể như vậy. Hắn đột nhiên phát hiện hệ thống này thống kê thực lực bây giờ của hắn nên hắn mới phát hiện, chính mình còn rất nhỏ yếu.

Hệ thống âm thanh lại vang lên:

"Bắt đầu tuyến thế giới, xin mời kí chủ đưa ra yêu cầu."

Bạch Vũ không do dự nói:

"Tuyến phạm vi niên đại muốn cùng Cương Thi Tiên Sinh xê xích không nhiều."

"Theo tiêu chuẩn lấy ra, khóa niên đại, lấy ra bên trong thế giới..."

"Lấy ra xong xuôi, thế giới lần này là...(âm nhạc cương thi). Xin mời kí chủ chuẩn bị sẵn sàng trong vòng mười phút."

Bạch Vũ nghe được tên thế giới này, không khỏi bật cười, lại là điện ảnh Anh quốc? Nhưng chính mình đến bên trong này có thể nhận làm người hay không?

Nhưng sau đó liền đặt những ý nghĩ này ở một bên, hiện tại chỉ có mười phút chuẩn bị cũng không thể lãng phí, hắn liền đối với hệ thống hỏi:

"Hệ thống, có để ta trong thời gian ngắn đột phá vật phẩm hay không?"

Màn hình giả lập trước mặt tiếp theo một trận chuyển biến mơ hồ, liệt kê ra hai cái tuyến hạng.

"Tình ngọc: Đeo có thể tăng nhanh pháp lực tự thân ngưng tụ tốc độ, có thể tăng nhanh pháp lực năm mươi phần trăm ngưng tụ tốc độ, cần ba trăm điểm hồi đoái."

"Cơ sở cổ nguyên thuật, chính là cao nhân đạo gia sáng chế, nhưng ngưng tụ pháp lực đột phá tu vi tiến cảnh thật nhanh, thế nhưng người không đủ ngộ tính khó có thể lĩnh ngộ. Cần chín mươi điểm hồi đoái."

Bạch Vũ nhìn hai người tuyến hạng này không khỏi rơi vào trầm tư, tình ngọc vật này khẳng định là chỉ cần đeo là được, nhưng khẳng định chỉ có thể giai đoạn hiện tại có thể sử dụng. Mà cơ sở cổ nguyên thuật này đúng là với đột phá tu vi có kỳ hiệu, bất kể là ở giai đoạn nào đều có thể có tác dụng lớn, hắn còn nghiên cứu vấn đề ngộ tính, Bạch Vũ đứng là không lo lắng quá mức, nói như thế nào đi nữa tư chất của hắn cũng là trên trần mà?

Liên lập tức không do dự nữa, dùng chín mươi điểm hối đoái hối đoái cơ sở cổ nguyên thuật này.

Chỉ thấy một vệt kim quang ẩn đến bên trên gáy của hắn, nhưng làm hắn thấy kỳ quái chính là lần này cũng không có cảm giác thần kinh bành trướng như lần trước, đạo kim quang này gần giống như một đạo thanh lưu bình thường chảy vào ý thức của hắn. Bắt được dòng suy nghĩ ở trong đầu của hắn hội tụ thành mấy đại tự vàng chói lọi.

"Đằm trụ cột, tu vi tự thành."

Bạch Vũ nhất thời trợn mắt ngoác mồm, thật lâu không nói gì. Sát, đây là vật gì? Đây vẫn là một bộ công pháp sao? Bị lừa rồi!

Bạch Vũ lập tức hướng về hệ thống giận dữ hét

"Hệ thống, ta muốn trả hàng!"

Hệ thống nói:

"Xin lỗi kí chủ, vật phẩm hối đoái giống nhau không được trả về."

Bạch Vũ nhất thời khóc không ra nước mắt, chín mươi điểm hối đoái liền bị lãng phí như vậy. Đằm trụ cột? Tu vi tự thành? Ai không biết chứ! Thế nhưng vào lúc này một màn kỳ dị ở trong cơ thể Bạch Vũ xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Đạo Thống Truyền Thừa Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Âm nhạc cương thi

Team Vạn Yên Chi Sào.

Chỉ thấy lúc này trong cơ thể Bạch Vũ mấy cái đại tự vàng chói lọi kia chấn động mạnh một cái, từng đạo từng đạo tương tự sóng khí sóng gọn nhiều lần hướng về bên ngoài khuếch tán ra. Bạch Vũ chỉ cảm thấy pháp lực trong cơ thể đột nhiên cũng chấn động, tản mạn từng tia từng tia pháp lực trở nên trầm ổn hơn, bắt đầu hai tia dây dưa cùng nhau lên, nhưng trong vài hơi thở số lượng pháp lực thoáng chốc thiếu một lần, nhưng cũng đều là một phần thô, hơn nữa còn trở nên trầm ổn dễ dàng khống chế.

Bạch Vũ ngây ngốc sững sờ một chút, hắn biết là quy tắc hối đoái của hệ thống này, để hắn hơi biết về cái cơ sở cổ nguyên thuật kia.

Nhưng không có chờ hắn suy nghĩ thêm, lúc này đã đến giờ, chỉ nghe âm thanh hệ thống đếm ngược vang lên ở bên tai hắn:

"Bắt đầu đếm ngược tiến vào thế giới, mười, chín, tám..., ba, hai, một, bắt đầu tiến vào."

Tầm mắt lại là một trận mơ hồ, ý thức cũng trở nên hoảng hốt, sau một khắc hắn đã đến trong một rừng cây, hơn nữa thời gian cũng đã đến đêm khuya.

Nhìn rừng cây trước mắt Bạch Vũ cũng bắt đầu hồi tưởng nội dung vở kịch (âm nhạc cương thi):

"Dân quốc năm đầu, Giang Nam là một vùng thịnh hành nghề đuổi thi, tức là đem thi thể của người chết tha hương, để cho người phụ trách an táng đưa về quê hương. Mà sư phụ nổi danh giới đuổi thi lúc này là Ma Ma địa sư phụ cùng sư huynh Chính Anh sư phụ lại bất hòa, vì vậy mà lập nên hai cửa hiệu khác nhau. Dẫn dắt hai đồ đệ là A Hào và A Cường bắt đầu tiếp nối nghề đuổi thi.

A Hào trên đường đơn độc đưa thi thể Nhâm lão thái gia về Nhâm phủ, kết bạn thiếu nữ Châu Châu từ San Francisco về Trung Quốc, A Hào và A Cường coi như thiên nhân, tương muốn làm đôi phượng, lấy bác y nhân phương tâm. Càng không nghĩ tới chính là, thi thể Nhâm lão thái gia bị nhà khảo cổ học nước ngoài lấy đi dùng làm thí nghiệm giải phẫu, nhưng sử dụng thuốc khiến thi thể Nhâm lão thái gia phản ứng phồng lên rất lớn, biến thành một cương thi hấp huyết thành tính cực hung ác. Làm cho phương pháp của các đạo sĩ truyền thống Trung Quốc đối phó không được nó. Chỉ có âm nhạc của cái đồng hồ quả quýt của Châu Châu là đối với cương thi này có tác dụng, vì nó vốn là Nhâm lão thái gia khi còn sống đưa cho nàng.

Cương thi vừa nghe đến âm nhạc của đồng hồ quả quýt liền yên tĩnh lại, nhưng một lần trong quá trình thu phục cương thi, đồng hồ quả quýt bị sư phụ không cẩn thận làm hỏng.

Mặt khác, sở cảnh sát cũng uy hiếp thầy trò ba người, bọn họ rất có khả năng đối mặt với nguy hiểm là bị bắn chết, đang lúc này Lâm sư phụ xuất hiện, giải cứu thầy trò ba người, cũng quyết định cùng thầy trò ba người đồng thời thu phục cương thi. Ở ngày nhật thực ấy, Lâm sư phụ dùng ngân châm cắm vào bên trong huyết đạo của cương thi, thông qua sức mạnh của nhật thực bức kích thích tố ra ngoài."

Ở trên thế giới này đối với Bạch Vũ mà nói vẫn tương đối nguy hiểm, đặc biệt cương thi kia. Cái cương thi kia bị nhà khoa học nước ngoài đánh kích thích tố, vì lẽ đó đạo thuật bình thường đối với hắn không có tác dụng, Bạch Vũ tự nhận là không có cách nào bắt hắn, ẩn lại Hạng Bạt thi tộc phân chia

cấp bậc, cương thi kia tuy ở bên ngoài không có bất kỳ biến hóa nào, nghĩ đến sức chiến đấu tuyệt đối đạt đến thực lực từ cương.

Đồng thời Bạch Vũ cũng thật tò mò, người nước ngoài kia chỉ cho hành thi đánh một châm kích thích tổ thì đã tạo ra một cương thi nắm giữ thực lực từ cương, đây tuyệt đối không phải kích thích tổ bình thường có thể làm được. Cái kích thích tổ kia đối với Bạch Vũ mà nói tuyệt đối là một bảo bối, tuy nói kích thích tổ này cũng có di chứng về sau, làm cho cương thi trở nên cực kỳ hung tàn, thế nhưng hắn nghĩ đến cái thánh phẩm nô yêu thấp kia mới có thể điều động cương thi này.

Chính lúc Bạch Vũ đang suy nghĩ, xa xa đột nhiên truyền đến từng tiếng hét to:

"Người sống chó tiến vào, tiên nhân trở về. Người sống chó tiến vào, tiên nhân trở về."

Bạch Vũ nhất thời trong lòng hơi động, theo tiếng kêu nhìn lại, chỉ thấy có ba bóng người đang vội vàng theo một đội hành thi hướng phía hắn mà tới. Bạch Vũ không khỏi cười thầm trong lòng, đây là người đuổi xác Ma Ma đến khu vực của hai đồ đệ hắn rồi.

"Nội dung cốt truyện bắt đầu tuyên bố nhiệm vụ: Kết giao Ma Ma, cùng trở thành bằng hữu, khen thưởng một trăm điểm." – Đúng lúc này hệ thống nhiệm vụ nói.

Kết giao Ma Ma? Đơn giản vậy à? Chỉ thấy hắn cười hi hi, thân hình lập tức chui vào bên trong một rừng cây, nhanh chóng đổi y phục trên người thành đạo bào ở thế giới Cương Thi Tiên Sinh. Dẫn hắn thay quần áo xong mấy người Ma Ma cũng đã cách hắn không xa.

Hắn lập tức không do dự nữa, từ ở trong rừng cây chui ra.

Nhưng hắn hành động không có phòng bị nên làm Ma Ma sợ hết hồn, Ma Ma dưới sự kinh hãi vội vàng lui về phía sau vài bước, bày ra một tư thế giống như là giả phòng ngự nói:

"Người nào, làm gì?"

Mà hai đồ đệ hắn cũng đi lên phía trước, một mặt đề phòng.

Bạch Vũ vội vàng cười một tiếng nói:

"Vị đạo hữu này không cần sốt sắng, người trong đồng đạo, người trong đồng đạo."

Đám người Ma Ma nghe xong, lại nhìn thấy đạo bào trên người hắn, mấy người mới thở ra một hơi, Ma Ma nói:

"Hóa ra là đồng đạo, không biết tiểu đạo sĩ tục danh là gì, muốn như vậy ở đây để làm gì?"

Bạch Vũ cười ha ha nói:

"Tại hạ Bạch Vũ, đúng là một chuyện nhỏ, hôm nay ta nghe nói chung quanh đây có một con tiểu quỷ đang làm ác khắp nơi, ta liền đến đây đem thu phục hắn."

Đang nói chuyện đồng thời Bạch Vũ cũng quan sát ba thầy trò này, với công lực của hắn dễ dàng có thể cảm nhận được thực lực đại thể của ba người. Ma Ma ngưng tụ khoảng chừng là mười lăm, mười sáu tia: pháp lực tổng cộng, đại đồ đệ hắn có năm tia pháp lực, hai đồ đệ có bốn tia pháp lực. Nhìn như vậy đến thực lực hai người đồ đệ này của hắn là phải so với tư chất của Cửu thúc tốt hơn rất nhiều.

Không thể không nói Ma Ma này kỳ thực là học mà không thành, chính là liền cảm thấy pháp lực người mạnh yếu phương pháp đều sẽ không, nhưng chờ Bạch Vũ nói đến tới bắt tiểu quỷ thì một mặt ánh mắt hoài nghi, có vẻ như rất hoài nghi tính chân thật của Bạch Vũ. Mà hai đồ đệ hắn cũng giống như thế. Phải biết nếu muốn bắt quỷ, chính là tiểu quỷ bình thường có thể hại người có thể cũng phải cần chỉ ít mười tia pháp lực trở lên. Dưới cái nhìn của hắn, Bạch Vũ còn trẻ như vậy không thể có thành tựu như vậy.

Bạch Vũ có chút bất đắc dĩ lắc lắc đầu, Ma Ma này tuy nói là ở vùng Giang Nam rất nổi danh, nhưng phần lớn nguyên nhân khả năng là bởi vì sư đệ của hắn, Lâm Chính Anh, cái tên này đương nhiên chỉ do điện ảnh làm ác. Tư chất kém, làm người lại chỉ Lạp Tháp thực sự là làm người ta không dám khen tặng, đến sư đệ của hắn đều xem thường hắn thì có thể tưởng tượng được. Hắn cười cười dao động nói:

"Vị đạo hữu này, tuổi tác thường không thể thể hiện tất cả, năm đó ta ở Mao sơn học nghệ thì mới có tám tuổi, hai mươi ba tuổi học thành Mao sơn bí thuật, xuất sư rèn luyện hiện tại tự tin thực lực không thua với bất kỳ một vị đạo trưởng nổi tiếng nào ở bên ngoài."

Nghe được Bạch Vũ "hung hăng" như vậy, Ma Ma bên cạnh A Hào nhất thời không phục. Coi trời bằng vung, ếch ngồi đáy giếng, xem tuổi tác dường như còn không lớn bằng hai người ta, mà lại tự đại như vậy, xem ta cho ngươi một bài học như thế nào đây.

Thế nhưng Ma Ma vẫn không có nói đã kích một thoáng Bạch Vũ, nhưng A Hào bỗng nhiên bắt đầu cười lớn, chỉ thấy hắn cười to hướng về Bạch Vũ, nói:

"Bạch Vũ đạo trưởng đúng không?"

Ma Ma, A Cường hai người thấy tình hình này tất nhiên là tâm trạng cười thầm, thầm nghĩ người này phải ném mùi đau khổ rồi. Bạch Vũ thấy đến đây tâm trạng nhất thời cảnh giác, hắn có biết tính cách hai người này nhưng so với hai cái tên nhóc chuyên gây sự Thu Sinh, Văn Tài chắc không kém cạnh,

tất nhiên là muốn tăng cao cảnh giác để ngựa bị chinh. Tâm trạng tuy rằng cảnh giác thế nhưng trên mặt vẫn hiện lên một nụ cười, nói:

"Đúng ạ."

Chỉ thấy A Hào đi tới bên cạnh Bạch Vũ, tùy ý ôm bờ vai của hắn, nhưng một tấm bùa thuận lợi kẻ sát trên lưng Bạch Vũ, trong miệng vẫn cười nói như trước:

"Bạch đạo trưởng, không biết ngươi đã bắt được bao nhiêu quỷ rồi?"

Bạch Vũ có phòng bị nên tất nhiên là cảm giác ra dị động phía sau, nhưng hắn làm bộ giống như không có phát hiện vậy, nói:

"Ta bắt hơi nhiều, bắt được bao nhiêu quỷ liền nhớ không rõ, ngược lại là không ít, ta thậm chí còn tiêu diệt một con cương thi."

Nói lời này như là lơ đãng chéch nghiêng người, tấm bùa phía sau kia chỉ lặng yên chuyển đến trên người A Hào.

"Thật sao? Nhưng ta không tin!"

Lúc này A Hào sắc mặt thay đổi, trong nháy mắt đã thay đổi thái độ. Loại tốc độ chuyển biến này Bạch Vũ không nói gì, trở mặt nhanh như vậy thực sự là làm người ta có chút không thích ứng.

A Hào tránh qua một bên, lặng yên lấy ra một tấm bùa, nhét vào bên trong miệng mình, nói:

"Nếu muốn để chúng ta tin lời của ngươi, ngươi nhất định phải đánh ta đau rồi mới nói."

Bạch Vũ cười thầm, không nghĩ tới bây giờ còn có người muốn chịu đòn, nhưng trong miệng có chút thật không tiện đắc đạo:

"Như vậy không tốt sao?"

Nhưng A Hào là một bộ dáng vẻ không để ý lắm nói:

"Không có cái gì không tiện hết, mau tới đánh đi."

Bạch Vũ quý dị nở nụ cười, nhưng không từ chối:

"Tiểu đạo trưởng, vậy ta không khách khí."

"Hô", một quyền mang theo tiếng gió bén nhọn một bên theo đó mà đi. Khí thế khiến cho ba người Ma Ma đều cả kinh, trong lòng lập tức biết Bạch Vũ cũng không phải đơn giản như trong tưởng tượng.

Nhưng trong nháy mắt, nắm đấm liền đến ngực A Hào, "đông" một tiếng, một quyền sức mạnh trực tiếp đánh cho A Hào bay xa mấy mét. A Hào bay ra sau trong lòng tất nhiên là kinh hãi dị thường, chuyện gì xảy ra vậy? Lăn lộn trên đất vài vòng, bò lên, nhìn bên trong đôi mắt Bạch Vũ tất cả đều là không rõ, rõ ràng đem phù kẻ sát trên người hắn mà.

Bạch Vũ cười ha ha nói:

"Vị huynh đệ này như thế nào, ngươi không sao chứ?"

A Hào nhìn thấy Bạch Vũ như người không liên quan, nhưng mà chính mình bị cú đấm kia đánh cho giống như là vỡ tan vậy, nhất thời không tin tà nói:

"Lại."

Bạch Vũ bắt đắc dĩ nhún vai một cái, thực sự là chưa tới phút cuối chưa thôi, nhưng có người muốn thảo đánh hắn tự nhiên là tình nguyện ra tay, liền nắm chặt nắm đấm phải gầm thét nói:

"Cẩn thận, xem quyền."

"Ừm", A Hào lần thứ hai phi thân ra, lần này so với lần trước bay ra xa hơn một hai mét, bỏ thật lâu mới đứng lên được.

Ma Ma như thế nào đi nữa mà nói cũng là mèo già hóa cáo, thấy tình huống như thế, thêm vào đối với việc hiểu rõ đồ đệ mình, xem là rõ ràng chuyện ra sao, hắn không khỏi mặt trầm xuống nói:

"A Hào, ngươi có phải học mấy cái bàng môn tà đạo không vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Đạo Thống Truyền Thừa Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Cương thi bị cướp

Team: Vạn Yên Chi Sào.

A Hào vội vàng phủ nhận:

"Đâu có? Ta đâu có dùng bằng môn tà đạo."

Ma Ma Địa khinh thường hừ lạnh một tiếng, nói:

"Không có?" - Vừa nói liền nhấc chân lên đi tới trước người A Hào, tay túm vào sau lưng hắn, lá bùa kia liền nhập vào trong tay của Ma Ma Địa, Ma Ma Địa trợn mắt nói:

"Còn nói không có?"

A Hào thấy Ma Ma Địa lấy ra lá bùa, nhất thời trợn mắt há mồm, không thể tin chi Bạch Vũ lắm lắm:

"Sao có thể? Ta... rõ ràng..."

Ma Ma Địa nhìn thẳng hắn nói tiếp:

"Dán vào trên người ta đúng không?"

Không thể không nói Ma Ma Địa vẫn còn tư tưởng tương đối bảo thủ, đối với đồ đệ của mình dạy dỗ cũng là tương đối nghiêm. Lúc này A Hào thi triển thuật pháp cùng lắm chỉ có thể là một trò lừa bịp vặt, nhưng mà trong Mao Sơn bí thuật lại không thể học bằng môn tà đạo, cho nên hắn liền quyết định không cho đồ đệ của mình học lại pháp thuật này.

A Hào nghe nói nhất thời trong lòng cả kinh, vội vàng cười cười nói:

"Sư phụ, đâu có, ta chẳng qua là vui đùa một chút mà thôi."

Ma Ma Địa trừng hai mắt một cái, nói:

"Tiểu tử thú, đợi lát nữa trừng trị ngươi." - Rồi sau đó xoay người lại hướng về phía Bạch Vũ nói xin lỗi: "Bạch đạo hữu chê cười, thứ cho tại hạ trí nhớ tồi, vừa rồi không nhìn ra thực lực của đạo hữu."

Nói xong khuôn mặt đen kịt lại tựa như càng đen hơn, đại khái bởi vì xin lỗi mà đồ mặt, nhưng trên mặt của hắn giống như là đen, trong lời nói đạo hữu cũng coi là công nhận thực lực của Bạch Vũ.

Bạch Vũ vội vàng khoát tay cười nói:

"Đâu có đâu có, đạo hữu không cần như vậy, chuyện như vậy cũng coi là bình thường, ta cũng tự mình gặp phải chuyện như vậy bao nhiêu lần, ta còn chưa biết đại danh của đạo hữu?"

Ma Ma Địa ha ha cười một tiếng đối trả khiêm tốn nói:

"Đâu có đại danh gì, một cái tiểu danh, tại hạ Ma Ma Địa."

Nhìn biểu tình trên mặt hắn thật giống như chỉ sợ người khác không biết tên hắn vậy.

Bạch Vũ rất là phối hợp nói:

"Chà, hóa ra là Cửu Phụ nổi danh Ma Ma Địa đại sư, ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu. Không biết đây là muốn đi hướng nào?"

Ma Ma Địa cả mặt vui vẻ nói:

"Đâu có đâu có, cũng là người khác thương yêu mà thôi." - Sau đó dừng một chút lại nói: "Lần này vị trí nhà của khách hơi lộn xộn, các phương vị đều có, còn phải phân ra chạy tới nhà đầu tiên ở trước mặt."

"Nhiệm vụ hoàn thành, cùng Ma Ma Địa trở thành bạn, tương thưởng một trăm điểm trao đổi."

Bạch Vũ vui mừng trong bụng, nếu nhiệm vụ hoàn thành, vậy thì phải tách ra khỏi bọn họ, bằng không ở cùng Ma Ma Địa cùng nhau ăn cơm có thể hắn sẽ không chịu nổi, rồi sau đó còn không kiểm được nhớ lại trong điện ảnh Anh thúc câu nói kia của Ma Ma Địa: "Móc lỗ mũi, đào lỗ tai, nhổ nước miếng, đập cái móng, thói xấu gì ngươi cũng đều có." Lập tức vội vàng ôm quyền nói cáo từ:

"À, vậy đạo hữu, ta cũng không quấy rầy nữa."

Ma Ma Địa thấy hắn nói phải đi cũng không mời hắn ở lại nữa, cũng ôm quyền nói:

"Đi thông thả, đi thông thả."

Khách khí lẫn nhau xong, Bạch Vũ cũng không do dự, liền tùy tiện tìm một phương hướng đi. Đám người Ma Ma Địa đưa mắt nhìn Bạch Vũ sau khi rời đi, một bên dạy dỗ A Hào, một bên đi tới con đường phía trước.

Sau khi rời khỏi đám người Ma Ma Địa, bóng người của Bạch Vũ lại quay trở lại, chỉ thấy trên khóe miệng Bạch Vũ vẽ mỉm cười, lẩm bầm:

"Đi theo A Hào hắn có thể có thu hoạch."

Bóng người của hắn liền ọc hính giữa bụi cây treo sau lưng núp phía xa xa.

Có điều Bạch Vũ lại phát hiện một chuyện hết sức thú vị. Hắn phát hiện theo dõi cũng không chỉ có một mình hắn, còn có một đám tiểu tử trẻ tuổi cũng đang theo dõi. Tâm niệm chuyển một cái, thì đã biết những người này là tới trộm hành thi. Nhưng hắn cũng không ngăn cản, bởi vì mục đích cuối cùng của hắn là hooc môn của đám người ngoại quốc kia, có thể khiến cho hooc môn của cương thi tăng thực lực lên gấp bội.

Chỉ thấy đám người Ma Ma Địa đi về hướng phía trước không lâu, lại tìm một chỗ nghỉ chân, Ma Ma Địa trước tiên lệnh cho hai tên đồ đệ đem hành thi dựa vào trên cây to nghỉ ngơi. Lại tiện tay đem A Hào gọi tới, nói:

"Tiểu tử thú, chuyện hôm nay ngày khác lại tìm nơi tĩnh, hôm nay trước tiên cho ngươi cơ hội để ngươi oai phong một chút, đem Nhậm Thiên Đường đưa cho Nhâm lão gia của Nhậm gia trấn."

A Hào trong lòng cả kinh có chút không tin nói:

"Chỉ có một mình ta? Sư phụ, đây là lần đầu tiên của ta!"

Ma Ma Địa không hề động đậy chớp mắt nói:

"Lần đầu tiên thì lần đầu tiên, cho một mình ngươi cơ hội thể hiện ngươi có đi hay không?"

A Hào nhìn biểu tình của Ma Ma Địa tự biết chuyện này không cách nào thay đổi, chỉ có thể bất đắc dĩ thờ dãi.

Ma Ma Địa lúc này mới hài lòng nói:

"Đi thì không cần dài dòng."

A Hào tuy có chút bất đắc dĩ nhưng vẫn là ngoan ngoãn đem Nhậm Thiên Đường đi.

Mà mấy tên tiểu tử trẻ tuổi sau khi nghe A Hào cùng Ma Ma Địa đối thoại, lặng lẽ đánh mấy cái động tác tay, đã ở quanh đường đi rồi. Bạch Vũ trong lòng biết, bọn họ chính là cư dân Nhâm gia trấn, đây là đi trước đến con đường phải đi qua đi chuẩn bị bấy.

A Hào bây giờ có thể vẫn còn đối với Nhậm Thiên Đường hận hắn thua tiền mà cánh cánh trong lòng, một bên đi về phía trước còn vừa hướng hắn mắng:

"Nói cho lão quý nhà ngươi biết, lần này đi theo ta cũng đừng hại ta, bằng không ta đánh dẹp ngươi."

A Hào mang theo hành thi nên không thể đi chỗ quá nhiều người ở trọ, mà chỉ suốt đêm đi đường núi, ngược lại là làm Bạch Vũ có chút mất kiên nhẫn. Hắn lại lần nữa nhớ lại một chút nội dung vở kịch, hình như mất thi thể cũng chính là tối hôm nay rồi, nhưng chỉ đi theo như vậy cũng không phải là cách. Đột nhiên hắn cười ha ha, thầm nghĩ ta tại sao cũng phải đi theo chứ? Rồi sau đó lật tay một cái một lá bùa liền xuất hiện ở trên tay hắn, pháp lực trong cơ thể thôi động, ánh sáng chột lóe lá bùa lập tức trực tiếp bay thẳng về hướng Nhậm Thiên Đường. Lá bùa trực tiếp đụng vào trên người hắn, không có bất kỳ tiếng động nào, cuối cùng trực tiếp tiến vào trong cơ thể của hắn.

Bạch Vũ làm xong tất cả các thứ này sau đó liền không quan tâm một người một xác nữa, bước nhanh hơn về phía trước. Sau đó hắn tìm được một trấn nhỏ ở cách nơi này rất gần, ở thế giới "Cương Thi Tiên Sinh" trong đó còn những đồng bạc vẫn chưa có dùng hết ăn một bữa ăn thật thịnh soạn, sau đó lại tìm người hỏi vị trí Nhâm gia trấn, dựa vào cảm ứng của tấm bùa kia lại biết được A Hào đang ở phía trước.

Bạch Vũ đi tới vị trí đó liền tìm một nơi nghỉ ngơi. Mà thời gian thấm thoát đã trôi qua, lúc đêm khuya Bạch Vũ mơ mơ màng màng buồn ngủ, tiếng la của A Hào từ xa mới truyền tới:

"Người sống chó vào, tiên nhân quay về..."

Tinh thần Bạch Vũ lập tức chấn động mạnh một cái, vươn người ra một cái, sau đó lẳng lặng nấp ở một bên.

Đột nhiên hắn lại đang ở sau lưng A Hào phát hiện mấy cái bóng người lén la lén lút, hắn cẩn thận quan sát lại thấy vẫn là mấy người ngày hôm qua. Bạch Vũ trong lòng hiểu ra, bấy cách nơi này cũng không xa.

Chỉ thấy ước chừng nửa giờ sau, A Hào đột nhiên ngừng kêu gào, mặt đầy vẻ không kiên nhẫn nhìn về phía Nhậm Thiên Đường nói:

"Xin người đó nhanh lên một chút được không? Đề là hành thi giống nhau, người đi đặc biệt chậm. Đúng là đồ ngu, xin người đi nhanh một chút được hay không hả?"

Nhậm Thiên Đường lúc này đương nhiên là không thể phản bác lại được, cũng không thể phản bác, chỉ có thể im lặng bị mắng.

Đang lúc ấy thì đột nhiên Nhậm Thiên Đường đang nhảy đột nhiên té xuống, cuối cùng bóng người biến mất.

A Hào trong lòng cả kinh, đợi sau khi thấy rõ là một hồ sâu, bất đắc dĩ cong người xuống đối với Nhậm Thiên Đường nói:

"Ôi, mới nói người đòi câu người liền té xuống rồi?"

Nhưng ngay thời điểm hấn cong người xuống, đột nhiên cảm thấy không đúng, giống như là có một cỗ kính phong từ đỉnh đầu bay qua thật giống như là mấy thạch đầu. Hấn vội vàng đưa mắt nhìn về phía sau lưng, nhưng lại không phát hiện gì hết, trong lòng thầm lắc đầu một cái, chỉ nghĩ là bản thân nghi thần nghi quỷ. Vì vậy bất đắc dĩ bật người dậy, kéo tay áo nói:

"Thật là đáng ghét."

Nhưng một khắc sau đó đầu hấn liền bị đánh một cái, bị cây gỗ đánh trúng, trước mắt tối sầm bất tỉnh nhân sự, sau đó lại rơi vào trong lưới mà trước đó bọn côn đồ đã bày sẵn, đem hấn treo lên trên cây.

Chúng côn đồ thấy hấn bị đánh ngất xỉu nhất thời mừng không kể xiết, mấy người vội vàng nhắc cương thi lên vui mừng chạy đi.

Bạch Vũ trong bụng cười nhạt: Đại nạn ập lên đầu còn không tự biết, rồi sau đó dưới chân động một cái liền ở trên cao sau lưng mấy người.

Bọn họ chạy không bao lâu, liền đi tới trước một gian nhà nhỏ đơn sơ, mấy người đem Nhậm Thiên Đường mang vào trong nhà nhỏ, chỉ nghe bên trong nhưng là truyền ra một tiếng không phải tiếng phổ thông:

"Hoan nghênh trở lại, các bằng hữu của ta."

Bạch Vũ lặng lẽ đi tới trước cửa sổ nhà nhỏ nhìn trộm vào trong, chỉ thấy một khoa học gia người ngoại quốc mang mắt kính gọng vàng.

Một người trẻ tuổi nhìn như thủ lĩnh của đám côn đồ dáng dấp gầy gò, nhìn Nhậm Thiên Đường đã đặt lên giường hướng người ngoại quốc xoa xoa ngón tay nhing nọt nói:

"Đã lấy được cương thi, ngài xem có phải hay không?"

Người ngoại quốc tự nhiên biết ý tứ trong đó, chỉ thấy hấn mỉm cười, từ trên bàn bên cạnh cầm lên một cái bao bố đưa cho người này.

Người này tên là Tiểu Tam, thật là thủ lĩnh của đám tiểu tử trẻ tuổi không làm việc đảng hoàng, chỉ thấy hấn thấy được bao bố nhất thời trong mắt lóe lên ánh sáng tham lam, hai tay nhận lấy, lại từ bên trong móc ra một đồng bạc, đặt ở miệng thổi thổi. Nghe âm thanh dễ nghe của đồng bạc kia, nhất thời trên cả khuôn mặt hiện đầy nụ cười, hấn đem đồng bạc thu lại sau đó hướng người ngoại quốc khoát tay nói:

"Chờ một chút."

Sau đó hấn từ sau lưng móc ra một quyển tự điển tiếng Anh, ở phía trên tìm nửa ngày, vội vàng thu lại sách, nụ cười lần nữa ở trên mặt, cùng người ngoại quốc bắt tay nói: "Thank you, thank you."

Người ngoại quốc cũng là mặt đầy nụ cười nói:

"Thank you."

Lúc này Tiểu Tam nhìn qua một chút chung bày căn phòng của người ngoại quốc, chỉ toàn là một ít đao kiếm các loại, giống như bưng bình hiền ra nói:

"Ồ, hóa ra người là muốn ăn thịt cương thi nên mới kêu bọn ta trộm."

Người ngoại quốc lắc đầu nói:

"Không phải ăn, là muốn giải phẫu. Ta là nghiên cứu ngành nhân loại học, ta từ nước Pháp tới mục đích chính là nghiên cứu xác ướp Ai Cập, cương thi Trung quốc còn có quý hút máu của mỗi nước rất cuộc có chỗ nào không giống nhau. Nếu để ta nghiên cứu thành công, Nặc Bối Nhĩ của năm nay nhất định thuộc về ta rồi, ha ha ha..."

Nói xong cuối cùng hấn phá lên cười.

Nhưng mà bọn côn đồ một câu cũng nghe không hiểu, bọn họ thậm chí ngay cả xác ướp cũng chưa có nghe nói qua, chớ đừng nhắc tới giải thưởng Nặc Bối Nhĩ kia, từng gương mặt tỏ rõ vẻ ngạc nhiên.

Bạch Vũ thấy một màn này không kìm được âm thầm lắc đầu, người này thật là vì đoạt giải mà không muốn sống nữa, người ít nhất cũng phải hiểu được một chút đặc tính của cương thi đang nghiên cứu chứ, cuối cùng bị cương thi cắn chết thật đúng là đáng đời.

Bạn đang đọc truyện *Đạo Thống Truyền Thừa Hệ Thống* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.